AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

ANNA ZAIRES

Seria *Twist Me* #1

CAPTIVĂ

ÎN BRAȚELE TALE

18+ MIDNIGHT BOOKS

PROLOG

Sânge.

Peste tot. Balta de lichid roșu-închis se întinde pe podea, lărgindu-se. E pe picioarele mele, pe pielea mea, în părul meu... Îi simt gustul, simt cum mă acoperă. Mă înec în sânge, mă sufoc de atâta sânge.

Nu! Stop!

Vreau să urlu, dar nu pot să trag suficient aer în piept. Vreau să mă mișc, dar sunt blocat, țintuit locului, frânghiile îmi taie în carne în timp ce mă lupt să mă eliberez.

O aud cum țipă. Țipete neomenești de durere și agonie, care mă sfâșie în bucăți, lăsându-mi mintea jupuită și sfârtecată precum carnea ei.

El mai ridică o dată cuțitul, iar balta de sânge se transformă într-un ocean, curentul învolburat mă absoarbe în adânc.

Mă trezesc urlându-i numele, așternuturile sunt ude de transpirația rece.

O clipă sunt dezorientat... Apoi îmi amintesc.

Nu va mai veni după mine niciodată.

1

ÎN URMĂ CU 18 LUNI

Aveam 17 ani când l-am întâlnit prima oară. Aveam 17 ani și eram nebună după Jake.

— Nora, pe bune, e plictisitor, spune Leah în timp ce stăm în tribună, uitându-ne la meci.

Fotbal. Nu știu nimic despre asta, dar mă prefac că îmi place, pentru că aici îl pot vedea. E acolo, pe teren, se antrenează în fiecare zi.

Evident nu sunt singura fată care îl urmărește pe Jake. Este fundaș și tipul cel mai tare de pe planetă sau cel puțin din suburbia Chicago-ului, Oak Lawn, Illinois.

— Nu e plictisitor, îi spun. Fotbalul e foarte distractiv.

Leah dă ochii peste cap.

— Da, da... Du-te odată să vorbești cu el. Tu nu ești timidă. De ce nu-l faci să te remarce?

Ridic din umeri. Eu și Jake nu ne învârtim în aceleași cercuri. Are majorete care sar pe el, iar eu îl urmăresc de suficient timp ca să știu că-i plac fetele blonde înalte, și nu brunetele scunde.

În plus, pentru moment e cumva plăcut să mă bucur doar de faptul că mă atrage. Și știu ce e acest sentiment. Dorință. Hormoni, pur și simplu. Habar n-am dacă o să-mi placă Jake ca om, dar cu siguranță îmi place cum arată fără cămașă. Ori de câte ori trece pe lângă mine,

îmi simt inima bătând mai tare de emoție. Simt o căldură în interior și nu-mi găsesc locul.

Îl și visez. Vise sexy, senzuale, în care mă ține de mână, îmi atinge fața, mă sărută. Corpurile noastre se ating, se freacă unul de altul. Ne scoatem hainele.

Încerc să-mi imaginez cum ar fi sexul cu Jake.

Anul trecut, când ieșeam cu Rob, aproape că am mers până la capăt, dar apoi am aflat că se culcase cu altă fată la o petrecere când era beat. Cu toate ploconelile lui nesfârșite nu am mai putut avea încredere în el și ne-am despărțit. Acum sunt mai atentă cu băieții cu care ies, deși știu că nu toți sunt ca Rob.

Jake ar putea să fie, totuși. E prea popular ca să nu fie jucător. Cu toate astea, dacă e cineva cu care aș vrea s-o fac prima dată, cu siguranță Jake e acela.

— Hai să ieșim diseară, îmi spune Leah. Doar noi, fetele. Putem merge la Chicago, să serbăm ziua ta de naștere.

— Ziua mea este abia peste o săptămână, îi aduc eu aminte, deși știu că și-a marcat data în calendar.

— Și ce-i cu asta? Putem începe mai devreme.

Zâmbesc în colțul gurii. Ea mereu abia așteaptă o petrecere.

— Nu știu. Dacă ne dau iar afară? Actele alea de identitate nu sunt tocmai cum trebuie...

— Mergem în altă parte. Nu-i neapărat nevoie să fie la Aristotle.

Aristotle este de departe cel mai tare club din oraș. Dar Leah are dreptate, mai sunt și altele.

— Bine, spun. Hai s-o facem. Hai să-ncepem petrecerea mai devreme.

Leah vine să mă ia la 9 seara.

E îmbrăcată de club, cu blugi mulați de culoare închisă, cu o bluză neagră și strălucitoare, fără bretele, și cizme deasupra genunchilor, cu tocuri înalte. Părul ei blond e perfect întins și mătăsos, alunecându-i pe spate ca o cascadă de lumină.

În contrast, eu tot tenişi port. Pantofii de club i-am ascuns în rucsacul pe care am de gând să-l las în mașină la Leah. Un pulover gros ascunde bluza sexy pe care-o am pe mine. Nu m-am machiat și mi-am prins părul lung, șaten într-o coadă de cal.

Plec din casă îmbrăcată așa, ca să evit orice suspiciune. Le spun părinților că merg cu Leah la o prietenă. Mama zâmbește și-mi urează distracție plăcută.

Acum, la aproape 18 ani, nu mai am oră fixă la care trebuie să mă întorc acasă. Ei bine, probabil că am, dar nu mai e ceva oficial. Atâta timp cât ajung acasă înainte ca părinții s-o ia razna – sau dacă le spun măcar unde sunt –, totul e perfect.

Odată ajunsă în mașina lui Leah, îmi încep transformarea.

Scot puloverul și rămân în bluza mulată, gen maiou, pe care-o am pe dedesubt. Port un sutien cu push-up ca să dau un pic de volum sânilor mei micuți. Bretelele sutienului sunt făcute să arate drăguț, așa că nu mă rușinez să le port la vedere. Nu am cizme sexy ca Leah, dar am reușit să-mi scot pe furiș din casă cei mai frumoși pantofi negri cu toc. Mă fac să par mai înaltă cu vreo 10 centimetri. Am nevoie de fiecare centimetru în plus, așa că îmi pun pantofii.

Apoi scot trusa de machiaj și las în jos viziera, ca să pot folosi oglinda.

Trăsăturile cunoscute se zgâiesc la mine. Ochi mari căprui și sprâncene negre, clar conturate care domină fața mea mică. Rob mi-a spus odată că arăt exotic, și cumva pot să văd chestia asta. Deși sunt doar pe sfert hispanică, pielea mea arată mereu ușor bronzată, iar genele sunt neobișnuit de lungi. Gene false, așa le spune Leah, dar sunt sută la sută adevărate.

Nu am o problemă cu felul în care arăt, deși de multe ori îmi doresc să fi fost mai înaltă. Sunt trăsăturile mexicane. Bunica mea era micuță, așa sunt și eu, deși părinții mei au amândoi înălțime medie. Nu mi-ar păsa dacă n-ar fi Jake, căruia îi plac fetele înalte. Cred că nici nu mă vede pe culoar, sunt literalmente sub nivelul ochilor lui.

Oftând, îmi dau cu luciu de buze și puțin fard de ochi. Nu mă machiez intens, pentru că mie îmi stă cel mai bine stilul natural.

Leah pornește radioul, iar în mașină răsună acordurile ultimelor piese pop. Zâmbesc și încep să cânt și eu cu Rihanna. Leah mi se alătură și amândouă fredonăm versurile de la S&M.

Înainte să îmi dau seama, am ajuns deja la club.

Intrăm de parcă suntem proprietarele locului. Leah îi zâmbește namilei de la intrare și îi arătăm actele de identitate. Ne lasă să intrăm fără nicio problemă.

Nu am mai fost niciodată în clubul ăsta. E în partea veche, ușor fanată din centrul orașului Chicago.

— Cum ți se pare locul ăsta? strig la Leah, ca să acopăr muzica și să mă audă.

— Ralph mi-a zis de el, îmi strigă și ea, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Ralph e fostul prieten al lui Leah. S-au despărțit când el a început să se poarte ciudat, dar nu știu din ce motiv încă țin legătura. Cred că s-a apucat de droguri sau așa ceva. Nu sunt sigură, iar Leah nu-mi spune dintr-un sentiment ciudat de loialitate față de el. Este un tip foarte dubios, iar faptul că suntem aici la recomandarea lui nu e foarte comod.

Dar, în fine. Evident zona din jur nu este cea mai grozavă, dar muzica e bună și înăuntru e un amestec interesant de oameni.

Am venit să ne distrăm și exact asta vom face în următoarea oră. Leah îi convinge pe niște tipi să ne cumpere de băut. Nu bem mai mult de o băutură fiecare. Leah, fiindcă trebuie să conducă înapoi spre casă. Și eu, fiindcă nu metabolizez prea bine alcoolul. Suntem tinere, dar nu proaste.

După ce bem, începem să dansăm. Cei doi care ne-au luat de băut dansează cu noi, dar ușor-ușor plecăm de lângă ei. Nu sunt chiar atât de drăguți.

Leah găsește un grup de liceeni sexy și o pornim sfioase spre ei. Leah încearcă să închege o conversație cu unul dintre ei, iar eu zâmbesc, uitându-mă la ea în acțiune. Se pricepe la treaba asta cu flirtatul.

Între timp, vezica îmi trimite semnale că trebuie să vizitez toaleta doamnelor. Așa că îi las și mă duc.

La întoarcere, îi cer barmanului un pahar cu apă. Mi-e sete după atâta dans.

Îmi întinde paharul și beau cu lăcomie. Când termin, așez paharul și mă uit în sus.

Fix în niște ochi albaștri pătrunzători.

El e de cealaltă parte a barului, cam la trei metri. Și mă țintuiește cu privirea.

Mă uit fix înapoi. Nu mă pot abține. E probabil cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Are părul negru și ușor ondulat. Are fața dură, masculină, fiecare trăsătură este perfect simetrică. Sprâncene negre, drepte și ochi într-o nuanță izbitor de deschisă. Buze de înger căzut.

Deodată simt că mă încălzesc imaginându-mi cum acele buze îmi ating pielea. Dacă aș fi avut predispoziție să mă înroșesc, aș fi fost deja ca o sfeclă.

Se ridică și vine spre mine, fixându-mă în continuare. Pășește relaxat. Calm. E foarte sigur pe el. Și de ce n-ar fi? E superb și știe bine asta.

Când se apropie, îmi dau seama că e masiv. Înalt și bine făcut. Nu știu câți ani are, dar cred că e mai aproape de 30 decât de 20. Un bărbat, nu un băiat.

Stă lângă mine, și eu trebuie să-mi amintesc să respir.

— Cum te cheamă? mă întreabă cu o voce caldă.

Cumva vocea lui acoperă muzica, notele ei profunde se aud chiar și în mediul ăla zgomotos.

— Nora, răspund încet, uitându-mă în sus spre el.

Sunt pur și simplu vrăjită și sunt convinsă că știe asta.

Nu se prezintă, așa că îmi fac curaj și-l întreb.

— Cum te cheamă?

— Îmi poți spune Julian, zice e el, iar eu îi privesc buzele mișcându-se. N-am fost niciodată atât de fascinată de gura unui bărbat.

— Câți ani ai, Nora? mă întreabă apoi.

Clipesc.

— 21.

Fața i se întunecă.

— Nu mă minți.

— Aproape 18, recunosc eu vrând-nevrând.

Sper să nu-i spună barmanului și să mă trezesc dată afară de-aici.

Dă din cap – ca și cum i-am confirmat suspiciunile –, apoi ridică mâna și îmi atinge fața. Ușor, delicat. Cu degetul mare îmi freacă buza de jos, curios parcă de textura ei.

Sunt atât de șocată, că pur și simplu stau nemișcată acolo. Nu mi-a mai făcut nimeni așa ceva înainte, să mă atingă atât de nonșalant, atât de posesiv. Simt rece și cald în același timp, și un fior îmi străbate șira spinării. Nu ezită deloc în ceea ce face. Nu cere permisiunea, nu se oprește să vadă dacă îi dau voie să mă atingă.

Pur și simplu mă atinge. Ca și cum are dreptul ăsta. Ca și cum eu îi aparțin.

Respir fără vlagă și mă dau înapoi.

— Trebuie să plec, șoptesc, și el dă iar din cap, privindu-mă cu o expresie impenetrabilă.

Știu că-mi dă voie să plec și mă simt patetic recunoscătoare, întrucât ceva adânc în mine simte că ar fi putut foarte ușor merge mai departe, că el nu joacă după regulile obișnuite.

Că e probabil cea mai periculoasă creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

Mă întorc și-mi croiesc drum prin mulțime. Îmi tremură mâinile și inima bate să-mi sară din piept.

Trebuie să plec, așa că o înșfac pe Leah și o conving să mă ducă cu mașina acasă.

În timp ce ies din club, mă uit înapoi și îl văd din nou. Încă se uită fix la mine.

E o promisiune întunecată în privirea lui, ceva ce mă face să tremur.

2

Următoarele trei săptămâni trec ca prin ceață. Îmi serbez ziua de naștere – 18 ani –, învăț pentru examenele finale, ies cu Leah și cu cealaltă prietenă a mea, Jennie, merg la meciurile de fotbal să-l văd pe Jake cum joacă și mă pregătesc pentru absolvire.

Încerc să nu mă mai gândesc la incidentul de la club. Deoarece, când fac asta, mă simt ca o lașă. De ce-am fugit? Julian abia dacă m-a atins.

Nu pot să înțeleg ce relație ciudată am avut. M-a excitat, dar, în mod ridicol, m-a și speriat.

Iar acum noaptea nu mai am liniște. În loc să-l visez pe Jake, mă trezesc deseori că mi-e cald de nu mai pot și cu o senzație neplăcută de parcă îmi pulsează ceva între picioare. Imagini sexuale întunecate îmi invadează visele, lucruri la care nu m-am gândit niciodată înainte. Multe au legătură cu Julian care îmi face ceva, de obicei în timp ce stau țintuită locului, neputând să fac nimic.

Uneori cred că înnebunesc.

Dau deoparte gândul ăsta enervant și mă concentrez pe cum mă îmbrac.

Azi avem ceremonia de absolvire a liceului și sunt emoționată. Leah, Jennie și cu mine avem planuri mari după. Jake dă o petrecere post-absolvire la el acasă. Va fi ocazia perfectă să vorbesc cu el, în sfârșit.

Sunt îmbrăcată cu o rochie neagră pe sub roba albastră. Este simplă, dar îmi vine perfect, scoțându-mi

în evidență formele delicate. Mi-am pus și pantofi cu toc de zece centimetri. E puțin cam mult pentru ceremonia de absolvire, dar am nevoie de centimetrii ăștia în plus.

Mă duc părinții mei cu mașina la școală. Vara asta sper să economisesc suficienți bani să-mi cumpăr propria mașină. Merg la un colegiu din zonă, pentru că e mai ieftin, deci o să stau tot cu ai mei.

Nu mă deranjează. Părinții mei sunt în regulă și ne înțelegem bine. Îmi lasă multă libertate, probabil pentru că mă consideră un copil bun, care nu intră niciodată în belele. În mare măsură, au dreptate. În afară de actele false și de ieșirile ocazionale în club, duc o viață destul de liniștită. Nu beau mult, nu fumez, nu mă droghez cu nimic, deși am încercat niște iarbă o dată, la o petrecere.

Ajungem și mă văd cu Leah. Ne aliniem pentru ceremonie, așteptăm cu răbdare să ne strige. Este o zi perfectă, la început de iunie, nici prea caldă, nici prea rece.

Întâi o strigă pe Leah. Din fericire pentru ea, numele ei de familie începe cu A. Numele meu de familie este Leston, deci trebuie să mai aștept în picioare 30 de minute. Totuși, promoția noastră are doar o sută de elevi. Este unul dintre avantaje când trăiești într-un oraș mic.

Mă strigă și merg să-mi iau diploma. Uitându-mă prin mulțime, zâmbesc și le fac cu mâna părinților. Mă bucur să-i văd atât de mândri.

Dau mâna cu directorul și mă întorc să mă duc la locul meu.

Și chiar atunci îl văd din nou pe el.

Îmi îngheață sângele în vine.

Stă în spate, uitându-se la mine. Îi simt ochii ațintiți asupra mea, chiar dacă e la distanță.

Cobor de pe scenă fără să cad. Îmi tremură picioarele și respir mai repede decât este normal. Mă așez lângă părinții mei și mă rog să nu observe starea în care sunt.

De ce e Julian aici? Ce vrea de la mine? Trag aer adânc în piept, îmi spun că trebuie să mă calmez. Cu siguranță a venit aici pentru altcineva. Poate are un frate sau o soră în an cu mine. Sau vreo altă rudă.

Dar știu că mă mint pe mine însămi.

Îmi amintesc acea atingere posesivă și știu că nu a terminat cu mine.

Mă vrea.

Mă trec fiori reci la gândul ăsta.

Nu-l mai văd după ceremonie și mă simt ușurată. Leah ne duce cu mașina la Jake acasă. Ea și Jennie sporovăiesc tot drumul, sunt entuziasmate că au terminat școala, că-ncepe o etapă nouă în viețile noastre.

Aș fi intrat și eu în discuție în mod obișnuit, dar sunt prea tulburată că l-am văzut pe Julian, așa că doar stau acolo tăcută. Nu știu de ce, dar nu i-am spus lui Leah de întâlnirea cu el de la club. Am spus doar că mă doare capul și că vreau acasă.

Nu știu de ce nu pot vorbi cu Leah despre Julian. N-am nicio problemă să îi torn totul despre Jake. Poate pentru că mi-e prea greu să descriu cum mă face Julian să mă simt. N-ar înțelege de ce mă sperie.

Nici eu nu înțeleg.

Acasă la Jake, petrecerea e în toi când ajungem noi. Sunt hotărâtă să vorbesc cu Jake, dar încă prea dată peste cap fiindcă l-am văzut pe Julian mai devreme.

M-am decis că am nevoie de ceva lichid ca să-mi fac curaj.

Le las pe fete, mă duc spre butoiaşul de punci şi-mi umplu un pahar. Îl miros şi-mi dau seama că are alcool, aşa că îl beau pe tot.

Aproape imediat mă simt ameţită. Aşa cum am descoperit în ultimii ani, toleranţa mea la alcool e aproape inexistentă. O singură înghiţitură, mai mult nu rezist.

Îl văd pe Jake îndreptându-se spre bucătărie şi mă duc după el.

Face curat, aruncă nişte pahare şi farfurii de hârtie murdare.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb.

Îmi zâmbeşte şi ochii lui căprui se încreţesc la colţuri.

— A, da, sigur, mulţumesc. Ar fi grozav.

Părul lui decolorat de soare e puţin mai lung şi-i cade pe frunte, făcându-l să pară deosebit de drăguţ.

Mă topesc puţin pe dinăuntru. E atât de frumos. Nu în felul în care e Julian de te lasă fără grai, ci într-un fel mai plăcut, mai relaxant. Jake e înalt şi musculos, dar nu e chiar atât de masiv pentru un fundaş. Nu e destul de masiv să joace fotbal la colegiu, cel puţin aşa mi-a zis Jennie cândva.

Îl ajut să facă curat. Strâng nişte firimituri de pe masa din bucătărie şi spăl punciul vărsat pe podea. În tot timpul ăsta inima îmi bate mai tare din cauza emoţiei.

— Nora te cheamă, nu-i aşa? spune Jake, uitându-se la mine.

Îmi ştie numele!

Îi zâmbesc cu multă căldură.

— Aşa e.

— E grozav din partea ta că mă ajuți, Nora, zice el sincer. Îmi place să dau petreceri, dar să fac curățenie a doua zi e groaznic întotdeauna. Așa că acum încerc să fac un pic de ordine, înainte să se îngroașe gluma.

Zâmbetul meu devine și mai larg și dau din cap.

— Bineînțeles.

Totul are logică pentru mine. Îmi place că este atât de drăguț și de grijuliu, deci este mai mult decât un sportiv.

Începem să discutăm. Îmi spune de planurile lui pentru anul viitor. Spre deosebire de mine, el o să se ducă la colegiu în alt oraș. Eu îi spun că prefer să rămân în zonă pentru următorii doi ani, ca să economisesc bani. Pe urmă, vreau să mă transfer la o universitate ca lumea.

Dă din cap în semn de aprobare și spune că e un lucru inteligent. Se gândise și el la ceva de genul ăsta, dar a avut noroc să câștige o bursă integrală la Universitatea din Michigan.

Zâmbesc și îl felicit. Pe dinăuntru, sar în sus de bucurie.

Ne potrivim. Chiar ne potrivim! Mă place, sunt sigură. Of, de ce nu l-am abordat eu mai devreme?

Vorbim cam 20 de minute până ce intră cineva în bucătărie căutându-l pe Jake.

— Ei, Nora, zice Jake înainte să se întoarcă la petrecere, ai vreun program mâine?

Dau din cap că nu, ținându-mi răsuflarea.

— Ce zici, mergem la un film? propune Jake. Poate mâncăm la localul ăla care are fructe de mare?

Zâmbesc și dau din cap ca o idioată. Mi-e prea frică să nu spun vreo prostie, așa că nici nu deschid gura.

— Super! spune Jake și-mi zâmbește. Atunci vin să te iau la 6.

El se întoarce la petrecere să-și reia rolul de gazdă și eu mă duc iar la fete. Mai stăm câteva ore, dar nu mai discut cu Jake. Este înconjurat de prietenii lui sportivi și nu vreau să-i întrerup.

Dar din când în când îl surprind cum se uită spre mine și zâmbește.

Plutesc toată ziua următoare. Le povestesc lui Leah și Jennie tot ce s-a întâmplat. Se bucură pentru mine.

Pregătindu-mă pentru întâlnirea noastră, îmi pun o rochie albastră drăguță și o pereche de cizme maro cu toc înalt. Sunt o combinație între cizmele de cowboy și ceva mai elegant și știu că-mi stă bine cu ele.

Jake vine să mă ia la 6 fix.

Mergem la Fish-of-the-Sea, un local popular, nu prea departe de cinematograf. E un loc plăcut, unde te servesc la masă, fără pretenții prea mari.

Ne simțim foarte bine. Aflu mai multe despre Jake și familia lui. Și el îmi pune întrebări și descoperim că ne place același gen de filme. Nu suport filmele romantice – nu știu de ce –, dar îmi plac mult cele cu sfârșitul lumii și cu o mulțime de efecte speciale. Se pare că și Jake la fel.

După cină, mergem să vedem ceva. Din păcate, nu este despre apocalipsă, dar e totuși un film bun, de acțiune. În întunericul din sală, Jake își pune brațul pe umeri mei și abia îmi pot reține emoția. Sper să mă sărute în seara asta.

Când se termină filmul, mergem să ne plimbăm în parc. E târziu, dar nu mi-e frică deloc. Rata infracționalității în orașul nostru e nesemnificativă și străzile sunt bine luminate.

Ne plimbăm, iar Jake mă ține de mână. Discutăm despre film. Pe urmă se oprește și se uită la mine.

Știu ce vrea. Ceea ce vreau și eu.

Mă uit la el și zâmbesc. Îmi zâmbește și el mă prinde de umeri și se apleacă să mă sărute.

Buzele lui sunt moi, respirația lui miroase a gumă de mentă, pe care o mesteca mai devreme. Sărutul lui e delicat și plăcut, exact așa cum am sperat.

Apoi, cât ai clipi, totul se schimbă.

Nici nu știu ce s-a întâmplat sau cum s-a întâmplat. Acum îl sărut pe Jake, iar în clipa următoare zace la pământ, inconștient. O siluetă masivă stă aplecată deasupra lui.

Deschid gura să țip, dar nu reușesc să scot niciun sunet căci o mână mare îmi acoperă gura și nasul.

Simt o înțepătură puternică pe gât și totul se întunecă.

3

Mă trezesc cu o durere cumplită de cap şi cu o senzaţie de greaţă. E întuneric şi nu văd nimic.

Preţ de o secundă, nu-mi pot aminti ce s-a întâmplat. Am băut prea mult la petrecere? Apoi mintea începe să mi se lumineze, iar evenimentele din ultima seară îmi revin cu viteză. Îmi aduc aminte de sărut şi apoi... Jake! O, Doamne, ce s-a întâmplat cu Jake?

Ce s-a întâmplat cu mine?

Sunt atât de îngrozită, că pur şi simplu zac acolo tremurând.

Stau întinsă pe ceva confortabil. Un pat cu o saltea bună, cel mai probabil. Sunt acoperită cu o pătură, dar nu simt haine pe corp, doar moliciunea aşternuturilor de bumbac pe piele. Mă ating şi-mi confirm că am dreptate: sunt complet dezbrăcată.

Încep să tremur mai tare.

Bag o mână între picioare ca să văd ce s-a întâmplat. Spre uşurarea mea, totul e la fel. Fără umezeală, fără durere, niciun indiciu că aş fi fost violată în vreun fel.

Cel puţin pentru moment.

Lacrimile mă ard, dar nu le las să cadă. Dacă plâng, nu-mi foloseşte la nimic acum. Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Au de gând să mă omoare? Să mă violeze? Să mă violeze şi apoi să mă omoare? Dacă vor o răscumpărare, atunci sunt ca şi moartă. După ce tata a

fost concediat în timpul crizei, părinții mei abia mai pot plăti ipoteca.

Îmi stăpânesc starea de neliniște cu mare greutate. Nu vreau să încep să urlu. Asta le-ar atrage atenția.

În schimb, stau pur și simplu așa, întinsă în întuneric, și toate poveștile de groază pe care le-am văzut la știri îmi vin în minte. Mă gândesc la Jake și la zâmbetul lui cald. Mă gândesc la părinții mei, ce distruși o să fie când poliția o să le spună că am dispărut. Mă gândesc la toate planurile mele și cum probabil n-o să mai am niciodată vreo șansă să merg la o universitate adevărată.

Apoi încep să mă înfurii. De ce-au făcut asta? Cine sunt ei? Presupun că sunt niște ei, și nu un el, pentru că îmi amintesc silueta întunecată aplecată deasupra corpului lui Jake. Probabil că altcineva m-a înșfăcat de spate.

Furia mă ajută să-mi stăpânesc panica. Pot să gândesc un pic. Încă nu văd în întuneric, dar simt.

Mă mișc fără să fac zgomot și încep, cu precauție, să explorez locul.

Mai întâi îmi dau seama că într-adevăr stau întinsă într-un pat. Un pat mare, probabil din cele foarte mari. Sunt perne și o pătură, iar cearșafurile sunt moi și plăcute la atingere. Foarte probabil, scumpe.

Nu știu din ce motiv, chestia asta mă sperie și mai tare. Ăștia-s criminali cu bani.

Mă târăsc la marginea patului, mă ridic, ținând pătura strânsă pe mine. Ating cu tălpile goale podeaua. E netedă și rece la atingere ca și cum ar fi din lemn de esență tare. Mă înfășor și mai bine în pătură și mă ridic, gata să explorez mai departe.

În clipa aia aud că se deschide ușa.

O lumină delicată pătrunde în cameră. Deși nu e puternică, mă orbește pentru o clipă. Clipesc de câteva ori până ce mi se obișnuiesc ochii.

Și îl văd.

Julian.

Stă în cadrul ușii ca un înger al întunericului. Părul îi alunecă ușor în bucle în jurul chipului, îndulcindu-i perfecțiunea dură a trăsăturilor.

Ochii lui îmi privesc fix chipul, și buzele îi sunt rotunjite într-un zâmbet ușor.

Arată uluitor.

Și teribil de înspăimântător.

Instinctele mele au avut dreptate. Bărbatul ăsta e capabil de orice.

— Bună, Nora, spune cu glas dulce, intrând în cameră.

Arunc o privire disperată în jurul meu. Nu văd nimic care mi-ar putea folosi drept armă.

Am gura uscată ca iasca. Nu am suficientă salivă nici cât să vorbesc. Așa că doar îl privesc cum vine spre mine ca un tigru flămând, care se apropie de prada lui.

Am să mă lupt dacă mă atinge.

Se apropie, și eu fac un pas înapoi. Apoi încă unul și încă unul până când simt peretele. Țin încă strâns pătura în jurul corpului.

Ridică mâna, și eu mă încordez, gata să mă apăr.

Dar el doar ține în mâna o sticlă cu apă pe care mi-o oferă.

— Poftim, spune. M-am gândit că ți-e sete.

Mă uit lung la el. Mor de sete, dar nu vreau să mă drogheze din nou.

Pare că înțelege ezitarea mea.

— Nu-ți face griji, dulceața mea. E doar apă. Te vreau conștientă și trează.

Nu știu cum să reacționez. Îmi simt inima în gât și mi se face rău de frică.

El stă acolo, în picioare, urmărindu-mă cu răbdare. Ținând strâns pătura cu o mână, cedez nevoii de a bea și iau sticla. Mâna îmi tremură, iar degetele se freacă de ale lui când fac gestul ăsta. Un val de căldură mă cuprinde, o reacție stranie pe care mă fac că n-o observ.

Acum trebuie să deșurubez capacul, ceea ce înseamnă că e necesar să dau drumul păturii. El observă cu interes dilema mea și nu fără să se amuze. Din fericire, nu mă atinge. Stă la mai puțin de jumătate de metru de mine și doar mă urmărește din priviri.

Îmi strâng brațele pe lângă corp, ținând pătura în felul ăsta, și deșurubez capacul. Apoi țin pătura cu o mână și ridic sticla la buze ca să beau.

Lichidul rece e extraordinar pe buzele și limba mea uscate. Beau toată apa din sticlă. Nu-mi aduc aminte când mi s-a mai părut atât de bună apa. Gura uscată e probabil un efect secundar al drogului pe care mi l-a dat ca să mă aducă aici.

Acum pot vorbi, așa că-l întreb:

— De ce?

Spre marea mea surprindere vocea îmi sună aproape normal.

El ridică mâna și-mi atinge fața din nou. La fel cum a făcut la club. Și din nou stau neputincioasă și-l las. Degetele lui sunt delicate pe pielea mea, atingerea lui e aproape tandră. E un contrast atât de puternic față de întreaga situație, încât sunt dezorientată o clipă.

— Pentru că nu mi-a plăcut să te văd cu el, spune Julian, iar eu îi aud furia abia stăpânită. Pentru că te-a atins, pentru că a pus mâna pe tine.

Abia dacă mai pot gândi.

— Cine? șoptesc, încercând să-mi dau seama despre ce vorbește. Și apoi îmi dau seama. Jake?

— Da, Nora, spune el sumbru. Jake.

— El..., nu știu dacă pot rosti cu voce tare. El... trăiește?

— Pentru moment, spune Julian, cu flăcări în priviri. E la spital cu o contuzie ușoară.

Mă simt atât de ușurată, încât mă las pe spate lipindu-mă de perete. Apoi sensul complet al cuvintelor lui mă izbește.

— Cum adică, pentru moment?

Julian ridică din umeri.

— Sănătatea și starea lui de bine depind în întregime de tine.

Înghit ca să-mi umezesc gâtul încă uscat.

— De mine?

Degetele lui îmi mângâie din nou fața, îmi dau părul pe după urechi. Mi-e atât de frig, că simt cum mă arde atingerea lui.

— Da, dulceața mea. Dacă te porți frumos, el o să fie bine. Dacă nu...

Abia mai pot să respir.

— Dacă nu?

Zâmbește.

— O să moară într-o săptămână.

Zâmbetul lui e lucrul cel mai frumos și cel mai înspăimântător pe care l-am văzut vreodată.

— Cine ești? șoptesc. Ce vrei de la mine?

Nu-mi răspunde. În schimb îmi atinge părul, ia o șuviță groasă castanie și și-o apropie de obraz. Inspiră ca și cum ar mirosi-o.

Îl urmăresc împietrită. Nu știu ce să fac. Să mă lupt cu el acum? Și, dacă fac asta, ce rezolv? Nu m-a rănit încă și nu vreau să-l provoc. E mult mai mare decât mine, mai voinic. Îi intuiesc mușchii puternici sub tricoul negru. Fără tocuri, abia îi ajung la umăr.

În timp ce evaluez avantajele luptei cu cineva care mă depășește probabil cu vreo 45 de kilograme, el decide pentru mine. Își ia mâna din părul meu și trage pătura pe care eu o țin atât de strâns.

Nu-i dau drumul. O prind mai tare. Și fac ceva jenant.

Implor.

— Te rog, spun disperată, te rog, nu face asta!

El zâmbește din nou.

— De ce nu?

Mâna lui continuă să tragă de pătură, încet și implacabil. Știu că o face așa, ca să-mi prelungească tortura. Ar putea foarte simplu să smulgă pătura de pe mine cu o singură mișcare.

— Nu vreau, îi spun.

Abia mai pot trage aer, așa de încordat mi-e pieptul, și vocea mea sună neașteptat de răgușită.

Pare amuzat, dar în priviri are o strălucire întunecată.

— Nu? Crezi că nu ți-am simțit reacția față de mine la club?

Clatin din cap.

— N-a fost nicio reacție. Te înșeli...

Vocea mi s-a îngroșat de atâtea lacrimi care n-au putut să curgă.

— Eu îl vreau doar pe Jake.

Într-o secundă, mă prinde cu mâna de gât. Nu face nimic altceva, nu strânge, dar amenințarea este acolo. Simt violența din el și sunt îngrozită.

Se apleacă spre mine.

— Nu-l vrei pe băiatul ăla! rostește cu asprime. Nu-ți poate da niciodată ce-ți pot da eu. Ai înțeles?

Dau din cap că da, prea speriată să fac altceva.

Își ia mâna de pe gâtul meu.

— În regulă, spune pe un ton mai cald. Acum lasă pătura. Vreau să te văd din nou goală.

Din nou? Înseamnă că el m-a dezbrăcat.

Încerc să mă lipesc și mai tare de perete. Și nu dau drumul păturii.

Oftează.

În două secunde pătura este pe podea. Așa cum bănuiam, n-am nicio șansă când își folosește toată forța.

Rezist în singurul mod posibil. În loc să stau acolo în picioare și să-l las să-mi privească trupul gol, mă las în jos pe lângă perete, cu genunchii la piept. Îmi cuprind picioarele cu brațele și stau așa acolo, tremurând din toate încheieturile. Părul des și lung îmi alunecă pe brațe și spate, acoperindu-mă parțial.

Îmi ascund fața pe genunchi. Sunt îngrozită de ce o să-mi facă acum, iar lacrimile care mă ardeau izbucnesc în sfârșit, alunecând pe obraji.

— Nora, spune cu o voce dură. Ridică-te. Ridică-te acum!

Clatin din cap fără să scot un sunet, fără să-l privesc încă.

— Nora, poate să fie plăcut pentru tine sau poate să fie dureros. Numai de tine depinde.

Plăcut? E nebun? Tot corpul mi se zguduie de plâns.

— Nora, zice din nou și simt nerăbdarea în vocea lui. Ai fix cinci secunde să faci ce-ți spun.

Așteaptă, și aproape că-l aud cum numără în minte. Și eu număr, și când ajung la patru, mă ridic, cu lacrimile încă alunecându-mi pe față.

Îmi e rușine de propria lașitate, dar mi-e atât de teamă de durere. Nu vreau să mă rănească.

Nu vreau să mă atingă deloc, dar asta clar nu-i o opțiune.

— O fată ascultătoare, zice încet, atingându-mi din nou fața și dându-mi deoparte părul de pe umeri.

Tremur când mă atinge. Nu mă pot uita la el, așa că țin privirea în jos.

Se pare că nu-i convine, pentru că-mi ridică bărbia până, fără să vreau, îi întâlnesc privirea.

Ochii lui sunt de un albastru-închis în lumina asta. E atât de aproape de mine, încât îi simt căldura corpului. E o senzație plăcută, pentru că mi-e frig. Sunt goală și mi-e frig.

Brusc, se întinde după mine, aplecându-se. Până să apuc să mă sperii într-adevăr, își trece o mână pe la spate și una pe sub genunchii mei.

Apoi mă ridică fără efort și mă duce în pat.

Mă așază jos, aproape cu blândețe, iar eu mă fac ghem, tremurând. Începe să se dezbrace și nu mă pot opri să nu-l privesc.

Poartă blugi și un tricou. Mai întâi își scoate tricoul.

Corpul lui e o operă de artă, cu umeri lați, mușchi puternici, piele netedă și bronzată. Pieptul lui e ușor umbrit de părul negru. În alte condiții, aș fi fost încântată să am un iubit atât de frumos.

În condițiile astea însă, vreau doar să urlu.

Își scoate apoi blugii. Aud zgomotul fermoarului care se deschide și mă electrizează.

Într-o clipă sar din pat și-o zbughesc spre ușă, pe care o lăsase deschisă.

Oi fi eu mică, dar sunt iute de picior. Am făcut alergări vreo 10 ani și eram chiar bună. Din păcate, m-am lovit la un genunchi la una dintre curse, și acum pot alerga doar mai lent sau pot face alte tipuri de exerciții fizice.

Ies pe ușă, o iau în jos pe scări și aproape ajung la ușa de la intrare când mă prinde.

Mă cuprinde în brațe pe la spate și mă strânge atât de tare, că abia pot respira. Am mâinile imobilizate, așa că nici măcar nu mă pot lupta cu el. Mă ridică, iar eu încep să dau în el cu călcâiele. Reușesc să-i trag câteva lovituri înainte de a mă răsuci cu fața spre el.

Sunt sigură că acum o să mă rănească, și mă pregătesc pentru lovitură.

În schimb, mă prinde în brațe și mă ține strâns. Am fața îngropată la pieptul lui, iar corpul meu gol e strâns lipit de al lui. Îi simt mirosul de curat, de mosc al pielii și ceva tare și cald care m-apasă în stomac.

Penisul lui în erecție.

E complet dezbrăcat și excitat.

Așa cum mă ține, nu pot face aproape nimic. Nu pot nici să-l lovesc, nici să-l zgârii.

Dar îl pot mușca.

Așa că-mi înfig dinții în mușchiul lui pectoral și aud cum înjură înainte să mă apuce de păr, forțându-mă să-mi scot dinții din carnea lui.

Apoi mă ține așa, cu o mână în jurul taliei, cu partea de jos a corpului lipită strâns de el. Cealaltă mână e încleștată în părul meu, ținându-mi capul dat pe spate. Îl împing într-o încercare inutilă de a pune o distanță între noi.

Îi întâlnesc privirea sfidătoare, ignorând lacrimile care-mi curg pe obraji. Nu pot decât să fiu curajoasă acum. Dacă mor, vreau măcar să-mi păstrez puțină demnitate.

Expresia de pe chipul lui e întunecată și furioasă, ochii albaștri i se îngustează când mă privesc.

Respir greu, iar inima îmi bate atât de tare, de parcă mi-ar sări din piept. Ne uităm unul la altul – prădător și pradă, cuceritor și cucerit – și în momentul ăla simt un fel ciudat de legătură cu el. De parcă o parte din mine e pentru totdeauna schimbată de ceea ce se întâmplă între noi.

Brusc, chipul i se destinde. Pe buzele senzuale îi apare un zâmbet.

Apoi se apleacă spre mine, își lasă capul în jos și-și lipește buzele de ale mele.

Sunt împietrită de uimire. Buzele lui moi și delicate le explorează pe ale mele, în timp ce mă ține foarte strâns.

Sărută bine. Am sărutat câțiva băieți și n-am simțit niciodată așa ceva. Respirația lui e caldă – cu aromă de ceva dulce –, iar limba se joacă cu buzele mele până ce, fără să vreau, îi dau voie să-și facă loc în gură.

Nu știu dacă sunt efectele drogului pe care mi l-a dat sau pur și simplu ușurarea că nu mă rănește, dar mă topesc la sărutul ăla. O moleșeală ciudată îmi pătrunde în corp, slăbindu-mi dorința de a mă împotrivi.

Mă sărută ușor, fără să se grăbească, de parcă are tot timpul din lume. Limba lui se lipește de a mea și îmi suge ușor buza de jos, trimițând un val de căldură direct în adâncul ființei mele. Mâna lui slăbește strânsoarea din părul meu, dar îmi ține totuși capul pe la spate. E aproape ca și cum ar face dragoste cu mine.

Mă surprind cuprinzându-l de umeri. Nu-mi dau seama cum au ajuns mâinile mele acolo, dar acum mă prind de el în loc să-l împing. Nu-mi înțeleg propria reacție. De ce nu dau înapoi, plină de dezgust, la sărutul lui?

E atât de bună gura aia incredibilă a lui! E ca și cum sărut un înger. Mă face să uit pentru o clipă situația în care sunt, mă face să-mi alung groaza.

Se îndepărtează și mă privește. Buzele lui sunt umede și strălucitoare, puțin umflate de la sărutul nostru. Probabil că și ale mele sunt la fel.

Nu mai pare furios. În schimb, pare nesătul și mulțumit în același timp. Văd atât dorința, cât și tandrețea pe chipul lui perfect și nu-mi pot lua ochii de la el.

Îmi ling buzele, ochii lui coboară pe gura mea pentru o clipă. Mă sărută din nou, o scurtă atingere a buzelor.

Apoi mă ridică și mă duce sus în patul lui.

4

Când mă gândesc la ziua aia, comportamentul meu nu are nicio logică pentru mine. Nu știu de ce nu m-am împotrivit mai mult, de ce am consimțit într-un mod atât de întortocheat. N-a fost o decizie rațională din partea mea, n-a fost o alegere conștientă să cooperez ca să evit durerea.

Nu, acționez pur și simplu din instinct.

Și instinctul meu este să mă supun lui.

Mă așază pe pat, și eu stau pur și simplu întinsă acolo. Sunt prea obosită de lupta noastră de mai devreme și mă simt încă amețită din pricina drogului.

E ceva atât de suprarealist ce se întâmplă, că mintea mea nu poate procesa complet totul. Mă simt de parcă urmăresc o piesă de teatru sau un film. Nu se poate să fiu *eu* în situația asta. Nu pot să fiu *eu* fata asta care a fost drogată și răpită, care îl lasă pe răpitorul ei să o atingă, să o mângâie pe tot corpul.

Stăm întinși pe-o parte, cu fața unul la altul. Îi simt mâinile pe pielea mea. Sunt ușor aspre, cu pielea îngroșată. Calde pe pielea mea rece. Puternice, deși nu își folosește forța acum. Mă poate supune cu ușurință – așa cum a făcut mai devreme –, dar nu e nevoie. Nu mă împotrivesc. Plutesc într-o ceață ușoară, senzuală.

Mă sărută din nou, mă mângâie pe braț, pe spate, pe gât, pe coapsă... Atingerea lui e delicată, dar fermă. E

ca și cum îmi face masaj, doar că simt intenția sexuală în acțiunile lui.

Mă sărută pe gât, mușcându-mă ușor de zona excitabilă, unde gâtul și umărul se unesc, și eu tremur de plăcere.

Închid ochii. E dezarmantă această delicatețe neașteptată a lui. Știu că ar trebui să mă simt violată, în schimb mă simt, în mod ciudat, alintată.

Cu ochii închiși, îmi imaginez că întâmplarea asta e doar un vis. O fantezie întunecată, așa cum am uneori noaptea târziu. Pare să fie mai plăcut faptul că îl las pe acest străin să îmi facă asta.

Își ține o mână pe fesele mele, frământând carnea moale. Cealaltă se plimbă pe burta mea, pe cutia toracică. Urcă spre sâni și-mi prinde în palmă sânul stâng, strângându-l ușor. Sfârcurile îmi sunt deja tari, și atingerea lui e plăcută, aproape liniștitoare. Și Rob mi-a făcut așa, dar niciodată n-a fost ca acum. N-am simțit așa ceva niciodată.

Continui să-mi țin ochii închiși, în timp ce mă răsucește pe spate. E aproape urcat pe mine, dar greutatea lui se sprijină mai mult pe pat. Îmi dau seama că nu vrea să mă strivească și-i sunt recunoscătoare.

Mă sărută pe claviculă, pe umăr, pe abdomen. Gura lui e fierbinte și-mi lasă o urmă umedă pe piele.

Apoi închide buzele în jurul sfârcului meu drept și-l suge. Corpul mi se arcuiește și simt tensiune în abdomenul inferior. Repetă gestul cu celălalt sfârc, și tensiunea crește în mine, se intensifică.

Simte asta. Știu, pentru că mâna lui îmi intră între coapse și simte umezeala de-acolo.

— O fată ascultătoare, murmură el, atingându-mi labiile. Atât de dulce, atât de sensibilă!

Scâncesc ușor în timp ce buzele lui alunecă în jos pe corpul meu, gâdilându-mi pielea. Știu ce are de gând să facă, iar mintea mi se întunecă atunci când ajunge la destinație.

Pentru o clipă, încerc să rezist, dar el, fără efort, îmi depărtează picioarele. Degetele lui mă mângâie ușor, apoi îmi desface labiile mici.

Și apoi mă sărută acolo, trimițându-mi un val fierbinte în tot corpul. Gura lui experimentată îmi linge și mușcă ușor clitorisul până încep să gem, apoi își închide buzele în jurul lui și începe să îl sugă pe îndelete.

Plăcerea e atât de intensă, atât de surprinzătoare, încât deschid ochii larg.

Nu înțeleg ce mi se întâmplă, și mă sperie. Ard pe dinăuntru, pulsând între picioare. Inima îmi bate atât de tare, încât nu pot să-mi recapăt respirația și mă trezesc gâfâind.

Încep să mă zbat, și el râde ușor. Îi simt răsuflarea pe pielea mea acum extrem de sensibilizată. Mă ține ușor și continuă cu ce face.

Tensiunea din lăuntrul meu devine insuportabilă. Mă zvârcolesc în jurul limbii lui, iar mișcările mele par să mă ducă mai aproape de o limită subtilă.

Apoi îmi dau drumul cu un țipăt ușor. Întregul corp mi se încordează și sunt inundată de un val de plăcere atât de intens, încât degetele de la picioare mi se răsucesc. Îmi simt mușchii interiori pulsând și îmi dau seama că tocmai am avut un orgasm.

Primul orgasm din viața mea.

Și a fost în mâinile sau mai degrabă în gura temnicerului meu.

Sunt atât de distrusă, că vreau doar să mă strâng toată și să plâng. Închid ochii strâns.

Dar el nu a terminat. Se urcă pe mine şi mă sărută iar pe gură. Acum are un gust diferit, sărat, cu o notă uşoară de mosc. E de la mine, îmi dau seama. Mă gust pe mine pe buzele lui. Un val cald de jenă îmi trece prin corp chiar în timp ce dorinţa din mine se intensifică.

Sărutul lui e mai carnal ca înainte, mai dur. Limba lui îmi penetrează gura într-o evidentă imitare a actului sexual, iar coapsele lui îşi lasă greutatea între picioarele mele. Cu o mână îmi ţine capul pe spate, în timp ce cealaltă este între coapsele mele, frecându-mă uşor şi stimulându-mă din nou.

Eu încă nu particip cu adevărat, deşi corpul mi se tensionează odată ce frica mă cuprinde din nou. Îi simt duritatea şi fierbinţeala erecţiei apăsând pe interiorul coapsei mele şi ştiu c-o să mă rănească.

— Te rog, şoptesc, deschizând ochii ca să-l privesc.

Am vederea înceţoşată de lacrimi.

— Te rog... N-am mai făcut asta până acum

Nările lui pulsează şi ochii îi strălucesc intens.

— Mă bucur, spune încet.

Lăsând capul în jos, mă sărută din nou înainte să-şi mute gura spre urechea mea.

— Acum spune-mi că mă vrei, murmură el.

Respiraţia lui caldă adie pe gâtul meu înainte să ridice capul pentru a mă privi.

Respirând superficial, îi menţin privirea, scuturată de straniul impuls de a mă supune lui.

— Spune-mi, Nora, repetă el, pe un ton mai întunecat, mai poruncitor, şi, spre şocul meu, gura mea articulează cuvintele.

— Te... te vreau.

Zâmbeşte.

— O fată ascultătoare.

Apoi își mișcă puțin coapsele și își folosește mâna ca să-și ghideze penisul dur în mine.

Trag o gură de aer și el începe să împingă în interior. Sunt udă, dar corpul meu rezistă intruziunii nefamiliare. Nu știu cât e de mare, dar îl simt enorm în timp ce vârful penisului îmi pătrunde în corp.

Începe să mă doară, să mă ardă, și strig, încleștându-mă de umerii lui.

Pupilele i se dilată, îi fac ochii mai întunecați. Are șiroaie de transpirație pe frunte, și-mi dau seama că, de fapt, se abține.

— Relaxează-te, Nora, îmi șoptește aspru. O să te doară mai puțin dacă te relaxezi.

Tremur. Nu pot să fac cum îmi spune, pentru că sunt prea tensionată și pentru că mă doare atât de tare, chiar și dacă a intrat doar puțin în mine.

Continuă să preseze, carnea mea cedează încet, întinzându-se fără voie pentru el. Acum mă zvârcolesc de durere, suspin, îl zgârii pe spate cu unghiile, dar e de neoprit, penisul lui înaintează în mine încet, centimetru cu centimetru.

Apoi se oprește o clipă și îi pot vedea o venă pulsând la tâmplă. Pare că suferă. Dar știu că îi face plăcere, acest act care pe mine mă rănește atât de tare.

Lasă capul în jos, mă sărută pe frunte. Și apoi împinge dincolo de bariera mea virginală, rupând membrana subțire și împingând puternic. Nu se oprește până nu intră complet în mine, părul lui pubian apăsând pe al meu.

Aproape leșin de durere. Stomacul mi se răsucește de greață și simt că mă pierd. Nu pot nici să țip, tot ce pot să fac este să încerc să trag aer în piept în reprize scurte,

mici, ca să nu leșin. Îl simt tare, complet intrat în mine, și este cea mai invazivă și agonizantă stare pe care am trăit-o până acum.

— Relaxează-te, îmi șoptește, pur și simplu relaxează-te, dulceața mea. O să treacă durerea, o să fie mai bine...

Nu-l cred. Între coapse simt un par fierbinte care mi-a fost înfipt în corp, rupându-mă. Și nu pot face nimic ca să scap, să mă doară mai puțin. El este mult mai masiv decât mine, mult mai puternic. Tot ce pot să fac este să stau întinsă acolo neajutorată, țintuită sub el.

Nu-și mișcă coapsele, nu împinge, deși îi simt tensiunea din mușchi. În schimb, mă sărută delicat, din nou, pe frunte. Închid ochii, lacrimi amare îmi curg pe tâmple și-i simt ușoara atingere a buzelor pe pleoape.

Nu știu cât timp stăm așa. Mă sărută continuu încet pe față, pe gât. Mâinile lui mă cuprind, îmi mângâie pielea parodiind atingerea unui iubit. Și în tot acest timp penisul lui e îngropat adânc în mine, duritatea lui necompromisă mă rănește, mă arde pe dinăuntru.

Nu știu din ce moment durerea a început să se schimbe. Corpul meu trădător începe să se relaxeze încet, începe să răspundă la săruturile lui, la tandrețea atingerii lui.

Diavolul nenorocit simte asta. Și începe să se miște ușor, retrăgându-se parțial din corpul meu și apoi intrând din nou.

La început, mișcările lui mi-au făcut mai rău, sporindu-mi agonia. Apoi întinde o mână între corpurile noastre și folosește un deget să-mi atingă clitorisul, apăsând încet și constant. Intrările lui în mine îmi mișcă coapsele și mă fac să mă frec ritmic de degetul lui.

Spre groaza mea, simt tensiunea acumulându-se în interiorul meu din nou. Mai simt durere, dar e și

plăcere. Mă zvârcolesc în brațele lui, dar acum mă lupt și cu mine însămi. Intrările lui devin mai tari, mai adânci și eu țip din cauza intensității de nesuportat. Amestecul de durere și plăcere, până se contopesc una cu alta, până când eu exist doar într-o lume de senzații pure, copleși-toare. Apoi explodez, orgasmul îmi zguduie corpul cu o asemenea forță, că mi se întunecă pentru o clipă vederea.

Brusc, îl aud gemând în urechea mea, și-l simt devenind și mai tare, și mai mare înăuntrul meu. Penisul lui pulsează și intră adânc în mine și știu că și el și-a dat drumul.

Apoi se dă jos de pe mine și mă trage aproape de el, ținându-mă în brațe.

Eu plâng în brațele lui, căutând alinare chiar de la persoana care mi-a provocat lacrimile.

După aceea mintea mi se încețoșează, gândurile mi se amestecă într-un fel ciudat. Mă duce undeva, iar eu zac fără vlagă în brațele lui, ca o păpușă de paie.

Mă simt amorțită, detașată oarecum.

Am sânge pe coapse. Îl văd cum se amestecă iute cu apa și dispare spre canal. E și ceva lipicios între picioarele mele. Probabil sperma lui. Nu a folosit prezervativ.

Aș putea să mă fi molipsit acum cu boală venerică. Gândul ăsta a ar trebui să mă îngrozească, dar mă simt amorțită. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji pentru o sarcină. De îndată ce lucrurile au devenit serioase cu Rob, mama a insistat să mă ducă la doctor ca să-mi facă un implant de control al sarcinii în braț. Fiind asistentă medicală la o clinică nonprofit pentru femei, a văzut mult prea multe adolescente însărcinate și a vrut să se asigure că mie n-o să mi se-ntâmple același lucru.

Îi sunt atât de recunoscătoare acum.

În timp ce cântăresc toate astea, Julian mă spală cu atenție, îmi dă cu șampon și balsam pe păr. Chiar mă rade pe picioare și la subraț.

Îndată ce sunt curată și catifelată, oprește apa și mă ajută să ies de sub duș.

Mă șterge cu un prosop mai întâi pe mine, apoi pe el. După aceea mă învelește într-un halat de baie pufos și mă duce la bucătărie să-mi dea de mâncare.

Mănânc ce îmi pune în față. Nici nu simt ce gust are. E un fel de sandvici, dar nu știu ce conține. Îmi dă și un pahar cu apă, pe care îl beau pe nerăsuflate.

Sper să nu mă drogheze, dar nici nu-mi mai pasă dacă o face. Sunt atât de obosită, că vreau doar să leșin.

După ce termin de mâncat și de băut, mă duce înapoi la baie.

— Haide, spală-te pe dinți, îmi spune, iar eu mă uit lung la el.

Îi pasă de igiena mea orală?

Chiar vreau să mă spăl pe dinți, așa că fac cum îmi spune. Folosesc și toaleta ca să fac pipi. Mă lasă singură pentru asta.

Apoi mă duce înapoi în cameră. Cumva patul are acum așternuturi curate, nu e nicio urmă de sânge nicăieri. Îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Mă sărută pe buze, iese din cameră și încuie ușa.

Sunt atât de epuizată, încât mă duc spre pat, mă întind și adorm imediat.

5

Când mă trezesc, am mintea complet limpede. Îmi amintesc totul și vreau să urlu.

Sar din pat, observând că am încă pe mine halatul de noaptea trecută. Mișcarea bruscă mă face să simt durerea interioară profundă, iar partea de jos mi se încordează amintindu-mi cum am ajuns să am durerea asta. Încă îl simt tot în mine și mă scutur la revenirea acestei imagini.

Mi-e silă și sunt dezgustată de mine. Ce e în neregulă cu mine? Cum am putut să-l las pe Julian să facă sex cu mine și să-i spun că-l doresc? Cum am putut să fiu de acord și să găsesc plăcere în îmbrățișarea lui?

Da, arată bine, dar asta nu e o scuză. E un diavol. Știu asta. Am simțit de la bun început. Frumusețea exterioară ascunde întunericul dinăuntru.

Am sentimentul că abia începe să-și arate adevărata natură față de mine.

Ieri am fost prea speriată, prea traumatizată ca să fiu atentă la mediul din jur. Azi mă simt mai bine, așa că-i studiez cu atenție camera.

Există o fereastră. E acoperită cu storuri groase de culoarea fildeșului, dar tot pot vedea o rază de soare trecând prin ele.

Mă grăbesc spre fereastră, ridic storurile și clipesc la lumina puternică. Îmi ia câteva secunde ca ochii să

mi se adapteze, apoi mă uit afară. Simt că mi se oprește inima în loc.

Fereastra nu e închisă ermetic sau ceva în genul ăsta. De fapt, pare c-o pot deschide ușor, să mă cațăr și s-ajung afară. Camera e la etajul al doilea, deci aș putea chiar să aterizez pe sol fără să-mi rup ceva.

Nu, nu fereastra este problema.

Este priveliștea de afară.

Văd palmieri și o plajă cu nisip alb. Dincolo de ea, este o apă mare, albastră și strălucitoare în soarele puternic.

E frumos și tropical.

Și cât se poate de diferit de peisajul micului meu oraș din Midwest.

Mi-e frig din nou. Mi-e așa de frig, că tremur toată. Știu că e de la stres, fiindcă trebuie să fie undeva pe la 27 de grade.

Pășesc prin cameră încoace și-ncolo, făcând o pauză din când în când ca să privesc pe geam.

De fiecare dată când mă uit, simt ca o lovitură în stomac.

Nu știu ce speram. Sincer, n-am avut ocazia să mă gândesc unde sunt. Am presupus pur și simplu că mă va ține undeva în zonă, poate lângă Chicago, unde ne-am întâlnit prima dată. Am crezut că tot ce trebuie să fac ca să evadez este să găsesc o cale de a ieși din casă.

Acum îmi dau seama că e mult mai complicat de-atât.

Încerc din nou ușa. E încuiată.

Cu câteva minute în urmă, am descoperit o baie mică lipită de camera asta Am folosit-o pentru nevoile de bază și ca să mă spăl pe dinți. A fost o variație plăcută.

Acum mă învârt ca un animal în cușcă, din ce în ce mai îngrozită și mai furioasă cu fiecare minut care trece.

În cele din urmă, ușa se deschide și intră o femeie.

Sunt atât de șocată, că pur și simplu o fixez tâmp. E relativ tânără, poate puțin peste 30, și frumoasă.

Duce o tavă cu mâncare și-mi zâmbește. Are părul roșu și creț, iar ochii sunt ușor căprui. E mai înaltă decât mine, probabil cu cel puțin 12 centimetri și are o constituție atletică. E îmbrăcată cu haine de toată ziua, cu un șort din blugi și o bluză albă gen maiou, poartă șlapi în picioare.

Mă gândesc să o atac. Este femeie și am o mică șansă că câștig într-o luptă cu ea. Cu Julian n-am niciuna.

Zâmbetul ei se lărgește, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Te rog, nu sări la mine, spune ea, și îmi pot da seama din vocea ei că se amuză. E chiar fără sens, îți promit. Știu că vrei să evadezi, dar nu ai unde să te duci. Suntem pe o insulă particulară în mijlocul Pacificului.

Golul din stomac mi se adâncește.

— A cui e insula? întreb, deși deja știu răspunsul.

— A lui Julian, bineînțeles.

— El cine e? Voi cine sunteți?

Vocea mea e destul de calmă când îi vorbesc. Nu mă face să-mi fie frică, așa cum face Julian.

Pune tava jos.

— Vei afla totul la timpul potrivit. Eu sunt aici ca să am grijă de tine și de proprietate. Apropo, mă cheamă Beth.

Trag adânc aer în piept.

— De ce sunt aici, Beth?

— Ești aici pentru că Julian te vrea.

— Și tu nu vezi nimic în neregulă cu asta?

Mă aud cum vorbesc pe un ton ușor isteric. Nu pot înțelege cum această femeie poate să fie de acord cu nebunul ăla, cum se comportă de parcă asta ar fi normal.

Dă din umeri.

— Julian face orice vrea el. Eu nu sunt în măsură să-l judec.

— De ce nu?

— Pentru că îi datorez viața, spune ea serios și iese din cameră.

Mănânc ce mi-a adus Beth. E foarte bună mâncarea, deși nu este un mic dejun tradițional. E un pește la grătar cu un sos de ciuperci, cartofi copți și salată verde. La desert este un mango tăiat. Un fruct local, bănuiesc.

În ciuda zbuciumului meu interior, reușesc să mănânc tot. Dacă nu eram atât de lașă, aș fi rezistat refuzând să mănânc, dar mă tem de foame la fel de tare ca de durere.

Până acum nu mi-a făcut rău cu adevărat. Ei, bine, m-a durut când a intrat penisul lui în mine, dar nu a fost brutal. Bănuiesc că prima dată m-ar fi durut oricum, indiferent de circumstanțe.

Prima dată. Deodată, realizez că a fost prima dată pentru mine. Acum nu mai sunt virgină.

În mod ciudat, nu simt ca și cum am pierdut ceva. Membrana subțire dinăuntru nu a avut niciodată vreo importanță deosebită pentru mine. Nu am vrut niciodată

să aștept până la căsătorie sau așa ceva. Regret doar că prima dată a fost cu un monstru, dar nu plâng după pierderea „virginității". Aș fi mers cu bucurie cu Jake până la capăt, doar să fi avut șansa.

Jake! Stomacul mi se răsucește. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la el de când Julian mi-a spus că este bine. Tipul de care fusesem înnebunită luni de zile a fost persoana cea mai îndepărtat de mintea mea cât am fost în brațele temnicerului meu.

Rușinea mă arde pe dinăuntru. Nu ar fi trebuit să mă gândesc la Jake noaptea trecută? Nu ar fi trebuit să îmi imaginez chipul lui când Julian mă atingea atât de intim? Dacă l-aș fi vrut cu adevărat pe Jake, nu el ar fi trebuit să fie cel din gândurile mele în timpul primului meu act sexual?

Deodată mă simt plină de o ură amară față de cel care mi-a făcut asta, față de cel care mi-a distrus iluziile despre lume, despre mine. Nu m-am gândit prea mult ce aș fi făcut dacă aș fi fost răpită, cum aș fi reacționat. Cine se gândește la așa ceva? Dar cred că întotdeauna am presupus că voi fi curajoasă, luptând până la ultima suflare. Nu așa fac toți în cărți și filme? Luptă, chiar și când e fără folos, când a face asta înseamnă să te rănești? N-ar fi trebuit să fac și eu la fel? Da, el e mai puternic decât mine, dar n-ar fi trebuit să cedez atât de ușor, și cu siguranță trebuie să admit că îl doresc. Nu m-a legat, nu m-a amenințat cu o armă sau cu un cuțit. Tot ce a făcut a fost să mă urmărească atunci când m-am gândit să fug.

Fuga aia a fost cel mai însemnat gest al rezistenței mele de până acum.

Nu recunosc persoana asta care a cedat atât de ușor. Și cu toate astea știu că eu sunt aceea. E o parte din mine care n-a ieșit niciodată până acum la lumină. O parte din mine pe care n-aș fi cunoscut-o niciodată dacă nu mă răpea Julian.

Mă irită să mă gândesc la asta, așa că îmi mut atenția pe temnicerul meu. Cine e el? Cum își poate permite cineva să dețină o intreagă insulă particulară? În ce fel îi datorează Beth viața? Și, cel mai important, ce are de gând cu mine?

Un milion de scenarii diferite îmi aleargă prin minte, unul mai ingrozitor decât altul. Știu că există ceea ce se cheamă trafic cu ființe umane. Se intâmplă tot timpul, mai ales femeilor din țările sărace. Asta e soarta care mă așteaptă? O să sfârșesc în vreun bordel pe undeva, drogată, fără să mai știu nimic, și folosită de zeci de bărbați în fiecare zi? Testează Julian marfa înainte să o livreze către destinația finală?

Înainte ca panica să-mi cuprindă mintea, trag adânc aer în piept și încerc să gândesc logic. Deși traficul de persoane este o posibilitate, nu mi se pare reală. În primul rând pentru că Julian pare foarte posesiv cu mine, mult prea posesiv pentru cineva care doar testează o marfă. Și de ce să mă aducă aici, pe insula lui privată, dacă doar planifică să mă vândă?

„Dulceața mea", mi-a spus. Este ăsta doar un alint fără sens sau așa mă vede el? Are vreun fetiș care implică să țină femei captive? Mă gândesc la asta o vreme și decid că probabil așa este. Altfel de ce un bărbat bogat și frumos ar face asta? Cu siguranță nu are nicio problemă să obțină întâlniri în felul obișnuit. Chiar aș fi ieșit cu el dacă nu simțeam dinspre el acea conexiune ciudată în club.

Dacă nu m-ar fi atins ca și cum aș fi fost proprietatea lui.

Asta e chestia cu el? Posesia? Vrea o sclavă sexuală? Dacă da, de ce m-a ales pe mine? A fost din cauza reacției mele față de el la club? A ghicit că o să fiu o lașă, că o să-l las să-mi facă orice va vrea el? Mi-am atras eu însămi cumva toată treaba asta?

Gândul ăsta îmi face atât de rău, încât îl îndepărtez și mă ridic, hotărâtă să-mi explorez închisoarea mai departe.

Ușa e în continuare încuiată, ceea ce nu mă surprinde. Reușesc să deschid fereastra și mirosul cald al oceanului umple camera.

Totuși, nu reușesc să scot plasa de țânțari. O să am nevoie de asta ca să mă cațăr și s-ajung afară. Nu încerc suficient de tare. Dacă ar fi să o cred pe Beth, să evadez din această cameră nu mă va ajuta prea mult.

Caut ceva ce poate fi folosit ca armă. Nu există niciun cuțit, dar descopăr o furculiță rămasă de la masa mea. Beth o să observe probabil dacă o ascund. Totuși, îmi asum riscul și fac asta, ascunzând ustensila în spatele unui raft de cărți dintr-o bibliotecă înaltă care se întinde de-a lungul unuia dintre pereți.

Apoi explorez baia, sperând să găsesc un spray sau altceva. Dar există doar săpun, periuța și pasta de dinți. În suportul de la duș, găsesc gel de duș, șampon și balsam – toate frumoase, mărci scumpe. Cu siguranță temnicerul meu nu e zgârcit.

Apoi, din nou, oricine deține o insulă particulară își poate permite probabil un șampon de 50 de dolari. Ar putea să-și permită chiar și un șampon de 1 000 de dolari, dacă ar exista așa ceva.

Faptul că mă gândesc la șampon mă uimește. Nu ar trebui să țip sau să urlu? Ah, stai, am făcut asta ieri. Cred că există o limită de cât de mult poate plânge o persoană. Pare că am rămas fără lacrimi, cel puțin pentru moment.

După ce am explorat fiecare colț și fiecare crăpătură a camerei, mă cuprinde plictiseala, așa că iau o carte din bibliotecă. Un roman de Sidney Sheldon, ceva despre o femeie trădată care caută să se răzbune pe dușmanii ei.

E suficient de captivantă încât reușesc să evadez mental din închisoarea mea pentru următoarele câteva ore.

Beth intră și îmi aduce prânzul. Îmi aduce și niște haine, împăturite și puse una peste alta.

Mă bucur. Am stat în halatul de baie toată dimineața și mi-ar plăcea să mă îmbrac.

Când pune hainele pe măsuța de toaletă, mă gândesc din nou să o atac și să încerc să evadez. Poate folosind furculița pe care am ascuns-o.

— Nora, dă-mi furculița, spune ea.

Tresar puțin și îi arunc o privire speriată. Oare poate să citească gândurile?

Apoi îmi dau seama că s-a uitat pur și simplu la tava goală și a observat că ustensila lipsește.

Decid să o fac pe proasta.

— Ce furculiță?

Ea lasă să-i scape un oftat.

— Știi bine ce furculiță. Cea pe care ai ascuns-o în spatele cărților. Dă-mi-o.

Încă una dintre presupunerile mele s-a dovedit falsă. Nu știu de ce-am crezut c-aș avea intimitate.

M-am uitat în sus spre tavan, studiindu-l cu atenție, dar nu văd unde sunt camerele de supraveghere.

— Nora..., îmi reamintește Beth.

Scot furculița și o arunc înspre ea. În secret, sper să i se înfigă în ochi.

Dar Beth o prinde și clatină din cap spre mine, ca și cum ar fi dezamăgită de comportamentul meu.

— Speram că n-o să te porți așa, spune ea.

— Să mă port cum? Ca o victimă răpită?

Acum chiar vreau să o lovesc.

— Ca o puștoaică răsfățată, clarifică ea lucrurile, punând furculița în buzunar. Crezi că e atât de groaznic să fii aici pe această insulă minunată? Crezi că suferi dacă ești în patul lui Julian?

Mă uit la ea ca la o nebună. Chiar se așteaptă să fiu OK în situația asta? Să mă supun liniștită și să nu scot niciun cuvânt de protest?

Ea se uită lung la mine și pentru prima dată observ niște riduri pe fața ei.

— Nu știi ce înseamnă suferința adevărată, fetițo, spune ea cu glas molcom. Și sper nici să nu afli vreodată. Poartă-te frumos cu Julian și e posibil să duci în continuare o viață de vis.

Iese din cameră, iar eu înghit ca să scap de senzația de uscăciune pe care o simt brusc în gât.

Nu știu de ce, dar cuvintele ei au făcut să-mi tremure mâinile.

6

Acum e seară. Cu fiecare minut care trece, încep să devin tot mai anxioasă la gândul că o să-l revăd pe temnicerul meu.

Romanul pe care îl citeam nu mă mai captivează. Las cartea jos și mă plimb în cercuri prin cameră.

Sunt îmbrăcată cu hainele pe care mi le-a adus Beth mai devreme. Nu e ce aș fi ales eu să port, dar e mai bine decât un halat. O pereche sexy de chiloței albi de dantelă și un sutien asortat ca lenjerie de corp. O rochiță de plajă drăguță, albastră, care se încheie cu nasturi în față. Totul îmi vine perfect. Oare m-a urmărit el o vreme? A aflat totul despre mine, inclusiv ce măsuri port la haine?

Acest gând îmi face rău.

Încerc să nu mă gândesc la ce urmează, dar este imposibil. Nu știu de ce sunt atât de sigură că el o să vină în seara asta. Este posibil să aibă un întreg harem de femei ascuns pe insulă și o vizitează pe fiecare o dată pe săptămână, așa cum făceau sultanii.

Cu toate astea știu că o să vină curând. Aseară doar i s-a trezit apetitul. Știu că nu a terminat cu mine, nici pe departe.

În cele din urmă, ușa se deschide.

Intră în cameră ca stăpânul locului. Ceea ce și este, desigur.

Din nou, sunt uimită de frumusețea lui masculină. Ar fi putut fi manechin sau star de cinema cu asemenea trăsături. Dacă ar fi fost dreptate pe lume, ar fi fost scund sau ar fi avut vreo imperfecțiune care să-i pună în umbră fața aia.

Dar nu are. Corpul lui e înalt și musculos, perfect proporționat. Îmi aduc aminte cum era în mine și simt un val nedorit de excitație.

Poartă tot blugi și un tricou. Unul gri de data asta. Se pare că se dă în vânt după îmbrăcămintea simplă și e inteligent că-i plac asemenea haine. La cum arată, nu are nevoie de nicio îmbunătățire.

Îmi zâmbește. E zâmbetul unui înger căzut, întunecat și seducător în același timp.

— Bună, Nora.

Nu știu ce să-i spun, așa că scot pe gură primul lucru care îmi vine în minte.

— Cât timp ai de gând să mă ții aici?

Își lasă capul într-o parte.

— Aici în cameră? Sau pe insulă?

— Ambele.

— Beth o să-ți arate împrejurimile mâine, te duce să înoți dacă vrei, spune el apropiindu-se de mine. N-o să mai fii închisă, decât dacă faci vreo prostie.

— Cum ar fi ce? întreb eu,

Inima îmi bate puternic în piept când el se oprește lângă mine și ridică mâna să-mi mângâie părul.

— Să încerci să-ți faci ție rău sau lui Beth.

Vocea îi e caldă, privirea hipnotică în timp ce se uită în jos la mine. Felul în care îmi mângâie părul e în mod ciudat relaxant.

Clipesc, încercând să rup vraja.

— Și pe insulă? Cât timp ai de gând să mă ții aici?

Îmi mângâie fața și-mi cuprinde obrazul în palmă. Mă surprind lăsându-mă pe atingerea lui, ca o pisică răsfățată, și imediat înțepenesc.

Buzele lui se curbează într-un zâmbet de cunoscător. Ticălosul știe ce efect are asupra mea.

— Mult timp, sper, spune el.

Nu știu de ce nu sunt surprinsă. Nu s-ar fi complicat să mă aducă tot drumul până aici dacă ar fi vrut să mi-o tragă doar de câteva ori. Sunt îngrozită, dar nu sunt surprinsă.

Îmi iau inima-n dinți și-i pun următoarea întrebare logică.

— De ce m-ai răpit?

Zâmbetul îi piere de pe față. Nu răspunde, doar se uită la mine cu o privire albastră iscoditoare.

Încep să tremur.

— Ai de gând să mă omori?

— Nu, Nora, n-am să te omor.

Dezmințirea lui mă liniștește, deși, în mod evident, ar putea minți.

— Ai de gând să mă vinzi?

Abia pot rosti aceste cuvinte.

— Ca prostituată sau așa ceva?

— Nu, spune el cald. Niciodată. Ești a mea, și doar a mea.

Mă simt un pic mai liniștită, dar mai este ceva ce trebuie să știu.

— Ai de gând să mă rănești? O clipă nu răspunde. Ceva întunecat îi sclipește scurt în ochi.

— Probabil, spune el încet.

Și apoi se apleacă și mă sărută, buzele lui sunt calde și moi, mă atinge cu delicatețe.

O clipă stau împietrită, fără să răspund. Îl cred. Știu că spune adevărul, că mă va răni. E ceva în el care îmi face frică, e ceva de care m-am temut încă de la început.

Nu seamănă cu băieții cu care am ieșit. E capabil de orice.

Și sunt complet la mila lui.

Mă gândesc din nou să mă lupt cu el. Ar fi ceva normal în situația mea. Ar fi ceva curajos.

Și totuși nu o fac.

Simt întunericul din el. E ceva în neregulă cu el. Frumusețea lui exterioară ascunde ceva monstruos.

Nu vreau să eliberez acel întuneric. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă aș face-o.

Așa că stau nemișcată în îmbrățișarea lui și îl las să mă sărute. Și când mă ridică din nou și mă duce spre pat, încerc să nu mă opun deloc.

În schimb, închid ochii și mă las purtată de senzații.

Este din nou delicat cu mine. Ar trebui să fiu îngrozită de el – și sunt –, dar corpul meu se bucură de această senzație duală de frică și excitație. Nu știu ce spune asta despre mine.

Stau întinsă cu ochii închiși în timp ce el mă dezbracă, haină cu haină. Întâi îmi descheie nasturii de la rochie, ca și cum ar desface un cadou. Mâinile lui sunt puternice și sigure, nu există nicio urmă de ciudățenie sau de ezitare în mișcările lui. Are clar multă experiență cu îmbrăcămintea feminină.

După ce-mi descheie rochia, se oprește o clipă. Îi simt privirea pe mine, mă întreb ce vede. Știu că am un corp frumos, e suplu și tonifiat, chiar dacă nu e atât de voluptuos pe cât mi-ar plăcea.

Își plimbă degetele pe abdomenul meu, făcându-mă să tremur.

— Atât de frumoasă! rostește el cald. O piele atât de frumoasă! Ar trebui să porți tot timpul alb. Îți stă bine.

Nu răspund, doar strâng ochii mai tare. Nu vreau să mă privească, nu vreau să se bucure de vederea corpului meu în lenjeria pe care el a ales-o. Aș vrea doar să mi-o tragă și să termine, în loc joace această parodie perversă de a face dragoste.

Dar nu are deloc de gând să facă lucrurile mai ușoare pentru mine.

Gura lui urmează același traseu ca și degetele. E fierbinte și umedă pe buricul meu, apoi se mișcă mai jos, unde picioarele mele sunt instinctiv strâns lipite. Pare să nu-i placă asta, și mâinile lui sunt dure când îmi desfac coapsele, degetele lui intrând în carnea mea moale.

Gem de violența gestului și încerc să-mi relaxez picioarele ca să nu-l enervez mai tare.

Strânsoarea lui slăbește, mâinile lui devin mai delicate.

— Scumpa mea, frumoasa mea, șoptește și îi pot simți respirația fierbinte pe labiile mele sensibile. Știi c-o să te fac să te simți bine.

Și apoi buzele lui sunt pe mine, limba lui se rotește în jurul clitorisului meu, gura lui îl suge și mușcă. Părul lui se atinge de interiorul coapselor mele, gâdilându-mă, iar mâinile lui îmi țin picioarele larg desfăcute. Mă răsucesc și țip, plăcerea e atât de intensă, încât uit totul și rămân doar această incredibilă fierbințeală și cu tensiunea dinăuntrul meu.

Mă duce până la limită, dar nu mă lasă să îmi dau drumul. De fiecare dată când simte venindu-mi orgasmul, se oprește sau schimbă ritmul, făcându-mă să înnebunesc de frustrare. Mă trezesc implorând, cerșind, corpul meu se arcuiește inconștient spre el. Când mă lasă în cele din urmă să ating climaxul, e așa o ușurare, încât tot corpul meu se zbate, tremură și se zvârcolește din pricina intensității eliberării.

Nu știu de ce încep să plâng când se termină. Lacrimile mi se preling și alunecă pe tâmple, udându-mi părul și apoi perna. Pare că lui îi place asta, pentru că se urcă pe corpul meu și îmi sărută urmele ude de pe față, apoi le linge.

Mâinile lui mari îmi lovesc corpul, îmi freacă pielea, mă mângâie peste tot. Ar fi plăcut dacă penisul lui în erecție n-ar împinge când intră în mine.

Nu sunt complet vindecată în interior, așa că mă doare din nou când începe să împingă în mine. Deși sunt udă de la orgasm, nu poate aluneca ușor în mine, fără să mă rupă. În schimb, trebuie să intre ușor, treptat, până ce reușesc să mă adaptez.

Îmi mușc buza de jos ca să fac față arsurii, sentimentului de preaplin. Oare voi putea vreodată să îl accept cu ușurință? Oare voi trăi în brațele lui vreodată plăcerea fără durere?

— Deschide ochii! îmi poruncește șoptind aspru.

Mă supun, deși abia văd prin vălul de lacrimi.

Se uită lung la mine și începe încet să se miște în mine, și are ceva triumfător în privire. Căldura corpului lui mă înconjoară, greutatea lui mă apasă. E în mine, pe mine, peste tot în jurul meu. Nu pot evada nici în intimitatea propriei mele minți.

Și în acel moment, mă simt posedată de el, ca și cum îmi ia mai mult decât corpul. Ca și cum pune stăpânire

pe ceva mult mai adânc din mine, aducând la lumină o latură a mea de care niciodată n-am avut habar.

Fiindcă în brațele lui trăiesc ceva ce n-am simțit niciodată până acum.

Un sentiment primitiv și complet irațional de apartenență.

O mai facem de două ori în timpul nopții. Până dimineața mă doare atât de tare, încât am senzația unei răni deschise în interior, și totuși am avut atât de multe orgasme, că le-am pierdut numărul.

Îmi dă pace la un moment dat, spre dimineață. Sunt atât de epuizată, încât nici nu-l aud când pleacă. Dorm profund și fără vise, iar când mă trezesc, e deja trecut de amiază, de mult.

Mă ridic, mă spăl pe dinți și fac un duș. Pe coapse văd urme de spermă uscată. Nu a folosit prezervativ nici în noaptea asta.

Iar mă gândesc la bolile venerice. Oare lui Julian îi pasă vreun pic de asta? Probabil nu se teme că ia ceva de mine, având în vedere lipsa mea de experiență, dar eu cu siguranță sunt îngrijorată pentru mine. Ridic brațul stâng și mă uit la micul semn unde a fost introdus implantul meu de control al sarcinii. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru paranoia mamei cu sarcina. Dacă nu îl aveam... mă cutremur la acest gând.

Imediat ce ies din baie, Beth intră în cameră aducând altă tavă cu mâncare și mai multe haine. De data asta e un mic dejun mai tradițional: o omletă cu legume și brânză, o bucată de pâine prăjită și fructe tropicale proaspete.

Îmi zâmbește din nou, aparent hotărâtă să treacă peste incidentul cu furculița.

— Bună dimineața! spune cu veselie.

Ridic din sprâncene.

— Bună dimineața și ție! îi răspund pe un ton plin de sarcasm.

La încercarea mea evidentă de a o înțepa, zâmbetul lui Beth devine mai larg.

— Of, nu mai fi așa morocănoasă. Julian zice că azi ai voie să ieși din cameră. Nu e plăcut?

De fapt, e plăcut. O să-mi dea ocazia să-mi explorez puțin închisoarea, să văd dacă locul ăsta chiar e o insulă. Poate mai sunt și alți oameni aici în afară de Beth – oameni care ar fi mai empatici cu privire la situația mea nefericită.

În altă ordine de idei, poate găsesc un telefon sau un computer. Poate reușesc să trimit un mesaj sau un e-mail părinților mei, care s-ar duce cu el la poliție și apoi aș putea fi salvată.

Gândul la familia mea mi-a făcut ochii să-mi ardă și pieptul să se strângă de durere. Probabil sunt atât de îngrijorați pentru mine, întrebându-se ce s-a întâmplat, dacă mai sunt în viață. Sunt singurul lor copil și mama a spus mereu că ar muri dacă mi s-a întâmpla ceva. Sper că nu vorbea serios.

Îl urăsc.

Și o urăsc pe femeia asta care îmi zâmbește chiar acum.

— Sigur, Beth, spun eu, vrând să-mi înfig ghearele în fața ei până i se transformă zâmbetul în grimasă. E întotdeauna plăcut să lași o închisoare mică pentru una mai mare.

Ea își dă ochii peste cap și se așază pe un scaun.

— Atât de dramatic! Mănâncă pur și simplu și apoi îți arăt împrejurimile.

Mă gândesc să nu mănânc, ca să o sfidez, dar îmi e foame. Așa că mănânc. Las farfuria lună.

— Unde este Julian? întreb printre înghițituri.

Sunt curioasă cum își petrece zilele. Până acum, l-am văzut doar seara.

— Lucrează, îmi explică Beth. Are o mulțime de afaceri care îi solicită atenția.

— Ce fel de afaceri?

Dă din umeri.

— De tot felul.

— E criminal? întreb direct.

Râde.

— De ce ai presupune asta?

— Hm, pentru că m-a răpit.

Râde din nou, clătinând din cap de parcă am spus ceva amuzant.

Îmi vine s-o pocnesc, dar mă abțin. Trebuie să aflu mai mult despre împrejurimile acestui loc înainte să încerc ceva de genul ăsta. Nu vreau să sfârșesc încuiată într-o cameră dacă pot să evit asta. Șansele mele de a evada sunt mai mari dacă am mai multă libertate.

Așa că doar mă ridic și-i arunc o privire rece.

— Sunt gata să mergem.

— Atunci pune-ți un costum de baie, spune ea, arătând spre teancul de haine pe care îl adusese, și putem pleca.

Înainte să ieșim, Beth îmi arată și restul casei. Este spațioasă și mobilată cu gust. Decorul e modern, cu o notă ușoară de influență tropicală și motive asiatice subtile. Nuanțele deschise sunt dominante, deși ici-colo, văd câte o pată de culoare neașteptată sub forma unei vaze roșii sau a sculpturii albastru intens înfățișând un dragon. Există patru dormitoare; trei sus și unul jos. Bucătăria de la primul etaj este în mod special izbitoare, cu ustensile de top și blaturi de granit strălucitoare.

Mai există o cameră despre care Beth spune că e biroul lui Julian. Este la primul etaj și se pare că nimeni nu are voie acolo cu excepția lui. Acolo se presupune că se ocupă de afacerile lui. Ușa e închisă când trecem pe lângă ea.

După ce am făcut turul casei, Beth îmi arată insula pentru următoarele două ore. Și este cu siguranță o insulă, nu m-a mințit în privința asta.

Are doar 3 kilometri lungime și un kilometru jumătate lățime. Beth spune că suntem undeva în Oceanul Pacific, iar cea mai apropiată bucată de pământ locuită este la vreo 800 de kilometri distanță. Menționează de câteva ori acest lucru, de parcă se teme că m-aș putea gândi să încerc să evadez înotând.

Nu aș face asta. Nu sunt o înotătoare puternică, și nici sinucigașă nu sunt.

În schimb aș încerca să fur o barcă.

Urcăm în punctul cel mai înalt al insulei. E un munte mic sau un deal mare, depinde de definiția fiecăruia pentru astfel de elemente geografice. Panorama e uluitoare: doar apă albastră strălucitoare oriunde ai privi. Pe o parte a insulei, apa are o nuanță diferită de

albastru, mai degrabă turcoaz, și Beth îmi spune că acolo e un golf micuț foarte bun pentru snorkeling[1].

Casa lui Julian este singura de pe insulă. E așezată pe o latură a muntelui, puțin mai departe de plajă și oarecum înălțată. Este locul cel mai adăpostit, îmi explică Beth. Casa este protejată atât de vânturile puternice, cât și de ocean. A rezistat, se pare, câtorva taifunuri cu stricăciuni minime.

Dau din cap, de parcă mi-ar păsa. N-am de gând ca următorul taifun să mă găsească aici. Dorința de a evada arde puternic în lăuntrul meu. Nu am văzut nici telefoane și nici calculatoare când Beth mi-a arătat casa, dar asta nu înseamnă că nu există. Dacă Julian poate să lucreze de pe insulă, există cu siguranță o conexiune de internet. Și dacă sunt suficient de proști să mă lase să cutreier liberă pe insula asta, voi găsi o cale să iau legătura cu lumea exterioară.

Încheiem turul cu plaja de lângă casă.

— Vrei să înoți? mă întreabă Beth, scoțându-și șortul și tricoul.

Pe dedesubt poartă un bikini alb. Corpul ei e suplu și armonios. Arată atât de bine, că mă întreb ce vârstă o avea. Silueta ei ar putea aparține unei adolescente, dar chipul îi pare mai matur.

— Câți ani ai? o întreb direct.

N-aș fi niciodată atât de lipsită de tact în împrejurări normale, dar nu-mi pasă dacă o jignesc pe femeia asta. Ce mai contează convențiile sociale când ești ținută prizonieră de o pereche de nebuni?

Ea zâmbește, nu e deloc supărată de întrebarea mea nepoliticoasă.

— Am 37 de ani, spune.

1 Scufundări (n. tr.).

— Şi Julian?

— El are 29.

— Sunteţi amanţi?

Nu ştiu ce m-a făcut să întreb asta. Dacă e cumva geloasă pe poziţia mea de jucărie sexuală a lui Julian, cu siguranţă n-o arată.

Beth râde.

— Nu, nu suntem.

— De ce nu?

Nu pot să cred că sunt aşa directă. Am fost crescută să fiu mereu politicoasă şi manierată, dar e ceva eliberator în a nu-ţi păsa de ceea ce gândesc oamenii. Am fost mereu o persoană care a căutat să le facă pe plac celorlalţi, dar nu vreau să-i fac pe plac sub nicio formă acestei femei.

Ea se opreşte din râs şi se uită serioasă la mine.

— Pentru că eu nu sunt ceea ce Julian are nevoie sau îşi doreşte.

— Şi anume ce?

— O să afli într-o zi, spuse ea misterioasă, apoi intră în apă.

Mă uit lung după ea, mă roade curiozitatea, dar se pare că ea a încheiat conversaţia. În schimb, se scufundă în apă şi începe să înoate cu mişcări sigure, atletice.

Afară e foarte cald şi razele soarelui cad direct pe mine. Nisipul e alb şi pare moale, iar apa străluceşte, mă atrage cu răcoarea ei. Aş vrea să urăsc acest loc, să detest tot ce e legat de captivitatea mea, dar trebuie să recunosc că insula este frumoasă.

Nu trebuie să înot dacă nu vreau. Nu pare că Beth o să mă forţeze. Şi mi se pare greşit ca eu să mă distrez pe plajă în timp ce familia mea este, fără îndoială, îngrijorată de moarte din cauza mea, jelindu-mi dispariţia.

Dar chemarea apei este mai puternică. Întotdeauna mi-a plăcut oceanul, deși am fost la tropice doar de vreo două ori în viața mea. Această insulă este ideea mea despre paradis, în ciuda faptului că aparține unui șarpe.

Mă gândesc timp de un minut, apoi îmi scot rochia și arunc sandalele din picioare. Aș putea să-mi refuz această mică plăcere, dar sunt prea pragmatică. Nu-mi fac nicio iluzie în privința statului meu aici. În orice moment, Julian și Beth mă pot închide, înfometa, bate. Doar pentru că am fost tratată relativ bine până acum nu înseamnă că va continua în acest mod. În situația mea precară, fiecare moment de bucurie este prețios, pentru că nu știu ce-mi va aduce viitorul, dacă voi mai trăi vreodată ceva ce aduce a fericire.

Așa că mă alătur dușmanului în ocean, lăsând apa să-mi spele frica și să-mi liniștească furia care mă arde în stomac.

Înotăm, apoi ne întindem pe nisipul fierbinte, după care înotăm din nou. Nu mai pun întrebări, iar Beth pare mulțumită de tăcerea asta.

Stăm pe plajă următoarele două ore și în cele din urmă pornim înapoi spre casă.

7

De data aceasta, Julian ar trebui să vină să luăm cina împreună. Beth pregătește masa pentru noi, jos, și face un fel de mâncare local cu pește, orez, fasole și banane. E rețeta ei caraibiană, îmi spune cu mândrie.

— Stai și tu la cină cu noi? întreb eu în timp ce o privesc cum aduce farfuriile la masă.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat cu hainele pe care mi le-a adus Beth. Din nou un set de lenjerie din dantelă albă și o rochie galbenă cu flori. În picioare port sandale albe cu toc înalt. Combinația e delicată și feminină, foarte diferită de blugii și bluzele negre pe care le port de obicei. Mă face să arăt ca o păpușă drăguță.

Încă nu-mi vine să cred că mă lasă să umblu liberă prin casă. În bucătărie sunt cuțite. Aș putea fura unul și să-l folosesc împotriva lui Beth la un moment dat. Sunt tentată, deși stomacul mi întoarce pe dos la imaginea sângelui și a violenței.

Poate o voi face curând, îndată ce voi avea ocazia să aflu mai multe despre acest loc.

Învăț ceva interesant despre mine însămi. Se pare că nu cred în gesturile mari fără rost. O voce rece, rațională din interiorul meu îmi spune că am nevoie de un plan, un mod de a pleca de pe insulă înainte să încerc ceva. Să o atac acum pe Beth ar fi o prostie. Ar putea să mă închidă după aceea sau mai rău.

Nu, așa e mult mai bine. Să creadă că nu le pot face rău. Așa am o șansă mai mare să evadez.

De o oră stau în bucătărie, uitându-mă cum pregătește Beth mâncarea. E foarte pricepută, foarte eficientă. Dacă petrec timpul cu ea, îmi iau gândurile de la Julian și de la noaptea care urmează.

— Nu, spune ea, răspunzându-mi la întrebare. Eu o să stau în camera mea. Julian vrea să fie singur cu tine.

— De ce? Crede că suntem la vreo întâlnire?

Rânjește.

— Julian nu iese la întâlniri.

— Pe bune!

Tonul meu e mai mult decât sarcastic.

— De ce să ieși la întâlniri când poți răpi și folosi în schimb forța?

— Nu fi ridicolă! spune tăios Beth. Chiar crezi că trebuie să le forțeze pe femei? Nici măcar tu nu poți fi atât de naivă.

Mă uit lung la ea.

— Vrei să spui că nu și-a făcut un obicei din a fura femei și a le aduce aici?

Beth dă din cap.

— Ești singura în afară de mine care a fost vreodată aici. Această insulă este sanctuarul privat al lui Julian. Nimeni nu știe că există măcar.

Un fior rece îmi trece pe șira spinării la auzul acestor cuvinte.

— Atunci de ce sunt atât de norocoasă? întreb încet, în timp ce pulsul îmi crește. Ce mă face să merit această onoare?

Ea zâmbește.

— O să afli într-o zi. Julian o să-ți spună când o să vrea el să știi.

M-am săturat de toată aiureala asta cu „într-o zi", dar știu că îi este prea loială temnicerului meu ca să-mi spună ceva. Așa că încerc să aflu altceva în schimb.

— Ce ai vrut să zici când ai spus că îi datorezi viața?

Zâmbetul ei dispare și chipul îi devine dur, cu linii aspre, amare.

— Asta nu te privește pe tine, fetițo.

Și timp de 10 minute, cât termină de așezat masa, nu mai vorbește deloc cu mine.

După ce a pregătit totul, mă lasă singură în sufragerie să-l aștept pe Julian. Sunt și nervoasă, și emoționată. Pentru prima dată am ocazia să interacționez cu temnicerul meu în afara dormitorului.

Trebuie să admit că am o oarecare fascinație bolnavă față de el. Mă sperie, cu toate astea sunt extrem de curioasă. Cine e? Ce vrea de la mine? De ce m-a ales ca victimă?

O clipă mai târziu, intră în cameră. Eu stau la masă, mă uit pe fereastră. Înainte chiar să-l văd, îi simt prezența. Atmosfera devine electrică, plină de așteptări.

Întorc capul și îl privesc cum se apropie. De data asta poartă un tricou polo gri, dintr-un material moale, și o pereche de pantaloni albi de doc. Am fi putut lua cina la un country club[2].

Inima îmi bate repede în piept și simt sângele cum îmi aleargă prin vene. Sunt brusc mult mai conștientă

2 Country club – un club privat unde au acces membrii săi, pe bază de invitație ori sponsorizare, care, pe lângă restaurant, oferă o serie de facilități sportive și de divertisment (n. tr.).

de corpul meu. Sânii sunt mai sensibili, sfârcurile mi se întăresc sub dantela sutienului. Materialul moale al rochiei se freacă de picioarele mele goale, aducându-mi aminte cum mă atinge el *acolo*. De felul cum mă atinge *peste tot*.

Simt cum la această amintire mă umezesc între picioare.

Vine spre mine și se apleacă, sărutându-mă scurt pe buze.

— Bună, Nora, spune când se îndreaptă.

Buzele lui frumoase sunt arcuite într-un zâmbet senzual întunecat. Îmi taie respirația și nu mai sunt capabilă să gândesc preț de o clipă, mi se întunecă mintea la apropierea lui.

Zâmbetul lui este mai larg și se îndreaptă spre cealaltă parte a mesei, vizavi de mine.

— Cum a fost ziua ta, dulceața mea? mă întreabă, întinzându-se să ia o bucată de pește și punându-și-o în farfurie.

Mișcările lui sunt încrezătoare și în mod ciudat grațioase.

E greu de crezut că diavolul poartă o mască atât de frumoasă.

Îmi adun mințile.

— De ce-mi spui așa?

— Așa cum? „Dulceața mea"?

Dau din cap că da.

— Pentru că îmi amintești de o pisicuță, spune el, cu ochii albaștri strălucind de o emoție stranie. Mică, moale și foarte plăcută la atingere. Mă faci să vreau să te mângâi doar ca să văd cum torci în brațele mele.

Obrajii au început să-mi ardă. Simt cum îmi trece un val fierbinte prin tot corpul și sper ca nuanța pielii să-mi ascundă reacția.

— Nu sunt un animal.

— Bineînțeles că nu ești. Nu mă interesează animalele.

— Atunci ce te interesează? izbucnesc eu, apoi mă retrag.

Nu vreau să-l enervez. El nu e Beth. Mă sperie.

Din fericire, pare amuzat de îndrăzneala mea.

— Pentru moment, spune el ușor, tu mă interesezi.

Mă uit într-o parte și mă întind după orez. Mâna îmi tremură ușor.

— Dă-mi voie să te ajut.

Îmi ia farfuria din mână, degetele lui le ating ușor pe ale mele. Înainte să pot spune ceva, farfuria mea e plină cu porții sănătoase din tot ce se află pe masă.

Pune farfuria înapoi în fața mea, iar eu mă uit lung la ea, cu consternare. Sunt prea tensionată ca să mănânc în fața lui. Am stomacul strâns ghem.

Când ridic privirea, văd că el nu are o astfel de problemă. Mănâncă cu plăcere, se bucură evident de cum a gătit Beth.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă printre înghițituri. Nu ți-e foame?

Clatin din cap, deși eram moartă de foame înainte să vină el.

Se încruntă, pune furculița jos.

— De ce nu? Beth mi-a spus că ați petrecut ziua la plajă și ați înotat destul de mult. N-ar trebui să-ți fie foame după atâta efort?

Ridic din umeri.

— Sunt în regulă.

Nu-mi vine să-i spun că el e motivul pentru care mi-a pierit pofta de mâncare.

Ochii i se îngustează când mă privește...

— Te joci cu mine? Mănâncă, Nora. Deja ești slabă. Nu vreau să pierzi în greutate.

Înghit nervos și încep să mănânc. Are ceva ce mă face să mă gândesc că n-ar fi bine să mă opun pe tema asta.

Pe orice temă, de altfel.

Instinctele mele urlă că bărbatul ăsta este cât se poate de periculos. N-a fost crud cu mine, dar există cruzime în el. O simt.

— O fată ascultătoare, spune el aprobator după ce iau câteva înghițituri.

Continui să mănânc, deși nu simt cu adevărat gustul mâncării și trebuie să mă forțez să înghit fiecare dumicat. Îmi țin ochii în farfurie. Mi-e mai ușor să mănânc dacă nu îi văd ochii albaștri iscoditori.

— Așadar, Beth mi-a spus că ați avut o zi plăcută la înot, comentează el după ce am reușit să mănânc cam jumătate din porție.

Dau din cap și ridic privirea ca să descopăr că el mă privește atent.

— Ce părere ai despre insulă? mă întreabă de parcă ar fi sincer interesat de părerea mea.

Mă studiază cu o privire gânditoare.

— E frumoasă, îi spun sincer. Apoi, după o pauză, adaug, dar eu nu vreau să fiu aici.

— Bineînțeles. Aproape că te înțeleg. Dar o să te obișnuiești. Ăsta e noul tău cămin, Nora. Cu cât mai repede te împaci cu ideea asta, cu atât mai bine.

Stomacul mi se răsucește și simt că îmi vine înapoi tot ce am mâncat. Înghit convulsiv, încercând să-mi controlez greața.

— Și familia mea?

Cuvintele îmi ies amare și șoptite.

— Ei cum ar trebui să se împace cu asta?

O emoție trece rapid peste chipul lui.

— Și dacă ei nu cred că tu ești moartă? întreabă el încet, susținându-mi privirea. Te-ar face să te simți mai bine, dulceața mea?

— Bineînțeles că da! Nu-mi vine să cred ceea ce aud. Poți să faci asta? Poți să-i anunți că trăiesc? Aș putea oare să-i sun și...

El se întinde spre mine și îmi acoperă mâna cu mâna lui, oprindu-mă din vorbăria mea optimistă.

— Îi voi contacta chiar eu.

Îmi înghit dezamăgirea.

— Ce le vei spune?

— Că ești în viață și că ești bine.

Degetul lui mare masează ușor interiorul palmei mele, atingerea lui mă distrage, mă înmoaie toată.

— Dar... aproape că gem când îmi apasă un punct sensibil în mod special..., dar ei nu te vor crede...

— Mă vor crede.

Își retrage mâna, lăsându-mă ciudat de golită.

— Poți să ai încredere în mine.

Să am încredere în el? Da, sigur.

— De ce îmi faci asta? întreb plină de frustrare. Fiindcă am stat de vorbă cu tine la club?

Dă din cap.

— Nu, Nora. Pentru că tu ești tu. Ești tot ce am căutat. Tot ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

— Știi că asta e o nebunie, da? Sunt atât de supărată, încât uit să mă tem pentru o clipă. Nici măcar nu mă cunoști!

— Așa este, spune încet. Dar nu am nevoie să te cunosc. Trebuie doar să știi ce simt.

— Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine?

Nu știu de ce, dar ideea asta mă sperie și mai tare decât gândul că doar are preferințe sexuale ciudate.

Râde, dând capul pe spate. Mă uit lung la el, simțindu-mă ofensată fără să vreau. Nu-mi doresc să fie îndrăgostit de mine, dar chiar trebuie să i se pară așa amuzantă ideea asta?

— Bineînțeles că nu, spune el în cele din urmă oprindu-se din râs.

Cu toate astea încă rânjește.

— Atunci despre ce vorbești? întreb plină de frustrare.

Îi dispare zâmbetul.

— Nu contează, Nora, spune el încet. Tot ce trebuie să știi este că tu ești deosebită pentru mine.

— Atunci de ce nu m-ai invitat la o întâlnire? Mă lupt să înțeleg ceva ce nu e de înțeles. De ce a trebuit să mă răpești?

— Pentru că ai ieșit cu acel băiat.

Brusc se simte furie în vocea lui Julian și o teroare rece îmi inundă venele.

— L-ai sărutat când tu erai deja a mea.

Înghit în sec.

— Dar eu nici nu știam că mă vrei.

Îmi tremură puțin vocea.

— Eu doar te-am văzut la club.

— Şi la ceremonia de absolvire.

— Şi la ceremonia de absolvire, am încuviinţat eu, inima bătând să-mi spargă pieptul. Dar am crezut că ai venit poate pentru altcineva. Un frate mai mic sau o soră...

El inspiră adânc și văd că e mult mai calm acum.

— Nu mai contează, Nora. Am vrut să fii aici, cu mine, nu acolo. E mult mai bine pentru tine... şi pentru acel băiat.

— Mai bine pentru Jake?

Julian dă din cap aprobator.

— Dacă mai ieşeai o dată cu el, îl omoram. E mai bine pentru toată lumea că tu eşti aici, departe de el şi de alţii care ar putea să te dorească.

Vorbeşte absolut serios despre a-l ucide pe Jake. Nu e o ameninţare făcută în gol. Văd asta pe chipul lui.

Îmi simt buzele uscate, aşa că le ling. Ochii lui îmi urmăresc limba şi văd cum i se modifică respiraţia. Este evident că gestul meu simplu l-a excitat.

Brusc, o idee nebună şi disperată îmi vine în minte. Este evident că mă doreşte. E chiar dornic să facă lucruri care să mă bucure, cum ar fi să-mi anunţe familia că sunt în viaţă. Ce-ar fi dacă aş folosi acest fapt în avantajul meu? Nu am experienţă, dar nu sunt complet naivă. Ştiu să flirtez. Aş putea să o fac? Aş putea cumva să-l seduc pe Julian ca să-mi dea drumul?

Va trebui să am grijă cu asta. Nu se poate să mă schimb brusc radical. Nu pot să mă port ca şi cum îl dispreţuiesc acum şi apoi într-un minut îl iubesc. Trebuie să creadă că mă poate duce de pe insulă şi că eu voi rămâne de bunăvoie cu el atâta timp cât mă va dori.

Că nu mă va mai interesa niciodată la Jake sau vreun alt bărbat.

Trebuie să-mi acord timp și să-l conving pe Julian de devotamentul meu.

8

În timpul cinei, continui să par speriată și intimidată. Nu joc pur și simplu teatru, pentru că eu chiar așa mă simt. Sunt în prezența unui bărbat care vorbește relaxat despre a ucide oameni nevinovați. Cum altfel să mă simt?

Cu toate acestea, încerc, de asemenea, să fiu seducătoare. Sunt gesturi mici, cum ar fi felul în care îmi dau părul pe spate în timp ce îl privesc, felul în care mușc o bucată de papaya pe care Beth a tăiat-o pentru desertul nostru și ling sucul care îmi curge pe buze.

Știu că am ochi frumoși, așa că mă uit timid la el, prin pleoapele întredeschise. Am exersat această privire în fața oglinzii și știu că genele mele par incredibil de lungi când îmi înclin capul exact la unghiul potrivit.

Nu exagerez, pentru că nu m-ar crede. Fac doar gesturi mici, pe care el le poate considera excitante sau atrăgătoare.

Încerc, de asemenea, să evit alte subiecte care pot stârni conflicte. În schimb, îl întreb despre insulă și cum a ajuns să o dețină.

— Am dat peste insula asta acum cinci ani, îmi explică Julian, buzele lui arcuindu-se într-un zâmbet fermecător. Avionul meu Cessna avea o problemă mecanică și aveam nevoie de un loc unde să aterizez. Din fericire, este o zonă plată, cu iarbă, chiar pe cealaltă parte, lângă plajă. Am reușit să aterizez fără să-l avariez

prea tare și să fac reparațiile necesare. Mi-a luat câteva zile, așa că am avut timp să explorez zona. Când am putut să zbor din nou, știam deja că acest loc este exact ce îmi doresc. Așa că l-am cumpărat.

Fac ochii mari și mă arăt impresionată.

— Așa pur și simplu? Nu e scump?

Ridică din umeri.

— Îmi pot permite.

— Vii dintr-o familie bogată? Chiar sunt curioasă.

Temnicerul meu este un mare mister pentru mine. Am șanse mult mai mari să-l pot manipula dacă îl înțeleg măcar un pic.

Expresia lui se calmează puțin.

— Ceva în genul ăsta. Tata a avut o afacere de succes, pe care am preluat-o eu după moartea lui. I-am schimbat direcția și am extins-o.

— Ce fel de afacere?

Gura lui Julian se răsucește ușor.

— Import-export.

— Cu ce anume?

— Electronice și alte lucruri, spune el și îmi dau seama că nu îmi va dezvălui mai multe pentru moment. Suspectez că „alte lucruri" este un eufemism pentru ceva ilegal. Nu știu prea multe despre lumea afacerilor, dar cumva mă îndoiesc că, vânzând televizoare și playere MP3, faci vreo avere.

Îndrept discuția spre un subiect mai inofensiv.

— Restul familiei tale folosește această insulă?

Privirea lui e plată și dură.

— Nu. Sunt toți morți.

— O, îmi pare rău...

Nu știu ce să spun. Ce poți face ca să consolezi pe cineva într-o situație ca asta? Da, m-a răpit, dar e o ființă umană. Nici măcar nu-mi pot imagina suferința după o asemenea pierdere.

— E în regulă.

Tonul lui e lipsit de emoție, dar pot simți durerea dincolo de cuvinte.

— S-a întâmplat de mult.

Dau din cap cu empatie. Chiar îmi pare sincer rău pentru el și nu încerc să ascund licărul lacrimilor din ochii mei. Sunt prea moale – Leah spune că plâng mereu la filmele deprimante – și nu pot să nu fiu tristă pentru suferința lui Julian.

Este în favoarea mea, pentru că expresia lui se încălzește ușor.

— Să nu-ți fie milă de mine, dulceața mea, spune el încet. Am trecut peste asta. De ce nu-mi vorbești despre tine în schimb?

Clipesc încet spre el, știind că gestul îi atrage atenția asupra ochilor mei.

— Ce-ai vrea să știi?

Nu aflase, oare, totul despre mine cât timp m-a urmărit?

Zâmbește. Este atât de frumos, încât simt o mică senzație de strângere în piept. *Oprește-te, Nora. Tu ești cea care îl seduce, și nu invers.*

— Ce îți place să citești? mă întreabă el. La ce fel de filme îți place să te uiți?

Și timp de o jumătate de oră, află totul despre cât mă bucură romanele de dragoste și poveștile cu detectivi, ura mea față de comediile romantice și pasiunea mea pentru filmele epice cu o mulțime de efecte speciale. Apoi mă întreabă ce mâncare și ce muzică îmi plac și ascultă

cu atenție în timp ce-i povestesc despre preferințele mele pentru trupele anilor '80 și pentru pizza cu blatul gros.

Într-un fel ciudat, e aproape măgulitor felul în care se concentrează complet pe mine, atârnând de fiecare cuvânt al meu. Felul în care ochii lui albaștri sunt lipiți de chipul meu. Este ca și cum ar vrea să mă înțeleagă cu adevărat, ca și cum chiar i-ar *păsa*. Nici cu Jake nu am simțit că aș fi mai mult decât o fată drăguță cu care-ți place să-ți petreci timpul.

Cu Julian simt că sunt persoana cea mai importantă din lume pentru el. Simt că eu contez cu adevărat.

După cină, mă conduce sus, în dormitorul lui. Inima începe să-mi bată cu putere de frică și de anticipare.

La fel ca în celelalte două nopți, știu că nu mă voi opune. De fapt, în seara aceasta voi merge și mai departe, ca parte din planul meu de evadare prin seducție.

Mă voi preface că fac dragoste cu el din liberă voință.

Când intrăm în cameră, mă hotărăsc să atac un subiect care mă tot sâcâie.

— Julian..., întreb eu, intenționat cu o voce joasă și nesigură. Dar protecția? Dacă rămân gravidă sau așa ceva?

Se oprește și se întoarce spre mine. Are un zâmbet ușor pe buze.

— Nu vei rămâne gravidă, dulceața mea. Ai implantul, nu-i așa?

Fac ochii mari din pricina șocului.

— Cum de știi asta? Implantul e o bucățică de plastic sub pielea mea, complet invizibilă cu excepția unui semn mic în locul unde a fost inserată.

— Am accesat istoricul tău medical înainte să te aduc aici. Am vrut să mă asigur că nu ai vreo boală care să-ți pună viața în pericol, cum ar fi diabetul, de exemplu.

Mă uit lung la el. Ar trebui să fiu furioasă că mi-a invadat intimitatea, în schimb mă simt ușurată. Se pare că răpitorul meu e chiar atent și, mult mai important, nu încearcă să mă lase gravidă.

— Și nu trebuie să-ți faci griji cu privire la nicio boală, adaugă el, înțelegând îngrijorarea mea nerostită. Mi-am făcut recent analizele și am folosit întotdeauna prezervative în trecut.

Nu știu dacă să cred asta.

— De ce nu le folosești cu mine? Fiindcă am fost virgină?

Dă din cap și în ochi are o strălucire posesivă. Ridică mâna și-mi mângâie chipul, iar inima mea bate și mai tare.

— Da, exact. Ești complet a mea. Sunt singurul care a fost în păsărica ta mică și drăguță.

Mi se oprește respirația în gât și simt un șuvoi de lichid cald între picioare.

Nu-mi vine să cred intensitatea răspunsului fizic pe care îl am față de el. E normal așa, să mă excite cineva de care mă tem, pe care îl disprețuiesc? De aceea a fost atras Julian de mine la club? Fiindcă a simțit asta la mine? Fiindcă a știut cumva de slăbiciunea mea?

Bineînțeles, având în vedere planul meu, nu e neapărat un lucru rău că mă excită atât de tare. Era mai rău dacă mă dezgusta, dacă n-aș fi suportat să mă atingă.

Nu, așa este mai bine. Pot fi micuța captivă perfectă, obedientă și sensibilă, îndrăgostindu-mă ușor-ușor de temnicerul meu.

Așa că, în loc să stau țeapănă și speriată, cedez dorinței și mă las ușor în palma lui, ca și cum aș răspunde involuntar la atingerea lui.

Un fel de triumf îi fulgeră scurt în privire, apoi lasă capul în jos, atingându-și buzele de ale mele. Brațele lui puternice mă cuprind, presându-mă de corpul lui plin de forță. E complet excitat, simt capătul dur al erecției lui pe moliciunea abdomenului meu.

Îmi atinge gura cu buzele lui, cu limba. Are un gust dulce, de la papaya pe care tocmai a mâncat-o.

Un val de foc îmi aleargă prin vene și închid ochii pierzându-mă în plăcerea copleșitoare a sărutului lui. Îmi întind mâinile spre pieptul lui, atingându-l timidă. Îi simt căldura corpului, mirosul pielii – masculin, de mosc, atrăgător în mod ciudat. Mușchii pieptului lui se flexează sub atingerea mea și simt cum îi bate inima mai repede.

Mă duce cu spatele spre pat și cădem pe el. Cumva mâinile mele sunt îngropate în părul lui des, mătăsos și îi răspund la săruturi disperată, cu pasiune. Nu mă mai gândesc la marele meu plan de seducție, nu mă mai gândesc deloc.

Îmi mușcă buza de jos și o suge. Mâna lui se apropie de sânul meu drept, îl frământă, îmi strivește sfârcul prin bariera dublă a sutienului și rochiei. Duritatea lui e pervers excitantă, deși ar trebui să-mi fie frică de ea.

Gem, el mă răsucește pe burtă. Cu o mână mă apasă în jos, împingându-mă în saltea, în timp ce cu cealaltă îmi ridică rochia.

Apoi se oprește o clipă, se uită la fundul meu, atingându-l ușor cu palma lui mare.

— Ce fese mici și voluptuoase, murmură el. Atât de frumoase în alb.

Degetele lui îmi intră printre picioare, simt umezeala de acolo. Nu mă pot abține să nu mă zvârcolesc la atingerea lui ușoară. Sunt atât de excitată, că mai am doar puțin până să-mi dau drumul.

Îmi trage în jos chiloții, lăsându-i să atârne în jurul genunchilor. Mâna lui îmi mângâie din nou fesele, mă alină, mă excită. Tremur de nerăbdare.

Brusc, aud o pocnitură și simt înțepătura unei palme plesnite peste fundul meu. Strig, speriată mai mult din cauza atacului neașteptat decât de la o durere reală.

El se oprește, îmi freacă zona ușor, apoi o face din nou, mă plesnește peste fesa dreaptă cu palma deschisă. Douăzeci de palme în succesiune rapidă, fiecare mai tare decât celelalte. Doare, nu este o palmă ușoară, dată în joacă.

Vrea să-mi provoace durere.

Uit complet de decizia mea de a mă supune și încep să mă lupt speriată. Mă pune jos ușor, apoi își îndreaptă atenția pe cealaltă fesă a mea, pălmuind-o de douăzeci de ori cu aceeași forță.

Când se oprește, plâng înfundat în saltea, implorându-l să se oprească. Simt cum îmi arde spatele.

Mai groaznic decât durerea este sentimentul irațional de trădare. Spre oroarea mea, îmi dau seama că am început să am încredere în temnicerul meu, să simt că îl cunosc puțin.

Mi-a provocat durere și înainte, dar nu m-am gândit că a făcut-o intenționat. Am crezut că este doar din cauză că eram atât de lipsită de experiență în sex. Speram că în timp corpul meu se va adapta și că va fi doar plăcere pe viitor.

Evident am fost o proastă.

Îmi tremură tot corpul și nu mă pot opri din plâns. Încă mă ține țintuită de pat și mi-e groază de ce-o să-mi facă mai departe.

Ce face mai departe e la fel de șocant ca și ce a făcut mai devreme.

Mă răsucește și mă ridică în brațe. Apoi se așază jos, ținându-mă pe genunchi, și mă leagănă. Delicat, tandru, ca și cum sunt un copil pe care încearcă să-l consoleze.

Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, îmi pun capul pe umărul lui și plâng cu suspine, având nevoie disperată de iluzia de tandrețe, tânjind după consolare din partea celui care m-a rănit.

După ce mă mai liniștesc puțin, se ridică și mă pune pe picioarele mele. Îmi simt picioarele moi și nesigure, și mă legăn puțin în timp ce el mă dezbracă cu grijă.

Aștept ca să spună ceva. Poate să-și ceară scuze sau să-mi explice de ce m-a rănit. Mă pedepsea? Dacă da, vreau să știu ce am făcut, ca să evit să mai fac asta.

Dar el nu vorbește. Doar îmi scoate hainele. Când sunt goală, începe să se dezbrace și el.

Îl privesc cu un amestec de suferință și curiozitate. Corpul lui e încă un mister pentru mine, întrucât am ținut ochii închiși în ultimele două nopți. Nici măcar nu i-am văzut sexul, deși l-am simțit în interiorul meu.

Așa că acum mă uit la el.

E magnific. Total masculin. Umeri lați, talie îngustă, coapse suple. Are mușchi puternici peste tot, dar nu are corpul modificat de steroizi. În schimb, arată ca un războinic. Nu știu de ce, mi-l pot imagina ușor fluturând o sabie și tăindu-i pe dușmani în bucăți. Observ

o cicatrice lungă pe coapsă și alta pe umăr. Îi amplifică imaginea de războinic.

Pielea lui e bronzată peste tot, și pe piept are păr exact cât trebuie. Mai mult păr negru are în jurul buricului și în jos, spre testicule. Culoarea pielii lui mă face să mă gândesc că fie umblă gol, fie e natural mai închis la culoare ca mine. Poate că și el are strămoși hispanici.

Este și foarte excitat. Îi văd penisul proiectat spre mine. E lung și gros, asemenea celor pe care le-am văzut în filmele porno. Nu e de mirare că mă doare. Mă mir că poate să intre în mine.

Când suntem amândoi goi, mă duce spre pat.

— Te vreau capră, îmi spune încet, împingându-mă ușor.

Inima îmi sare de panică și opun rezistență o clipă, întorcându-mă ca să-l privesc în schimb.

— O să... înghit cu greu. O să mă rănești din nou?

— Nu m-am decis, murmură, ridicând mâna ca să-mi cuprindă sânul.

Degetul lui mare îmi freacă sfârcul, făcându-l să se întărească.

— Cred că e suficient deocamdată.

Suficient deocamdată? Îmi vine să urlu.

— Ești sadic?

Întrebarea îmi scapă înainte să pot gândi și devin stană de piatră, așteptând răspunsul lui.

Îmi zâmbește. Este zâmbetul lui frumos de Lucifer.

— Da, dulceața mea, spune el încet. Uneori sunt. Acum fii fată ascultătoare și fă ce ți-am cerut. E posibil să nu-ți placă ce se va întâmpla dacă n-o faci...

Înainte să termine de vorbit, mă reped să mă supun, așezându-mă în mâini și genunchi pe pat. Deși e cald în cameră, tremur din toate încheieturile.

Imagini violente, înspăimântătoare îmi umplu mintea și mi se face rău. Nu știu prea multe despre sadomasochism. *Cincizeci de umbre ale lui Grey* și alte cărți de genul ăsta sunt maximum de experiență pe tema asta, dar niciuna dintre poveștile astea de dragoste nu seamănă cu situația mea de acum. Chiar și în cele mai negre și secrete fantezii ale mele nu mi-am imaginat că sunt ținută captivă de un sadic care recunoaște asta.

Ce are de gând să-mi facă? Să mă biciuiască? Să mă tortureze? Să mă lege în lanțuri într-o temniță? Există măcar vreo temniță pe insulă? Îmi imaginez o cameră de piatră cu instrumente de tortură, la fel ca în filmul despre Inchiziția spaniolă și îmi vine să vărs. Sunt convinsă că BDSM obișnuit nu e așa, dar nimic nu e normal în relația mea cu Julian. El efectiv poate să-mi facă tot ce vrea.

Urcă în pat în spatele meu și mă mângâie pe spate. Atingerea lui e ușoară, delicată. Ar fi relaxantă dacă eu nu m-aș încorda așteptând o lovitură din clipă-n clipă.

Probabil că își dă seama de asta, pentru că se apleacă peste mine și-mi șoptește la ureche.

— Relaxează-te, Nora. Nu-ți mai fac nimic altceva în seara asta.

Aproape mă prăbușesc pe pat de atâta ușurare. Lacrimile îmi curg din nou pe obraji. De data asta sunt lacrimi de ușurare și recunoștință. Sunt în mod patetic recunoscătoare pentru că nu mă va răni din nou. Cel puțin nu în seara asta.

Și apoi sunt îngrozită. Îngrozită și dezgustată, deoarece, când începe să mă sărute pe gât, corpul meu îi răspunde ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Ca și cum nu a cunoscut niciun moment de durere în brațele lui.

Corpului meu tâmpit nu-i pasă că el e un ticălos depravat. Că mă va răni iar și iar. Nu, corpul meu vrea plăcere și nu îi pasă de nimic altceva.

Gura lui fierbinte se mișcă de-a lungul gâtului meu spre umeri, apoi peste spate. Respir superficial, neregulat. În ciuda asigurărilor lui, încă mă tem de el, și cumva frica mă umezește mai tare.

Buzele lui se mișcă spre fesele mele, îmi sărută zona pe care cu câteva minute mai devreme a rănit-o. Mâna lui mă apasă pe zona inferioară a spatelui, și eu mă arcuiesc ușor sub atingerea lui, înțelegând comanda nerostită. Degetele lui alunecă între picioarele mele, și un deget lung îmi pătrunde în anus, adânc.

Își curbează degetul în interiorul meu și mi se taie respirația când el atinge un punct sensibil. Mă face să mă încordez și să tremur, dar de data asta nu de frică.

În timp ce mișcă acel deget îndoit în afară și-năuntru, simt cum crește tensiunea în interiorul meu. Respirația mi se accelerează și brusc îmi e foarte cald, de parcă ard pe dinăuntru. Și atunci un orgasm puternic îmi sfâșie corpul, izbucnind din centru și extinzându-se în afară. Este atât de puternic, că mi se întunecă vederea pentru o clipă și aproape mă prăbușesc pe pat.

Înainte ca pulsațiile să mi se oprească, îngenunchează în spatele meu și începe să împingă înăuntru.

Sunt udă și intră relativ ușor, deși încă îl simt uriaș în interiorul meu. Țesuturile mele interne sunt sensibilizate și dureroase de la sexul dur de ieri-noapte, și nu-mi pot reține un scâncet de durere când intră. Când e complet în mine, testiculele lui mă apasă pe fundul care mă ustură sporindu-mi disconfortul.

Apucându-mă de coapse, începe să se miște înăuntru și în afară, încet și ritmic. În ciuda durerii inițiale, corpului meu îi place senzația de plin, de a fi

întins, și răspunde secretând și mai mult lubrifiant. Când ritmul i se intensifică, mi se accelerează respirația și încep să gem fără să mă pot abține de fiecare dată când împinge mai adânc în mine.

Brusc, fără niciun avertisment, mușchii mi se încordează în timp ce simțurile ajung la culme. Eliberarea mă cuprinde în valuri, plăcerea e înnebunitor de intensă. În spatele meu îl aud cum geme când climaxul meu îl provoacă pe al lui și simt în mine jetul cald de spermă.

Și apoi ne prăbușim amândoi pe pat, cu corpul lui greu și alunecos de la transpirație peste mine.

9

Mă trezesc încet, pe etape. Întâi simt cum mă gâdilă părul pe față. Apoi căldura soarelui pe brațul gol. Pentru o clipă, mintea mea plutește în acel limbo plăcut și confortabil dintre somn și trezie, între vis și realitate.

Țin ochii închiși, nu vreau să mă trezesc de tot, fiindcă e atât de bine.

Apoi îmi dau seama că simt miros de clătite de la bucătărie.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet. E weekend, și mama s-a hotărât să ne răsfețe din nou. Ne face clătite la ocazii speciale, iar uneori doar așa, pur și simplu.

Părul mă gâdilă din nou și fără chef îmi mișc mâna ca să-l dau la o parte.

Acum sunt mai trează și senzația de cald din interiorul meu se topește, înlocuită de o frică dură, care mă roade.

Nu, te rog, fă să fie totul un vis. Te rog, fă să fie totul un vis urât.

Deschid ochii.

Nu e un vis. Încă simt mirosul de clătite, dar n-are cum să fie mama cea care le face.

Sunt pe o insulă în mijlocul Oceanului Pacific, ținută captivă de un om care obține plăcere din a-mi face rău.

Beth e în bucătărie, la fel și clătitele al căror miros l-am simțit mai devreme.

Când intru, îmi zâmbește, tensiunea de ieri e aparent uitată.

— Bună dimineața, îmi spune cu veselie. Cum te simți?

Îi arunc o privire neîncrezătoare. Știe ce mi-a făcut Julian?

— O, perfect! răspund eu sarcastic.

— Asta e bine.

Pare să nu-și dea seama de tonul meu.

— Julian se temea să nu ai dureri în dimineața asta, așa că mi-a lăsat o cremă specială să ți-o dau pentru orice eventualitate.

Știe.

— Cum poți să te împaci cu tine însăți? o întreb, sincer curioasă.

Cum poate o femeie să stea și să privească cum altă femeie este abuzată în felul ăsta? Cum poate lucra pentru bărbatul ăsta crud?

În loc să-mi răspundă, Beth pune o clătită mare și pufoasă pe o farfurie și mi-o aduce. Pe masă mai sunt un mango tăiat felii și o sticlă cu sirop de arțar.

— Mănâncă, Nora, spune ea, nu fără bunătate.

Îi arunc o privire amară și mușc din clătită. E delicioasă. Cred că a pus banane în aluat, pentru că le simt dulceața. Nu mai am nevoie de siropul de arțar, deși adaug câteva felii de mango pentru o aromă în plus.

Beth zâmbește din nou și se întoarce la treburile ei din bucătărie.

După micul dejun, ies din casă și explorez insula de una singură. Beth nu mă oprește. Încă mi se pare șocant

că ei mă lasă să mă plimb de colo colo așa. Au probabil totală încredere că nu există posibilitatea de pleca de pe insulă.

Ei, bine, am de gând să găsesc o cale.

Umblu fără să mă opresc ore în șir prin soarele fierbinte, până când fac rană din cauza șlapilor. Rămân aproape de plajă, sperând să găsesc o barcă legată pe undeva, poate într-o peșteră sau o lagună.

Dar nu găsesc nimic.

Cum am ajuns aici? Cu avionul sau cu elicopterul? Julian a spus ieri că a descoperit acest loc în timp ce pilota un avion. Poate așa m-a adus aici, cu un avion particular?

Asta n-ar fi bine. Chiar dacă aș găsi avionul pe undeva, cum l-aș pilota? Îmi închipui că e oarecum complicat.

Pe de altă parte, cu suficientă motivație, aș putea să îmi dau seama. Nu sunt proastă și a pilota un avion nu e chiar fizică nucleară.

Dar nu găsesc nici avionul. Există o suprafață plată, cu iarbă pe partea cealaltă a insulei cu o construcție la capătul ei, dar înăuntru nu e nimic. E complet goală.

Obosită, însetată și cu o bășică supărătoare, care mă irită cu fiecare pas pe care-l fac, mă îndrept înapoi spre casă.

— Julian a plecat acum câteva ore, îmi spune Beth de îndată ce intru

Uimită, mă uit la ea.

— Cum adică, a plecat?

— O afacere urgentă de care trebuie să se ocupe. Dacă totul merge cum trebuie, se întoarce într-o săptămână.

Dau din cap, încerc să păstrez o expresie neutră și mă duc sus în camera mea.

A plecat! Temnicerul meu a plecat!

Suntem doar eu și Beth pe insulă. Nu mai e nimeni altcineva.

Mintea mi se învârte de atât de multe posibilități. Pot fura unul dintre cuțitele de la bucătărie și să o ameninț pe Beth până când îmi arată în ce fel pot pleca de pe insulă. Există probabil internet aici și aș putea lua legătura cu lumea exterioară.

Sunt atât de emoționată, că îmi vine să țip.

Chiar cred ei că sunt într-atât de inofensivă? Comportamentul meu blajin i-a păcălit atât de mult încât să creadă că voi continua să fiu o prizonieră drăguță, obedientă?

Ei, bine, nici că ar putea să se înșele mai tare.

De Julian îmi e frică, nu de Beth. Cu ei doi pe această insulă, să o atac pe Beth ar fi fost fără rost și periculos.

Acum, cu toate acestea, pot s-o atac.

O oră mai târziu, mă furișez încet în bucătărie. Așa cum mă așteptam, Beth nu e aici. E prea devreme ca să pregătească cina și prea târziu pentru prânz.

Sunt desculță, ca să fac cât mai puțin zgomot. Mă uit în jur precaută, deschid unul dintre sertare și scot un cuțit mare de măcelărie. Îl testez cu degetul: este ascuțit.

O armă. Perfect.

Rochia de plajă pe care o port are o curea subțire în talie și o folosesc ca să prind cuțitul la spate. Este un toc foarte grosolan, dar ține fixat cuțitul. Sper să nu-mi tai fundul cu lama neacoperită, dar, chiar dacă se întâmplă, e un risc pe care mi-l asum.

O vază mare de ceramică e următoarea mea achiziție. E atât de grea, că abia o pot ridica cu ambele mâini deasupra capului. Nu-mi pot imagina că un craniu uman i-ar rezista.

Odată ce am aceste două lucruri, mă duc s-o caut pe Beth.

O găsesc pe terasă, întinsă cu o carte alături, pe o canapea confortabilă de exterior, bucurându-se de aer și de priveliștea superbă a oceanului. Nu se uită când îmi scot puțin capul prin ușa deschisă și mă retrag repede, încercând să-mi dau seama ce să fac mai departe.

Planul meu e simplu: trebuie să o prind pe Beth cu garda jos și să-i dau în cap cu vaza. Poate să o leg cu ceva. Apoi pot folosi cuțitul ca să o ameninț cât să mă pună în legătură cu lumea exterioară. Astfel, până se întoarce Julian, aș putea deja să fiu salvată și să-l dau în judecată.

Tot ce am nevoie este un loc bun pentru ambuscada mea.

Mă uit în jur și observ un colț lângă intrarea în bucătărie. Dacă intri în casă de pe terasă – așa cum cred că va face Beth –, atunci nu prea vezi nimic în acel ungher. Nu e cel mai bun loc unde să te ascunzi, dar e mai bine decât să o atac în câmp deschis. Mă duc acolo și mă lipesc de perete, vaza stă pe podea lângă mine, ca s-o pot apuca ușor.

Inspir adânc și încerc să opresc tremuratul ușor al mâinilor. Nu sunt o persoană violentă, totuși uite-mă în postura asta, gata să-i sparg vaza în cap lui Beth. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar nu pot să nu-mi imaginez

craniul ei despicat, sânge și cheaguri peste tot, ca într-un film de groază. Imaginea îmi face rău. Îmi spun că nu va fi așa, că probabil va sfârși cu o vânătaie urâtă sau o contuzie ușoară.

Așteptarea pare interminabilă. Stau și stau, fiecare secundă se întinde cât o oră. Inima îmi bate puternic și transpir, deși temperatura din casă este mai mică decât fierbințeala de afară.

În cele din urmă, după ce simt că au trecut ore în șir, aud pașii lui Beth. Apuc vaza, o ridic cu grijă deasupra capului și îmi țin respirația când Beth pășește prin ușa deschisă de pe terasă.

Când trece pe lângă mine, prind vaza strâns și îi dau cu ea în cap.

Și cumva ratez. În ultima clipă probabil Beth a simțit mișcarea mea, pentru că vaza o lovește în umăr.

Țipă de durere, apucându-se de umăr.

— Nenorocita dracului!

Trag aer în piept și încerc să ridic din nou vaza, dar e prea târziu. Se aruncă după vază, care cade și se sparge într-o mulțime de cioburi între noi.

Sar înapoi, încerc frenetic să apuc cuțitul cu mâna dreaptă. Rahat, rahat, rahat! Reușesc să-l apuc de mâner și să-l trag fără, dar înainte să pot face ceva, ea mă prinde de braț, mișcându-se rapid ca un șarpe. Strânsoarea ei e ca o legătură de oțel în jurul încheieturii drepte.

Are fața roșie și ochii îi scânteiază în timp ce-mi răsucește mâna la spate.

— Lasă cuțitul jos, Nora! îmi ordonă, și vocea ei e plină de furie.

Mă panichez și încerc să o lovesc cu cealaltă mână, dar îmi prinde și mâna asta. Este clar că știe să lupte și este și mai puternică decât mine.

Urlu de durere din cauza brațului drept, dar încerc s-o lovesc. Nu pot să pierd lupta asta. Este cea mai bună ocazie să pot evada.

O lovesc cu picioarele, dar nu port pantofi, așa că îmi rănesc degetele mai tare decât îi rănesc ei tibia.

Aruncă cuțitul, Nora sau îți rup mâna! șuieră ea, și știu că spune adevărul.

Simt că umărul stă să-mi sară din loc, iar vederea mi se întunecă în timp ce valuri de durere iradiază din braț.

Mai țin o clipă cuțitul și apoi îi dau drumul. Cade pe podea cu un zgomot puternic.

Beth îmi dă drumul imediat și se apleacă să-l ridice.

Eu mă retrag, respirând aspru, cu lacrimi de durere și frustrare arzându-mi ochii. Nu știu ce îmi va face acum și nici nu vreau să aflu.

Așa că fug.

Sunt iute de picior și am o condiție fizică bună. O aud pe Beth cum mă urmărește, mă strigă, dar mă îndoiesc că a mai fugărit pe cineva înainte.

Fug din casă și alerg în jos spre plajă. Pietre, scoici, nisip îmi intră în tălpi, dar eu abia le simt.

Nu știu încotro alerg, dar n-o pot lăsa pe Beth să mă prindă. Nu pot să fiu încuiată în cameră sau mai rău.

— Nora, nu fi proastă! N-ai unde să te duci!

Știu că așa este, dar nu mai pot să fiu o victimă pasivă. Nu pot sta supusă în acea casă, mâncând ce pregătește Beth și așteptând ca Julian să se întoarcă.

Nu-l pot lăsa să mă rănească din nou și apoi să-mi facă trupul să-l dorească.

Mă dor groaznic mușchii picioarelor și nu mai am aer în plămâni. Mă rup de disconfort îmi imaginez că alerg într-o cursă cu linia de sosire la mai puțin de o sută de metri.

Pare că alerg de-o veșnicie. Când mă uit în spate, o văd pe Beth rămânând tot mai mult în urmă.

Răresc puțin pasul. Nu mai pot susține viteza asta mult timp. Fără să mă gândesc prea mult, mă îndrept spre partea stâncoasă a insulei unde mă cațăr pe stânci și dispar în zona cu păduri dese de deasupra lor.

Îmi mai ia zece minute să ajung acolo. Între timp, nu o mai văd pe Beth în spatele meu.

Încetinesc și mă cațăr pe stânci. Acum, că nu mai sunt într-un pericol imediat, simt tăieturile și vânătăile de pe picioarele desculțe.

Este un urcuș încet și chinuitor. Îmi tremură picioarele de la efortul neobișnuit și simt o prăbușire după șocul de adrenalină. Cu toate astea, reușesc să urc pe dealul stâncos și să intru în pădure.

Vegetație tropicală, deasă și luxuriantă, peste tot în jurul meu, mă ascunde vederii. Merg mai adânc în frunziș, căutând un loc bun unde să mă prăbușesc de epuizare. Nu va fi ușor să mă găsească aici. Din ce îmi aduc aminte din explorarea mea de mai devreme, partea aceasta a insulei este acoperită de pădure.

Începe să se întunece și mă adăpostesc sub un copac mare, unde tufișul este de nepătruns. Curăț o bucățică de pământ pentru mine, asigurându-mă că nu sunt lângă vreun mușuroi de furnici sau orice altceva care m-ar putea mușca. Apoi mă întind, ignorând durerea pulsatilă din tălpile mele schilodite.

Nu pentru prima oară în viață sunt recunoscătoare tatălui meu că m-a luat în drumeții în copilărie. Grație învățăturilor lui, mă simt în largul meu în natură în

toată splendoarea ei. Gâze, șerpi, șopârle... niciuna nu mă deranjează. Știu că trebuie să fiu atentă cu anumite specii, dar nu mă tem de ele în general.

Sunt mult mai speriată de șerpii care m-au adus pe insula asta.

Acum, că sunt departe de Beth, pot gândi puțin mai limpede.

Corpul ei suplu, tonifiat clar nu e rezultatul orelor de cardio sau yoga la sală. E puternică, probabil la fel ca unii bărbați și cu siguranță mai puternică decât mine.

De asemenea, pare că a făcut un anume fel de antrenament. Arte marțiale, poate? Clar, am greșit încercând s-o iau prizonieră. Trebuia să-i înfig cuțitul ăla în spate când nu se uita.

Nu e prea târziu, totuși. Mă pot încă strecura înapoi în casă și s-o surprind acolo. Am nevoie de acces la internet și am nevoie acum, înainte ca Julian să se întoarcă.

Nu știu ce-mi va face pentru că am atacat-o pe Beth, dar nici nu vreau să aflu.

10

O senzație stranie mă trezește în dimineața următoare. Mi se pare că...

Of, rahat!

Sar în sus, încercând să scutur de pe mine păianjenul cu picioare lungi care se plimbă liniștit pe brațul meu.

Păianjenul zboară, iar eu mă frec frenetic pe față, păr și corp, încercând să scap de orice alți potențiali târâtori ciudați.

În regulă, nu mi-e chiar atât de frică de păianjeni, dar chiar nu-mi place să-i simt pe mine.

Cu siguranță acesta nu e cel mai plăcut mod să te trezești.

Bătăile inimii își revin încet la normal și încep să-mi evaluez situația. Îmi e sete și mă doare tot corpul de la dormitul pe jos. De asemenea, mă simt murdară și mă dor tălpile. Ridic un picior și mă uit la talpă. Cred că e sânge închegat acolo.

Stomacul îmi dă semne de foame. Nu am mâncat cina aseară și sunt lihnită.

Partea bună este că Beth nu m-a găsit încă.

Nu sunt sigură ce voi face mai departe. Poate mă întorc în casă și încerc iar să o prind acolo pe Beth?

Mă gândesc la asta și decid că e probabil cea mai bună soluție la acest moment. Mai devreme sau mai

târziu, Beth sau Julian mă va găsi. Insula nu e atât de mare și nu voi putea să mă ascund de ei mult timp. Și nu pot risca să amân, în caz că Julian se întoarce mai devreme decât e așteptat. Doi la unu sunt șanse îngrozitoare.

În plus mi-e din ce în ce mai foame și încep să nu mai gândesc logic dacă nu mănânc regulat. Aș putea găsi probabil apă proaspătă de băut, dar mâncare mai greu. Nu știu de unde ia Beth fructele acelea de mango. Dacă aș încerca să mă mai ascund câteva zile, e posibil să fiu prea slăbită ca să atac pe cineva, cu atât mai puțin pe o femeie care ar putea fi foarte bine o prințesă războinică.

În plus e posibil să nu mă aștepte încă și aș putea folosi atunci elementul-surpriză.

Așa că trag adânc aer în piept și pornesc sau mai degrabă șchiopătez înapoi spre casă. Știu că e posibil ca treaba asta să nu se termine bine pentru mine, dar n-am de ales. Fie lupt acum, fie voi fi o victimă pentru totdeauna.

Îmi ia cam două ore să mă întorc. Trebuie să mă opresc, să fac pauze când nu mai pot suporta durerea din tălpi.

E cumva ironic că am evadat pentru că îmi e frică de durere și am sfârșit prin a mă răni singură atât de tare. Lui Julian i-ar plăcea la nebunie probabil să mă vadă așa. Ticălos pervers!

În sfârșit, ajung la casă și mă ghemuiesc după niște ghivece mari de lângă ușa de la intrare. Nu știu dacă e încuiată sau nu, dar nu cred că pot să intru pur și simplu așa pe ușa principală. Din ce știu eu, Beth ar putea fi fix acolo, în camera de zi.

Nu, trebuie să am o strategie.

După câteva minute, îmi fac drum cu grijă spre partea din spate a casei, către terasa mare unde am atacat-o ieri pe Beth.

Spre ușurarea mea, nu e nimeni acolo.

Având grijă să nu fac niciun zgomot, deschid ușa și mă strecor înăuntru. Am o piatră mare în mână. Aș fi preferat să am un cuțit sau o armă, dar va trebui să mă descurc cu piatra pentru moment.

Merg înapoi ca racul spre una dintre ferestre, mă uit înăuntru și mă bucur că nu e nimeni în camera de zi.

Casa e complet tăcută. Nu gătește nimeni la bucătărie, nici nu pune masa.

Ceasul digital din camera de zi arată 7:12. Sper că Beth încă doarme.

Ținând încă piatra strâns, mă furișez în bucătărie și găsesc alt cuțit. Cu amândouă în mâini urc cu grijă la etaj.

Dormitorul lui Beth e primul pe stânga. Știu, pentru că mi l-a arătat când am făcut turul casei.

Ținându-mi respirația, împing ușor ușa... și înghet.

Pe pat stă persoana de care mă tem cel mai mult.

Julian.

S-a întors mai devreme.

— Bună, Nora.

Vocea lui e în mod înșelător caldă, fața lui complet lipsită de expresie. Da, îi simt furia cum arde mocnit.

O clipă doar mă uit lung la el, paralizată de groază. Nu aud nimic altceva decât zbuciumul bătăilor propriei mele inimi în urechi. Apoi încep să mă retrag, cu privirea

ațintită pe chipul lui. Am ridicat mâinile în față în semn de apărare, cu piatra și cuțitul strânse tare în câte o mână.

În acea clipă, brațe de oțel îmi prind din spate mâinile, răsucindu-mi încheieturile. Țip, mă lupt, dar Beth e prea puternică. Cuțitul se răsucește în mâna mea, spre spate, atingându-mi aproape umărul.

Într-o clipită, Julian e peste mine, și atât cuțitul, cât și piatra îmi sunt smulse din mâini. Beth îmi dă drumul, iar Julian mă prinde, mă ține strâns în timp ce eu țip și mă zbat isteric în brațele lui.

Cu cât mă lupt mai tare, cu atât mă strânge mai puternic, până amorțesc, aproape că leșin din lipsă de aer.

Apoi el mă ridică și mă scoate din camera lui Beth.

Spre surprinderea mea, mă duce jos și se oprește în fața ușii care dă spre biroul lui. Un mic tablou de comandă se deschide în lateralul ușii, și pot vedea o lumină roșie care se plimbă peste fața lui Julian, ca laserul de verificare de la un supermarket.

Apoi ușa se deschide glisând într-o parte.

Îmi înăbuș o exclamație de surpriză. Ușa biroului lui se deschide prin scanarea retinei – ceva ce am văzut doar în filmele cu spioni.

Când mă duce înăuntru, încerc să mă lupt din nou, dar este inutil. Brațele lui nu se mișcă deloc, ținându-mă fix în strânsoare.

Sunt încă o dată lipsită de putere în brațele lui.

Lacrimi de frustrare amară îmi alunecă pe față. Urăsc să fiu atât de slabă, atât de ușor de manevrat. El nici măcar nu respiră mai greu după toată lupta noastră.

Nu știu ce mă aștept să facă. Poate să mă bată sau să mă ia cu forța.

Însă el doar mă așază pe picioarele mele când intrăm în birou.

De îndată ce îmi dă drumul, fac câțiva pași înapoi, având nevoie să pun măcar un pic de distanță între noi.

Îmi zâmbește, și este ceva deranjant în frumusețea acestui zâmbet.

— Relaxează-te, dulceața mea. Nu îți voi face rău. Cel puțin nu acum.

Și, în timp ce îl privesc, se îndreaptă spre un birou mare și deschide larg unul dintre sertare, scoțând de acolo o telecomandă. Apoi îmi arată spre peretele din spatele meu.

Mă întorc și mă uit lung la două monitoare TV plate, mari. Par a fi ultimul răcnet.

Ecranul din stânga se aprinde. Imaginea este ciudată, pentru că este neașteptată.

Arată ca dormitorul obișnuit al cuiva într-o casă. Patul este nefăcut, cearșafurile sunt adunate neglijent peste saltea. Postere cu diverși jucători de fotbal sunt aliniate pe pereți, iar pe masă e un laptop.

— Recunoști camera? mă întreabă Julian.

Dau din cap că nu.

— Bine, spune el. Mă bucur.

— Al cui dormitor este? întreb, cu un sentiment de greață în stomac.

— Nu ghicești?

Mă uit fix la el, simțind cum înghet.

— E camera lui Jake?

— Da, Nora. A lui Jake.

Încep să tremur.

— De ce e la televizorul tău?

— Îți amintești când ți-am spus că Jake e în siguranță atâta timp cât tu te porți frumos?

Mi se taie respirația.

— Da...

Șoapta mea e abia auzită.

Sincer, uitasem de amenințarea lui la adresa lui Jake, prea consumată de experiența propriei captivități. Cred că nu am luat amenințarea în serios în primul rând, și cu siguranță nu după ce am aflat că suntem pe o insulă la mii de kilometri depărtare de orașul meu natal. Undeva în adâncul sufletului, eram convinsă că Julian nu îi poate face rău cu adevărat lui Jake. Cel puțin nu de la distanță.

— Bine, spune Julian. Atunci vei înțelege de ce fac asta. Nu vreau să stai încuiată, neputând să mergi nicăieri sau să faci ceva. Această insulă este casa ta și vreau să fii fericită aici...

Să fiu fericită aici? Sunt convinsă mai mult ca oricând că e nebun.

— ...dar nu te pot lăsa să încerci să-i faci rău lui Beth în încercările tale fără rost de a evada. Trebuie să înveți că acțiunile tale au consecințe.

Simt o violentă senzație de greață.

— Îmi pare rău! Nu mai fac! Nu mai fac, promit!

Cuvintele mele sunt precipitate și confuze. Nu știu dacă pot opri ceea ce urmează să se întâmple, dar trebuie să încerc.

— Nu o mai rănesc pe Beth, nu mai încerc să evadez. Te rog, Julian, mi-am învățat lecția...

Julian se uită la mine aproape cu tristețe.

— Nu, Nora. N-ai învățat. A trebuit să mă întorc azi, scurtându-mi călătoria de afaceri doar din cauza ta. Beth nu se află aici ca să fie gardianul tău. Nu ăsta e rolul

ei. Ea este aici ca să aibă grijă de tine, să se asigure că ai tot confortul și că ești mulțumită. Nu pot să te las să-i răsplătești bunătatea încercând s-o omori.

— Dar n-am încercat s-o omor! Am vrut doar să...

Mă opresc, nu vreau să-i dezvălui planul meu.

— Ai crezut că poți s-o iei ostatică? Julian pare amuzat acum. Ca să faci ce? Să o forțezi să te scoată de pe insulă? Să te ajute să iei legătura cu lumea exterioară?

Mă uit la el, fără să recunosc sau să neg ceva.

— Ei, bine, Nora, dă-mi voie să-ți explic ceva. Chiar dacă atacul tău ar fi reușit – ceea ce nu s-ar fi întâmplat, pentru că Beth e mai mult decât capabilă să se ocupe de o fetiță –, ea nu ar fi putut să te ajute. Când eu plec, pleacă și avionul, *cu mine*. Nu există nicio barcă și nici vreun alt mijloc de a părăsi insula.

Cuvintele lui îmi confirmă ceea ce bănuiam deja pe baza explorărilor mele. Sper totuși că...

— Și eu sunt singurul care are acces la biroul meu. Nu există niciun computer și niciun sistem de comunicare în altă parte a casei. Beth poate doar să-mi trimită un mesaj direct pe o linie specială pe care am creat-o eu. Deci, vezi, dulceața mea, ar fi fost complet inutilă ca ostatică.

S-a zis cu speranța mea. Fiecare propoziție e ca un cui bătut adânc în coșciugul meu. Dacă nu mă minte, situația mea este mult, mult mai rea decât m-am temut.

Dacă Julian nu vrea să-mi dea drumul, voi fi blocată pe insula asta pe vecie.

Îmi vine să țip, să plâng și să arunc cu lucruri, dar nu îmi pot permite să cad psihic acum. În schimb, dau din cap și mă prefac că sunt calmă și rațională.

— Am înțeles. Îmi pare rău, Julian. N-am știut aceste lucruri mai înainte. Nu voi mai încerca să evadez și nu îi voi mai face rău lui Beth. Te rog să mă crezi...

— Mi-ar plăcea, Nora.

Pare că aproape regretă.

— Dar nu pot. Nu mă cunoști încă, așa că nu ești sigură dacă poți să mă crezi. Trebuie să-ți arăt că sunt un om de cuvânt. Cu cât accepți mai repede inevitabilul, cu atât vei fi mai fericită.

Zicând acestea, bagă mâna în buzunar și scoate ceva ce seamănă cu un telefon. Apasă pe un buton, așteaptă câteva secunde, apoi spune scurt.

— Puteți începe.

Apoi se întoarce spre ecran.

Eu fac la fel, cu o senzație cumplită în stomac.

Ecranul încă arată o cameră goală, dar câteva secunde mai târziu, ușa se deschide și apare Jake.

Pare îngrozit. Unul din ochii lui e umflat și închis, nasul e mutat din loc, ca și cum ar fi rupt. În spatele lui este cineva cu o mască pe față care poartă o armă.

Îmi scapă un geamăt de groază.

— Te rog, nu...

Nu pot nici să mă mișc, dar cumva l-am prins cu mâinile de brațe pe Julian, zgâlțâindu-l cu disperare.

— Uită-te, Nora.

Julian nu are nicio emoție pe chip în timp ce mă trage în brațele lui, ținându-mă astfel încât să mă uit la ecran.

— Vreau să înveți o dată pentru totdeauna că acțiunile au consecințe.

Pe ecran, bărbatul mascat îl înșfacă pe Jake...

— Nu!

...și-l lovește peste față cu mânerul pistolului. Jake se împleticește și se apleacă pe spate, sângele îi țâșnește din colțul gurii.

— Te rog, nu!

Plâng cu suspine și mă zbat în strânsoarea de oțel a lui Julian, cu ochii țintă la scena violentă care are loc la mii de kilometri depărtare.

Atacatorul lui Jake este necruțător, lovindu-l iar și iar. Eu urlu, simțind fiecare lovitură în inima mea. Fiecare lovitură brutală asupra corpului lui Jake ucide ceva în mine, credința într-un viitor mai bun care m-a susținut până acum.

Când Jake cade în genunchi, bărbatul îl lovește în coaste și îl aud pe Jake cum geme de durere.

— Te rog, Julian, șoptesc eu înfrântă, prăbușindu-mă în brațele lui. Te rog, oprește-te... Știu că cer milă din partea unui om care nu are deloc. Îl ucide pe Jake în fața mea, iar eu nu pot să fac nimic.

Temnicerul meu mai așteaptă un minut înainte să-mi dea drumul și să ia telefonul. Mă uit fix la el, tremurând din cap până în picioare. Nici nu îndrăznesc să sper.

Julian tastează rapid un mesaj. Pe ecran, îl văd pe agresorul lui Jake oprindu-se și ducând mâna la buzunar.

Apoi se oprește de tot și iese din cameră.

Jake rămâne în urmă întins pe podea, plin de sânge. Eu rămân lipită de ecran, având nevoie să știu că e în viață. După o clipă, îl aud gemând și îl văd că se ridică. Șchioapătă, mișcându-se spre telefon.

Apoi îl aud sunând la 911.

Mă prăbușesc pe podea și-mi ascund fața în mâini.

Julian a câștigat.

Știu că viața mea nu îmi va mai aparține niciodată.

umană. Mă hrănește, mă îmbracă, curăță după mine. Este aproape la fel ca bona mea, cu diferența că e tânără și uneori afurisită. Nu cred că m-a iertat de tot pentru că am vrut să-i sparg capul. I-a rănit orgoliul sau așa ceva.

Încerc să nu o deranjez prea mult. Plec din casă în timpul zilei, îmi petrec cea mai mare parte pe plajă sau explorând pădurea. Vin acasă doar la masă și ca să-mi iau o carte nouă de citit. Beth mi-a spus că Julian îmi va aduce mai multe cărți când le termin pe cele aproape o sută, care sunt acum la mine în cameră.

Ar trebui să fiu deprimată. Știu asta. Ar trebui să fiu îndârjită și furioasă tot timpul, să-l urăsc pe Julian și să urăsc și insula asta. Uneori așa este. Dar îmi consumă atâta energie să fiu constant victimă. Când stau întinsă sub soarele fierbinte, absorbită de o carte, nu urăsc nimic. Mă las pur și simplu purtată de imaginația unui autor.

Încerc să nu mă gândesc la Jake. Vina este aproape insuportabilă. Rațional, știu că Julian este cel care a făcut asta, dar nu pot să nu mă simt responsabilă. Dacă n-aș fi ieșit cu Jake, nu i s-ar fi întâmplat asta niciodată. Dacă nu îl abordam la petrecere, n-ar fi ajuns să fie bătut cu bestialitate.

Încă nu știu cine este Julian sau cum reușesc să ajungă atât de departe. El este pentru mine azi un mister mai mult ca niciodată.

Poate că e în mafie. Asta ar explica bestiile pe care le-a angajat. Evident, ar putea să fie doar un excentric bogat cu tendințe sociopate. Sincer, nu știu.

Uneori plâng înainte să adorm noaptea. Îmi lipsesc familia, prietenii. Îmi lipsește să ies la dans în club. Îmi lipsește contactul uman. Nu sunt o solitară din fire. Acasă, eram mereu în contact cu oamenii Facebook, Twitter,

ieșeam cu prietenii la mall. Îmi place să citesc, dar nu este suficient pentru mine. Am nevoie de mai mult.

Devine atât de greu că încerc să vorbesc cu Beth despre asta.

— M-am plictisit, îi spun eu la cină. Iar avem pește. Am aflat că Beth îl prinde singură de lângă golful de pe partea cealaltă a insulei. De data asta, e cu sos de mango. E bine că îmi plac peștele și fructele de mare, pentru că aici mănânc o mulțime.

— Da?

Pare amuzată.

— De ce? N-ai suficiente cărți de citit?

Îmi dau ochii peste cap

— Ba da, mai am vreo 70 sau așa ceva. Dar nu e nimic altceva de făcut...

— Vrei să mă ajuți la pescuit mâine? mă întreabă, aruncându-mi o privire ironică.

Știe că nu este tocmai persoana mea preferată și se așteaptă să o refuz imediat. Totuși, nu realizează în ce măsură am nevoie de interacțiune umană.

— Bine, spun, evident surprinzând-o.

Nu am pescuit niciodată și nu-mi pot imagina că ar fi o activitate amuzantă în mod special, mai ales dacă Beth va fi așa acidă tot timpul. Cu toate astea, aș face aproape orice să rup rutina de acum.

— Bine, atunci, spune ea. Cel mai bun moment de prins ticăloși dintr-ăștia este fix la răsărit. Crezi că ești în stare?

— Sigur, spun eu.

În mod obișnuit, nu suport să mă trezesc dimineața, dar dorm atât de mult aici, că sunt sigură că nu va fi așa de rău. Dorm cam 10 ore pe noapte și din când în când mai ațipesc și după-amiezile, la soare. E chiar ridicol, zău

așa. Corpul meu pare să creadă că sunt în vacanță în vreo stațiune de relaxare. Se pare că sunt unele avantaje când nu ai internet sau alte distracții, nu cred că m-am simțit vreodată în viață atât de odihnită.

— Atunci ar fi bine să mergi la culcare curând, pentru că voi veni devreme să te trezesc, mă avertizează ea.

Dau din cap aprobator și termin de mâncat. Apoi mă duc sus în camera mea și plâng din nou până adorm.

— Când se întoarce Julian? întreb eu, în timp ce o privesc pe Beth cum pune cu grijă momeală în cârlig.

Pare dezgustător ceea ce face și mă bucur că nu mă obligă s-o ajut.

— Nu știu, spune Beth. Vine când termină ce are de făcut pentru afacerile lui.

— Ce afaceri?

Am mai întrebat-o asta și sper că într-una din zile îmi va răspunde.

Suspină.

— Nora, încetează să mai fii indiscretă.

— Și ce e așa mare lucru dacă știu? îi arunc o privire frustrată. Nu e ca și cum plec undeva curând. Vreau doar să știu cu ce se ocupă, atâta tot. Nu crezi că e normal să fiu curioasă în situația mea?

Suspină din nou și aruncă undița în ocean cu o mișcare lină, exersată.

— Bineînțeles că este. Dar Julian îți va spune totul el însuși dacă va vrea ca tu să știi.

Respir adânc. Este evident că nu ajung nicăieri cu seria asta de întrebări.

— Tu chiar îi ești loială, nu?

— Da, spune Beth simplu, așezându-se lângă mine. Îi sunt.

Pentru că i-a salvat viața. Sunt curioasă și de treaba asta, dar știu că e sensibilă la subiectul ăsta. Așa că, în schimb, o întreb:

— De când îl cunoști?

— De vreo 10 ani, spune ea.

— El avea 19 ani atunci?

— Da, așa este.

— Cum v-ați întâlnit?

Maxilarul i se tensionează.

— Asta nu te privește pe tine.

Uhu... Simt că mă apropii iar de subiectul dificil. Decid totuși să continui.

— Atunci ți-a salvat viața? Așa l-ai întâlnit?

Se uită la mine îngustându-și ochii.

— Nora, ce ți-am spus eu să nu mai fii indiscretă?

— OK, bine...

Ne-răspunsul ei este suficient pentru mine. Trec la alt subiect de interes.

— De ce m-a adus Julian aici? Pe insula asta vreau să spun? El nici măcar nu stă aici.

— O să vină curând.

Se uită ironic la mine.

— De ce, îți e dor de el?

— Nu, bineînțeles că nu! îi întorc o privire ofensată.

Ridică din sprâncene.

— Sigur? Nici măcar puțin?

— De ce să-mi fie dor de un monstru? spun spre ea, cu o furie necontrolabilă crescând în mine din fundul stomacului. După tot ce mi-a făcut mie? Lui Jake?

Râde ușor.

— Eu cred că domnița protestează prea mult...

Sar în picioare, nemaiputând să suport bătaia de joc din vocea ei. În acest moment, o urăsc atât de mult, încât aș înjunghia-o cu plăcere cu un cuțit, dacă l-aș avea la îndemână. Nu prea am accese de furie, dar uneori Beth scoate la suprafață tot ce e mai rău în mine.

Din fericire, îmi recapăt controlul înainte să izbucnesc și să mă fac de râs. Trag adânc aer în piept, mă prefac că aveam oricum de gând să mă ridic. Mă duc spre apă, testez temperatura cu piciorul, apoi mă întorc la Beth și mă așez din nou.

— Apa chiar e caldă pe partea asta a insulei, spun eu calm, de parcă n-aș fierbe de furie pe dinăuntru.

— Da, se pare că peștilor le place aici, îmi răspunde ea pe același ton. Mereu prind unii foarte buni în zona asta.

Dau din cap și mă uit spre apă. Sunetul valurilor este liniștitor, mă ajută să controlez starea care mă cuprinsese. Încă nu îmi dau seama complet de ce am reacționat atât de puternic la ironia ei. Cu siguranță că puteam doar să-i arunc o privire plină de dispreț și să resping cu răceală sugestia ei ridicolă. În schimb, am mușcat momeala ei.

Ar putea fi vreun adevăr în cuvintele ei? Asta m-a iritat atât de tare? Că, de fapt, îmi lipsește Julian?

Ideea îmi face atâta greață, că îmi vine să vomit.

Încerc să mă gândesc la asta un pic rațional, să îmi clarific sentimentele care se învălmășesc în pieptul meu.

În regulă, o parte din mine detestă faptul că m-a lăsat aici pe această insulă, doar în compania lui Beth. Pentru cineva care m-a dorit atât de mult încât să mă fure, Julian cu siguranță nu este prea grijuliu.

Nu că mi-aș dori atenția lui. Vreau să stea cât mai departe posibil de mine. Dar în același timp sunt în mod ciudat insultată că stă departe de mine. Este ca și cum nu sunt suficient de dezirabilă încât el să-și dorească să fie aici.

De îndată ce analizez totul logic, văd absurditatea emoțiilor mele contradictorii. Totul este atât de prostesc, încât trebuie să mă trezesc la realitate odată.

Nu vreau să fiu una dintre fetele alea care se îndrăgostesc de răpitorul lor. Refuz să fiu așa. Știu că statul aici pe insulă îmi zăpăcește mintea și sunt hotărâtă să nu las asta să se întâmple.

Poate nu pot scăpa de Julian, dar pot face să nu-mi intre pe sub piele.

Două zile mai târziu Julian se întoarce.

Aflu asta când mă trezește din somn pe plajă.

La început, am crezut că visez. În vis, eram în pat, la căldură și în siguranță. Mâini delicate îmi ating corpul, relaxându-mă, mângâindu-mă. Mă arcuiesc spre ele, adorând atingerea lor pe pielea mea, mă răsfăț în plăcerea pe care mi-o oferă.

Și apoi simt buze fierbinți pe față, pe gât, pe claviculă. Gem ușor și mâinile lui devin mai provocatoare, trăgând de șnurul sutienului, trăgând chiloții în jos pe picioare...

Înțeleg ceea ce se întâmplă prin filtrul pe jumătate conștient al creierului meu și mă trezesc brusc, cu adrenalina alergându-mi prin vene.

Julian este aplecat deasupra mea, se uită la mine cu zâmbetul lui de înger al întunericului. Sunt deja goală, stând întinsă pe prosopul de plajă pe care Beth mi l-a dat azi-dimineață. Și el e dezbrăcat... și complet excitat.

Mă uit fix la el, inima îmi bate repede într-un amestec de excitare și groază.

— Te-ai întors, spun, observând un lucru evident.

— Da, murmură el, aplecându-se și sărutându-mă din nou pe gât.

Înainte să-mi pot aduna gândurile împrăștiate, e deja culcat pe mine, genunchiul lui despărțindu-mi coapsele, iar penisul împingând în deschiderea mea delicată.

Strâng din ochi, în timp ce el începe să împingă în mine. Sunt udă, dar tot nu mi-e ușor când intră cu totul în mine. Se oprește o clipă – lăsându-mă să mă adaptez –, apoi începe să se miște, încet la început, apoi într-un ritm ascendent.

Când intră în mine, mă împinge în jos pe prosopul de plajă și simt nisipul cum se mișcă sub spatele meu. Mă prind de umerii lui puternici, având nevoie să mă țin de ceva în timp ce tensiunea familiară începe să se adune în abdomenul meu inferior. Capul penisului se freacă de punctul acela sensibil de undeva din mine și eu trag aer, arcuindu-mă ca să îl primesc mai adânc în mine, având nevoie mai mult de acea senzație intensă, dorindu-mi să mă ducă peste limită.

— Ți-a fost dor de mine? îmi respiră el în ureche, încetinind cât să mă oprească din a atinge climaxul.

Sunt suficient de coerentă cât să scutur din cap. *Nu* mi-a fost dor de el.

— Mincinoaso, șoptește el și începe mai tare să intre în mine, să împingă mai puternic. Mă duce fără milă din ce în ce mai sus până țip, îl zgârii cu unghiile pe spate de frustrare, în timp ce eliberarea alunecoasă îmi scapă iar și iar.

Și apoi, în cele din urmă, ajung acolo, corpul meu zboară în bucăți când orgasmul puternic mă doboară ca un val, lăsându-mă slăbită și vibrând sub controlul lui.

Cu o bruschețe care mă face să tresar, mă trage și mă întoarce pe burtă.

Strig, speriată, dar el se împinge direct în mine și începe să mi-o tragă pe la spate, corpul lui masiv și greu apăsându-mă de deasupra. Sunt înconjurată de el, fața îmi e afundată în prosop și abia mai pot respira. Nu mai simt nimic, decât pe el, mișcarea înainte și înapoi a penisului lui dur în interiorul meu, căldura emanând din pielea lui. În poziția asta, intră adânc, mai adânc ca de obicei, și nu mă pot abține să nu gem de durere în timp ce capul penisului se lovește de cervixul meu cu fiecare avânt al coapselor lui. Cu toate acestea, disconfortul nu împiedică tensiunea care crește din nou în mine, și ajung iar la climax, mușchii mei interiori încordându-se fără apărare în jurul erecției lui.

Geme aspru, apoi simt cum își dă drumul și el, penisul îi pulsează și ejaculează în mine, pelvisul lui frecându-se de fesele mele. Îmi intensifică propriul orgasm, îi smulge plăcere. E ca și cum suntem legați împreună deoarece contracțiile mele nu se opresc până ce el nu termină complet.

Apoi se rostogolește pe spate eliberându-mă, iar eu trag aer în piept tremurând. Îmi simt membrele lipsite de putere și grele, mă ridic și-mi caut bikinii, apoi mă îmbrac în timp ce el se uită la mine cu un zâmbet leneș pe buzele lui frumoase. Nu pare să se grăbească să se

îmbrace, dar nu suport să stau dezbrăcată în fața lui. Mă face să mă simt prea vulnerabilă.

Nu îmi scapă ironia acestui fapt. Bineînțeles că sunt vulnerabilă. Sunt cât de vulnerabilă poate să fie o femeie: complet la mila unui nebun fără scrupule. Câteva bucățele de pânză nu mă vor proteja de el.

Nimic nu o va face, dacă el decide să îmi facă rău cu adevărat.

Aleg să nu mă mai gândesc la asta. În schimb îl întreb:

— Unde ai fost?

Julian zâmbește larg.

— Ți-am lipsit totuși.

Îi arunc o privire sarcastică, încercând să ignor faptul că el e gol și tolănit la câțiva centimetri mai încolo de mine.

— Da, mi-ai lipsit.

Râde, deloc deranjat de atitudinea mea ironică.

— Știam că așa va fi, spune el.

Apoi se ridică, își trage pe el o pereche de bermude care zăceau pe nisip lângă noi. Întorcându-se spre mine, îmi oferă mâna.

— Înotăm?

Mă uit lung la el. Serios? Se așteaptă să merg să înot cu el ca și cum am fi prieteni sau așa ceva?

— Nu, mulțumesc, spun făcând un pas înapoi.

Se încruntă puțin.

— De ce nu, Nora? Nu știi să înoți?

— Bineînțeles că știu să înot, spun cu indignare. Doar că nu vreau să înot cu tine.

Ridică din sprâncene.

— De ce?

— Hm... pentru că te urăsc.

Nu știu de ce am atâta curaj azi, dar parcă timpul petrecut fără el m-a făcut să-mi fie mai puțin frică. Sau poate pentru că el pare să aibă o dispoziție relaxată, jucăușă, și mă sperie mai puțin.

Zâmbește din nou.

— Nu știi ce înseamnă ura, dulceața mea. Poate nu îți plac acțiunile mele, dar nu mă urăști. Nu poți. Nu este în firea ta.

— Ce știi tu despre firea mea?

Nu știu de ce, dar mi se par jignitoare cuvintele lui. Cum îndrăznește să spună că nu-l pot urî pe cel care m-a răpit? Cine se crede el, să-mi spună ce pot și ce nu pot să simt?

Se uită la mine, cu buzele arcuite în acel zâmbet.

— Știu că ai avut ceea ce se cheamă o educație normală, Nora, spune el ușor. Știu că ai crescut într-o familie iubitoare, că ai avut prieteni buni, iubiți în regulă. Cum să poți ști ce înseamnă ura adevărată?

Mă uit lung la el.

— Dar tu? Tu știi ce este ura adevărată?

Expresia feței lui devine dură.

— Din păcate, da, spune el și simt în vocea lui că spune adevărul.

O senzație de greață îmi cuprinde stomacul.

— Pe mine mă urăști? De aceea îmi faci asta?

Spre marea mea ușurare, se uită la mine surprins.

— Să te urăsc? Nu, bineînțeles că nu te urăsc, dulceața mea.

— Atunci de ce? întreb din nou, hotărâtă să obțin niște răspunsuri. De ce m-ai răpit și m-ai adus aici?

Mă privește cu ochii lui imposibil de albaștri.

— Fiindcă te-am vrut, Nora. Ți-am spus asta deja. Și pentru că nu sunt un tip prea cumsecade. Dar de asta ți-ai dat deja seama, nu-i așa?

Înghit în sec și mă uit în jos la nisip. Nici măcar nu se rușinează pentru acțiunile lui. Julian știe că tot ce face este greșit, dar pur și simplu nu-i pasă.

— Ești psihopat?

Nu știu ce mă face să întreb asta. Nu vreau să-l enervez, dar nu mă pot abține să nu vreau să înțeleg. Ținându-mi respirația, mă uit în sus spre el.

Din fericire, nu pare ofensat de întrebare. În schimb, pare că se gândește în timp ce se așază pe prosop lângă mine.

— Poate, spune el după câteva secunde. Un doctor mi-a spus că e posibil să am o dereglare de tip sociopat borderline. Nu mă încadrez în toate simptomele, deci nu e un diagnostic definitiv.

— Ai fost la doctor?

Nu știu de ce sunt așa de șocată. Poate pentru că el nu pare genul care merge la psihiatru.

Rânjește spre mine.

— Da, am fost o vreme.

— De ce?

Dă din umeri.

— Fiindcă m-am gândit că m-ar putea ajuta.

— Să te ajute să fii mai puțin psihopat?

— Nu, Nora.

Se uită ironic la mine.

— Dacă eram un psihopat adevărat, nimic nu mă putea ajuta.

— Atunci ce?

Știu că mă bag în niște probleme foarte personale, dar simt că îmi datorează niște răspunsuri. În plus, dacă nu poți discuta chestii personale cu un bărbat care tocmai ți-a tras-o pe plajă, atunci când poți?

— Ești o pisicuță tare curioasă, nu-i așa? spune el cu glas cald, punându-și mâna pe coapsa mea. Ești sigură că vrei să știi cu adevărat, dulceața mea?

Dau din cap, încercând să ignor faptul că degetele lui sunt doar la câțiva centimetri de bikinii mei. Atingerea lui e în același timp excitantă și neliniștitoare, făcându-mi praf echilibrul.

— Am mers la terapie după ce i-am ucis pe cei care mi-au omorât familia, spune el încet, uitându-se la mine. Am crezut că mă va ajuta să mă împac cu asta.

Mă uit la el cu o privire goală.

— Să te împaci cu faptul că i-ai ucis?

— Nu, spune el. Cu faptul că am vrut să continui să ucid.

Mi se răsucește stomacul și simt cum mi se strânge pielea când Julian mă atinge. Tocmai a recunoscut ceva atât de oribil încât nici nu știu cum să reacționez.

Ca din depărtare, îmi aud vocea întrebând:

— Și te-a ajutat să te împaci cu asta?

Am vocea calmă ca și cum nu discutăm nimic mai tragic decât buletinul meteo.

Râde.

— Nu, dulceața mea, nu m-a ajutat. Doctorii sunt inutili.

— Ai mai ucis?

Amorțeala care mă cuprinsese dispare și simt cum încep să tremur.

— Da, spune el cu un zâmbet întunecat pe buze. Acum ești bucuroasă că ai întrebat?

Îmi îngheață sângele. Știu că ar trebui să mă opresc, dar nu pot.

— Ai de gând să mă ucizi?

— Nu, Nora.

Pentru o clipă a părut exasperat.

— Deja ți-am spus asta.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Corect. Doar mă vei răni de câte ori o să ai chef.

Nu neagă. În schimb, se ridică și se uită la mine.

— Mă duc să înot. Poți să vii dacă vrei.

— Nu, mulțumesc, spun eu plictisită. Nu am chef să înot acum.

— Cum vrei, spune el și apoi se îndepărtează, intrând în apă.

Încă în stare de șoc, mă uit la silueta lui înaltă, cu umeri lați, cum se afundă în ocean, la părul lui negru strălucind în soare.

Diavolul poartă într-adevăr o mască frumoasă.

12

După dezvăluirile lui Julian pe plajă, nu îmi mai vine să pun alte întrebări o vreme. Știam deja că sunt ținută captivă de un monstru și ceea ce am aflat azi doar întărește acest fapt. Nu știu de ce a fost atât de deschis cu mine, și asta mă sperie.

La cină, nu spun nimic în cea mai mare parte a timpului, răspund doar la întrebările care îmi sunt adresate direct. Beth mănâncă cu noi azi și ei doi poartă o conversație foarte vie, despre insulă în general, și cum ne-am petrecut timpul noi două.

— Deci te plictisești? mă întreabă Julian după ce Beth îi spune că nu mă mai interesează să citesc chiar tot timpul.

Ridic din umeri, nevrând să fac mare tam-tam cu asta. După cele aflate mai devreme, prefer oricând să mă plictisesc decât să fiu în compania lui Julian.

El zâmbește.

— În regulă, va trebui să îndrept asta. Îți voi aduce un televizor și o mulțime de filme data viitoare din călătorie.

— Mulțumesc, îi spun eu automat, uitându-mă în jos în farfurie.

Mă simt atât de nenorocită, că îmi vine să plâng, dar am prea multă mândrie ca să o fac în fața lor.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Beth, observând, în sfârșit, comportamentul meu nefiresc. Te simți bine azi?

— Nu prea, spun eu, agățându-mă de scuza pe care mi-a dat-o. Cred că am stat prea mult la soare.

Beth oftează.

— Ți-am spus să nu dormi pe plajă la prânz. Sunt 35 de grade afară.

Este adevărat, m-a avertizat despre asta. Dar starea mea nefericită de azi nu are nimic de-a face cu căldura și are total de-a face cu cel care stă vizavi de mine la masă. Știu că atunci când vom termina cina, mă va duce sus și mi-o va trage din nou. Poate chiar să mă rănească.

Iar eu îi voi răspunde, așa cum fac mereu.

Ultima parte e cea mai groaznică. L-a bătut în fața mea pe Jake. A recunoscut că este un sociopat ucigaș. Ar trebui să fiu dezgustată. Ar trebui să mă uit la el doar cu frică și dispreț. Faptul că pot să simt chiar și o fărâmă de dorință pentru el e mai grav decât o boală.

Este complet pervers.

Așa că stau acolo, amestecând cu furculița în mâncare, cu stomacul greu. M-aș ridica să mă duc în cameră, dar mă tem că doar aș accelera inevitabilul.

În cele din urmă, masa este gata. Julian mă ia de mână și mă conduce sus. Mă simt de parcă aș merge la execuția mea, deși asta este poate prea dramatic. A spus că nu mă va ucide.

Când ajungem în cameră, se așază pe pat și mă trage între picioarele lui. Vreau să rezist, să mă opun, să mă lupt, dar creierul și corpul meu nu par să vorbească aceeași limbă zilele astea. În schimb, stau acolo mută, tremurând din cap până în picioare, în timp ce el se uită la mine. Ochii lui se plimbă peste trăsăturile feței mele,

zăbovind asupra gurii, apoi coboară pe linia gâtului spre decolteu, unde sfârcurile sunt vizibile prin materialul subțire al rochiei de plajă. Sunt ascuțite, excitate, dar eu cred că sunt așa pentru că e răcoare. Probabil că Beth a pornit aerul condiționat pentru noapte.

— Foarte frumoasă, spune el în cele din urmă, ridicând mâna și atingându-mi marginea maxilarului cu degetele lui. O piele de aur atât de fină.

Închid ochii, nu vreau să mă uit la monstrul din fața mea. *Am vrut să ucid mai mulți... Am vrut să ucid mai mulți...* Cuvintele lui revin în mintea mea, ca un cântec care s-a blocat pe reluare. Nu știu cum să-l opresc, cum să mă întorc în timp și să șterg după-amiaza asta din memoria mea. De ce am ținut să știu asta despre el? De ce m-am băgat, de ce am insistat până când am primit răspunsurile astea? Acum nu mă pot gândi la nimic altceva decât că bărbatul care mă atinge e un ucigaș cu sânge-rece.

Se apleacă mai aproape de mine și îi simt respirația fierbinte pe gâtul meu.

— Îți pare rău că mi-ai pus întrebările acelea? îmi șoptește la ureche. Asta e, Nora?

Tresar și fac ochii mari. Oare citește și gândurile?

La reacția mea, se retrage și zâmbește. E ceva în acel zâmbet care îmi dă fiori reci de zece ori mai mult. Nu știu ce se întâmplă cu el în seara asta, dar indiferent ce ar fi, mă sperie mai tare decât orice a făcut până acum.

— Ți-e frică de mine, nu-i așa, dulceața mea? spune el cu căldură în glas, ținându-mă încă prizonieră între picioarele lui. Simt cum tremuri ca o frunză.

Aș vrea să neg asta, dar nu pot. Sunt speriată și tremur.

— Te rog, șoptesc eu, fără să știu nici măcar de ce îl implor.

Nu mi-a făcut încă nimic.

Atunci mă împinge ușor, eliberându-mă din strânsoare. Fac câțiva pași înapoi bucuroasă să pun o distanță între noi.

El se ridică de pe pat și iese din cameră.

Mă uit lung după el, nu îmi vine să cred că tocmai m-a lăsat singură. O fi, oare, pentru că nu vrea sex chiar acum? M-a avut deja o dată azi, mai devreme, pe plajă.

Și exact când sunt gata să-mi dau voie să mă relaxez, Julian se întoarce cu o geantă neagră, sport în mână.

Mi se scurge tot sângele de pe față. Gânduri îngrozitoare îmi aleargă prin minte. Jucării sexuale. Are doar niște jucării sexuale în geantă. Aș alege sexul în loc de tortură în oricare zi a săptămânii.

Bineînțeles, cu Julian aceste lucruri nu sunt separate, după cum aflu în această seară.

— Dezbracă-te, Nora, îmi spune, mergând să se așeze din nou pe pat.

Pune legătura de ochi și dildoul pe saltea.

— Scoateți hainele, încet.

Îngheț. Vrea să mă dezbrac în timp ce mă privește? O clipă mă gândesc să refuz, dar apoi încep să mă dezbrac cu degete neîndemânatice. M-a văzut goală deja astăzi. Ce obțin dacă o fac pe casta acum? În plus, încă simt acea vibrație stranie din partea lui. Ochii lui strălucesc de excitație care trece dincolo de simpla dorință carnală.

E o excitație care îmi îngheață sângele.

El privește în timp ce rochia cade de pe corpul meu și îmi arunc șlapii. Mă mișc ca un lemn, înțepenită de frică. Mă îndoiesc că un bărbat normal ar găsi acest striptease excitant, dar văd că pe Julian îl excită. Pe sub rochie port doar o pereche de chiloți din dantelă de

culoare crem. Aerul rece adie peste pielea mea, întărindu-mi și mai tare sfârcurile.

— Acum, lenjeria, spune el.

Înghit și îmi dau jos chiloții. Apoi pășesc peste ei.

— O fată ascultătoare, spune el aprobator. Acum vino încoace.

De data asta nu pot să mă supun. Instinctul de autoconservare urlă că ar trebui să fug, dar nu am unde să fug. Julian m-ar prinde dacă m-aș duce spre ușă acum, și nu e ca și cum aș putea să plec de pe insulă în vreun fel.

Așa că doar stau acolo, goală și tremurând, înghețată ca o stană de piatră.

Julian se ridică. Nu pare furios. În schimb, pare aproape... mulțumit.

— Văd că am avut dreptate să încep să te inițiez în seara asta, spune el și vine lângă mine. Am fost prea moale cu tine din cauza lipsei tale de experiență. Nu am vrut să te frâng, să te stric dincolo de posibilitatea de reparare...

Tremurul meu se intensifică, în timp ce el se învârte în jurul meu ca un rechin.

— ... dar trebuie să încep să te modelez în ceea ce vreau să fii, Nora. Ești deja atât de aproape de perfecțiune, dar sunt aceste lipsuri ocazionale...

Își plimbă degetele de-a lungul corpului meu, ignorând felul în care mă retrag la atingerea lui.

— Te rog, șoptesc eu, te rog, Julian, îmi pare rău.

Nu știu de ce îmi pare rău, dar aș spune orice acum, ca să evit acest instructaj, oricum ar fi el.

Îmi zâmbește.

— Nu este o pedeapsă, dulceața mea. Eu am anumite nevoi, asta e tot, și vreau ca tu să fii capabilă să mi le satisfaci.

— Ce nevoi?

Abia se aud cuvintele mele. Nu vreau să știu, sincer nu vreau, totuși se pare că nu mă pot abține să nu întreb.

— Vei vedea, spune el, apucându-mă de braț și conducându-mă spre pat.

Când ajungem, ia legătura de ochi și mi-o prinde în jurul ochilor. Automat duc mâinile la față, dar el îmi trage mâinile în jos, care rămân atârnând neputincioase în lateral.

Aud niște foșnete ca și cum ar căuta ceva în geantă. Din nou mă ia un val de teroare și mă mișc convulsiv să-mi eliberez ochii, dar el mă prinde de încheieturile mâinilor. Apoi simt că mi le leagă la spate.

În acest moment încep să plâng. Nu scot niciun sunet, dar simt legătura de la ochi cum se udă de lacrimi. Știu că și înainte eram neajutorată, chiar și fără să fiu legată la ochi și cu mâinile la spate, dar sentimentul de vulnerabilitate este de o mie de ori mai rău acum. Știu că sunt femei cărora le place așa ceva, care practică acest tip de jocuri cu partenerii lor, dar Julian nu este partenerul meu. Am citit suficiente cărți ca să știu regulile și știu că el nu le respectă. Nimic nu e sigur, sănătos sau consimțit în ceea ce se întâmplă aici.

Și cu toate acestea Julian îmi bagă mâna între picioare și mă atinge acolo, eu sunt îngrozită când îmi dau seama că sunt udă.

Asta îi face plăcere. Nu spune nimic, dar simt cum emană satisfacție în timp ce se joacă cu clitorisul meu, adâncind din când în când unul dintre degete în mine ca să-mi vadă reacția fizică la stimularea lui. Mișcările lui nu sunt deloc ezitante. Știe exact ce să facă pentru a-mi spori excitația, cum să mă atingă ca să-mi dau drumul.

Urăsc asta, experiența lui în a-mi produce plăcere. Câtor femei le-a făcut asta? Evident că e nevoie de

exercițiu ca să ajungi atât de bun încât să-i provoci unei femei orgasm, în ciuda fricii și reținerii ei.

Nimic din toate astea nu contează pentru corpul meu, bineînțeles. Cu fiecare atingere a degetelor lui iscusite, tensiunea din mine crește și se intensifică, presiunea insidioasă începe să mi se adune în stomac. Gem, îmi împing involuntar coapsele înspre el, în timp ce el continuă să se joace cu sexul meu. Nu mă atinge în niciun alt loc, doar acolo, dar se pare că e suficient cât să mă înnebunească.

— O, da, murmură el, aplecându-se să mă sărute pe gât. Dă-ți drumul pentru mine, dulceața mea.

Ca și cum aș asculta comanda lui, mușchii mei interni se contractă... și apoi climaxul trece prin mine cu forța unui tren de marfă. Uit să-mi fie frică. Uit totul în acel moment, cu excepția plăcerii care îmi explodează prin terminațiile nervoase.

Înainte să-mi revin, mă împinge în pat, cu fața în jos. Îl aud cum se mișcă, face ceva și apoi mă ridică și mă așază pe câteva perne, ridicându-mi șoldurile. Acum stau întinsă pe burtă cu fundul împins în sus și mâinile legate la spate, și mai expusă, și mai vulnerabilă ca înainte. Întorc capul într-o parte ca să nu mă sufoc cu fața în saltea.

Încep din nou să plâng, deși mă oprisem puțin mai devreme. Am o bănuială îngrozitoare legat de ce anume urmează să-mi facă acum.

Când simt ceva rece și ud între fese, bănuiala mea e confirmată. Îmi dă cu lubrifiant, pregătindu-mă pentru ce urmează.

Încep să tremur mai tare, iar el îmi atinge curba feselor cu palma lui mare.

— Liniștește-te, iubito.

Tonul vocii lui e cald.

— Te voi învăța să te bucuri și de asta.

Aud mai multe cuvinte și apoi ceva care se împinge în mine, în anus. Mă încordez – strângând mușchii cu toată forța –, dar presiunea este prea mare ca să-i rezist și începe să mă penetreze.

— Te rog..., gem în timp ce o durere arzătoare crește în mine, și Julian de data asta chiar mă ascultă și se oprește o clipă.

— Relaxează-te, dulceața mea, spune el cald, mângâindu-mi piciorul cu o mână. Este doar o mică jucărie. Nu te va durea dacă te relaxezi.

— Nu e și asta ideea? întreb eu amar. Nu asta te excită?

— Vrei să te rănesc?

Vocea lui e joasă, aproape hipnotică.

— M-ar excita, ai dreptate... Asta vrei, dulceața mea? Vrei să te rănesc?

Nu, nu vreau. Nu vreau asta deloc. Scutur aproape imperceptibil din cap și fac tot posibilul să mă relaxez. Nu cred că reușesc. E prea aiurea totul, să simt ceva care se împinge din afară înăuntru acolo.

Cu toate astea, Julian pare mulțumit de eforturile mele.

— Bine, parcă fredonează. O fată ascultătoare, uite-așa...

Aplică o presiune constantă și obiectul intră mai adânc în mine, dincolo de rezistența sfincterului meu, centimetru cu centimetru. Când a intrat de tot, se oprește, lăsându-mă să mă obișnuiesc cu senzația.

Durerea pătrunzătoare este încă prezentă, ca un sentiment grețos de plin. Mă concentrez pe a inspira egal, încet, fără să mă mișc. După un minut, durerea începe să

cedeze, lăsându-mă doar dezorientată de senzația aceea de obiect străin plasat în corpul meu.

Julian lasă jucăria unde este și începe să mă atingă peste tot, atingerea lui e în mod ciudat delicată. Începe cu picioarele, le masează, găsește toate punctele de tensiune și le masează. Apoi urcă pe pulpe și coapse, care aproape că vibrează de tensiune. Mâinile lui sunt experimentate și sigure pe corpul meu, ceea ce face el e mai bine ca orice masaj pe care l-am primit vreodată. În ciuda tuturor celor întâmplate, simt cum mă topesc sub atingerea lui, mușchii mei se transformă în gelatină sub degetele lui. Când ajunge la gât și umeri, sunt la fel de relaxată ca atunci când m-am trezit pe insulă. Dacă nu aș fi fost legată la ochi, la mâini și sodomizată, aș fi crezut că sunt la spa.

Când îndepărtează jucăria 20 de minute mai târziu, alunecă imediat afară, fără cel mai mic disconfort. Apoi o împinge din nou înapoi, și de data asta durerea este minimă. Se simte... interesant... mai ales când degetele lui îmi găsesc clitorisul și încep să-l stimuleze din nou.

Nu rezist plăcerii pe care acele degete mi-o aduc. De ce să mă chinui? Aș accepta plăcerea în locul durerii oricând. Julian poate să facă orice vrea, iar eu aș putea să mă bucur de unele lucruri.

Așa că renunț să mă mai gândesc la ce e greșit și îmi dau voie doar să simt. Nu văd nimic cu legătura pe ochi și nu mă prea pot lupta cu mâinile legate la spate. Sunt complet neajutorată și e ceva eliberator în asta. Nu are rost să mă îngrijorez, să mă gândesc. Pur și simplu plutesc în derivă în întuneric, apreciind endorfinele de după masaj.

Mi-o trage cu jucăria, împingând-o în mine și apoi scoțând-o în timp ce cu degetele îmi apasă clitorisul. Mișcările lui sunt ritmice, coordonate și gem în timp ce sexul meu începe să pulseze, presiunea din mine crescând

cu fiecare pulsație. Tensiunea crește exponențial și devine insuportabilă, și izbucnește un val intens de plăcere din centru, radiind în afară. Mușchii mei se încordează în jurul jucăriei, iar senzația neobișnuită îmi accentuează orgasmul. Incapabilă să mă controlez, plâng, frecându-mă de degetele lui Julian. Vreau ca extazul să dureze veșnic.

Mult prea curând totuși se termină și rămân moleșită și tremurând. Julian nu a terminat cu mine, bineînțeles, nici pe departe. Abia încep să-mi revin și el retrage jucăria și apasă un alt obiect, mai mare pe deschizătura mea din spate. E penisul lui, îmi dau seama, și mă tensionez din nou când începe să împingă în interior.

— Nora...

E o notă de avertisment în vocea lui și știu ce vrea de la mine, dar nu știu dacă pot să o fac. Nu știu dacă mă pot relaxa suficient ca să-l las să intre. E prea mult, e prea mare, prea lung. Nu înțeleg cum ceva atât de mare poate intra acolo în mine fără să mă rupă în bucăți.

Dar el nu se oprește și simt cum încet mușchii mei cedează, incapabili să reziste la presiunea pe care el le-o aplică. Capul penisului lui trece de inelul strâns al sfincterului meu și țip de durere, o senzație de întindere arzătoare.

— Sssst, spune el liniștitor, atingându-mă pe spate, în timp ce încet intră mai adânc. Sssst... e totul în regulă...

Când intră tot în mine, tremur și transpir toată. Mă doare, da, dar e și ceva nou să am ceva atât de mare invadându-mi corpul în acest fel ciudat, nefiresc. Știu că oamenii fac asta – și presupun că obțin și plăcere din acest act –, dar eu nu-mi pot imagina să fac așa ceva de bunăvoie.

El se oprește, mă lasă să mă obișnuiesc cu senzațiile și suspin încet în saltea, vrând doar ca toată treaba asta să se termine. El are răbdare totuși, mâinile lui puternice mă mângâie, mă relaxează, până ce lacrimile mi se opresc și nu mai simt că leșin.

Simte că începe să-mi scadă disconfortul și începe să se miște în mine încet, cu grijă. Îi aud respirația aspră și știu că se controlează foarte mult, că probabil vrea să mi-o tragă mai tare, dar încearcă să nu mă distrugă dincolo de posibilitatea de a fi reparată. Cu toate astea, mișcările lui fac ca totul în mine să se răsucească și să se învârtă, făcându-mă să țip la fiecare atingere.

Și exact când cred că nu mai pot suporta, el își strecoară o mână sub coapsa mea și îmi ia clitorisul umflat din nou. Degetele lui sunt delicate, atingerea lui e ușoară ca a unui fluture și încep să simt căldura aceea familiară în stomac, corpul meu răspunzându-i, în ciuda intruziunii dureroase. Ceea ce face el nu oprește durerea, dar îmi abate atenția de la asta, dându-mi voie să mă concentrez pe plăcere. Nu am știut că plăcerea și durerea pot coexista așa, dar e ceva în această combinație, ceva întunecat și interzis care rezonează cu o parte din mine de a cărei existență nu eram conștientă.

Ritmul lui se mărește și cumva asta face să îmi fie mai bine. Poate că unele terminații nervoase sunt desensibilizate acum sau poate m-am obișnuit să îl am în mine, dar durerea scade în intensitate, aproape că dispare. Ceea ce mai rămâne este o mulțime de alte senzații, ciudate, nefamiliare care mă intrigă în felul lor. Asta și plăcerea de la degetele lui iscusite jucându-se cu sexul meu, excitându-mă până încep să țip din alt motiv, până îl implor pe Julian să o facă, să mă ducă peste limită din nou.

Și o face. Întregul meu corp se încordează și explodează, tremurând de forța eliberării. Geme în timp ce mușchii mei se strâng în jurul erecției lui și simt

lichidul cald de la sperma lui inundându-mă, sarea lui înțepându-mă în carnea vie.

— O fată ascultătoare, îmi șoptește el la ureche, penisul lui înmuindu-se în mine. Îmi sărută lobul urechii, iar acest gest tandru este un contrast cu ceea ce mi-a făcut până acum, încât mă simt confuză. Așa se comportă în mod normal un răpitor? Când se retrage din mine, mă simt goală și rece, aproape că îmi lipsește căldura corpului lui apăsându-mă în jos.

Nu mă lasă singură mult timp, totuși. Îmi dezleagă întâi mâinile și le masează ușor, apoi îmi scoate legătura de la ochi. Clipesc, îmi las ochii să se obișnuiască cu lumina slabă din încăpere și îmi mișc brațele, masându-mă singură pe coate.

— Hai, spune el încet, înfășurându-și degetele în jurul brațului meu superior. Hai să te duc la duș.

Îl las să mă pună pe picioare și să mă conducă în baie. Picioarele îmi tremură și mă bucur că mă sprijină el. Nu știu dacă aș fi putut merge singură până acolo.

Pornește dușul, așteaptă ca apa să se încălzească timp de câteva minute și intrăm amândoi într-o cabină spațioasă. Apoi îmi spală atent fiecare parte a corpului, spălând toate urmele de spermă și lubrifiant. Chiar îmi spală părul cu șampon și îmi dă cu balsam, degetele lui îmi masează scalpul și mă relaxează din nou. Când termină, mă simt curată și îngrijită.

— Acum e rândul tău, îmi spune, întorcându-mi palma în sus și turnând în ea gel de duș.

— Vrei să te spăl? spun eu neîncrezătoare, iar el dă din cap, un zâmbet mic arcuindu-i buzele. Cu apa care curge de pe corpul lui musculos, arată și mai splendid ca de obicei, ca un zeu al mării.

Un monstru al mării, mă corectez eu însămi. Un frumos monstru al mării.

El continuă să se uite la mine așteptând, așteaptă să vadă dacă voi face ce mi-a cerut și eu, mental, ridic din umeri. La o adică de ce să nu îl spăl? Nu îmi va face rău. Și, în plus, oricât l-aș urî, nu pot nega că nu sunt curioasă să-i simt corpul, că a-l atinge mi se pare ceva excitant.

Așa că îmi frec palmele una de alta și încep să le trec peste pieptul lui, întinzând prosopul peste tot, peste pielea lui bronzată. El ridică brațele și îl spăl pe lateral și la subraț, apoi pe spate.

Pielea lui e aproape fină, înăsprită doar în câteva locuri de părul negru, masculin. Îi pot simți mușchii puternici sub degetele mele și îmi dau seama că mă bucur de experiență. În clipa asta pot chiar să spun că îmi doresc să fiu aici, că această creatură uluitoare este iubitul meu, și nu temnicerul meu.

Îl spăl cu atenție așa cum m-a spălat și el pe mine, mâinile mele cu spumă alunecă pe picioarele lui, pe tălpi. Când ajung la sex, penisul începe să i se întărească din nou și înghet dându-mi seama că serviciile mele l-au excitat neintenționat.

El interpretează corect reacția mea ca fiind de frică.

— Relaxează-te, dulceața mea, murmură el; vocea lui e plină de amuzament. Sunt doar un om, să știi. Oricât de delicioasă ai fi, am nevoie de mai mult decât de câteva minute ca să-mi revin complet.

Înghit și mă întorc într-o parte, mă clătesc pe mâini sub jetul de apă. Ce naiba fac? Nu m-a forțat să-l ating. Singură am făcut asta. El ar fi întrebat și eu sunt destul de convinsă că l-aș fi refuzat, iar el ar fi lăsat să treacă asta. Curenții subterani întunecați pe care îi simțeam la el mai devreme în seara aceasta nu mai sunt acum. De fapt, Julian pare să aibă o dispoziție bună, aproape jucăușă.

Vreau să ies de la duș acum, așa că mă mișc pe lângă el să trec dincolo. El mă oprește, mâna lui îmi blochează calea.

— Stai, spune el încet, ridicându-mi bărbia cu degetele.

Apoi se apleacă și mă sărută, buzele lui sunt dulci și delicate. Un răspuns, de acum familiar, îmi încălzește corpul, vrând să mă frec de el ca o pisică în călduri. Nu lasă totuși să meargă mai departe treaba asta. După un minut, își înalță capul și zâmbește în jos spre mine, ochii lui albaștri strălucesc de satisfacție.

— Acum poți să pleci.

Total confuză, ies de sub duș, mă șterg și fug în camera mea cât de repede pot.

13

În noaptea aceea aflu despre coșmarurile lui Julian. După duș, vine lângă mine în pat, arcuindu-se cu corpul lui musculos în jurul meu din spate și cu o mână grea peste pieptul meu. La început mă încordez, nefiind sigură la ce să mă aștept, dar el doar adoarme, ținându-mă strâns lipită de el. Îi aud ritmul regulat al respirației în timp ce privesc în gol, în întuneric, și ușor-ușor adorm și eu.

Mă trezește un zgomot ciudat. Mă sperie și ies din somnul profund, deschid larg ochii, inima îmi bate puternic de la fluxul crescut de adrenalină.

Ce-a fost asta? O clipă nici nu îndrăznesc să respir, dar apoi îmi dau seama că zgomotele vin de pe partea cealaltă a patului, de la bărbatul care doarme lângă mine.

Mă ridic în șezut și mă uit la el. Pare că s-a rostogolit de lângă mine în timpul nopții, adunând toate păturile sub el. Sunt complet goală și dezvelită, și îmi e chiar puțin răcoare de la aerul condiționat care este deschis la maximum.

Sunetele pe care le scoate sunt înfundate, dar au ceva brut care îmi face pielea de găină. Îmi aduc aminte de un animal în agonie. Respiră greu, aproape se sufocă.

— Julian? spun eu nesigură.

Chiar nu știu ce să fac într-o astfel de situație. Să-l trezesc? Clar are un coșmar. Îmi aduc aminte că mi-a

povestit de familia lui, că au fost toţi ucişi, şi nu pot să nu simt milă pentru acest bărbat frumos şi chinuit.

Ţipă, vocea lui e groasă şi aspră, şi se răsuceşte pe spate, lovind cu o mână perna care este doar la câţiva centimetri de mine.

— A, Julian?

Întind precaută mâna spre el şi îl ating pe braţ.

Mormăie şi întoarce capul, dormind încă profund. Dacă am fi fost în altă parte, şi nu pe această insulă, acum ar fi fost momentul ideal să evadez. Dar cum stau lucrurile totuşi, nu are niciun sens să plec, aşa că doar îl privesc îngrijorată, gândindu-mă dacă se va trezi de unul singur sau dacă ar trebui să încerc mai tare să-l trezesc.

Timp de câteva minute, pare că s-a liniştit, respiraţia a devenit mai calmă. Apoi dintr-odată ţipă din nou.

E un nume de data aceasta.

— Maria, strigă, Maria...

Preţ de o secundă sunt şocată, simt un val de gelozie care mă cuprinde. Maria... Visează o altă femeie.

Apoi latura mea raţională reapare. Maria ar putea fi foarte bine mama lui sau sora lui – şi chiar dacă nu este, de ce mi-ar păsa mie că o visează pe ea? Nu e ca şi cum el e iubitul meu sau aşa ceva.

Aşa că înghit în sec şi îl ating cu degetele pe braţ, el mă înşfacă, mişcările lui sunt rapide şi smucite, încât abia apuc să scot vreun sunet când mă trage spre el. Mă cuprinde cu braţele şi nu pot scăpa, îmbrăţişarea lui e sufocantă aproape şi îl simt cum tremură în timp ce mă ţine strâns lipită de el, cu faţa afundată în umărul lui. Are pielea rece şi lipicioasă de transpiraţie, şi îi pot auzi inima bătându-i în galop.

— Maria, murmură el în părul meu, cu degetele adânc prinse de spatele meu, cu o asemenea forță, încât sunt sigură că mâine voi avea vânătăi.

Totuși, cumva nu mă deranjează asta, știu că nu o face intenționat. E prins în coșmarul lui și caută alinare, iar eu sunt singura care îi poate oferi asta acum.

După un timp, aud cum i se liniștește respirația. Brațele i se relaxează puțin, nu mă mai strânge cu atâta disperare, iar bătăile frenetice ale inimii încep să se domolească.

— Maria, șoptește din nou, dar cu mai puțină durere în voce de data asta, ca și cum ar retrăi momente mai fericite cu ea, oricare ar fi ele.

Îl las să mă țină în brațe, nu mă mișc deloc, ca să nu-l trezesc din somnul mai liniștit. Nu doar el primește acum alinare. În ciuda a tot ce mi-a făcut, nu pot nega acea parte din mine care își dorește acest lucru de la el, acest sentiment de apropiere, de siguranță. El este singura persoană de care trebuie să mă tem, logic, știu asta. Nu contează totuși, fiindcă acum simt că ține întunericul departe, că mă păstrează în siguranță, protejată de oricare monștri ar bântui pe-acolo, pe-afară.

Așa cum și eu îl protejez de coșmarurile lui.

Când mă trezesc în dimineața următoare, Julian este plecat din nou.

— Unde este? o întreb pe Beth la micul dejun, uitându-mă cum taie un mango pentru mine. Încă mai simt uneori un ușor disconfort când mă mișc, o amintire a înclinațiilor mai exotice ale temnicerului meu.

— O urgență la muncă, spune ea, mâinile mișcându-i-se cu o eficiență grațioasă pe care nu pot să nu o admir. Ar trebui să se întoarcă în câteva zile.

— Ce fel de urgență la muncă?

Beth ridică din umeri.

— Nu știu. Îl poți întreba când se întoarce.

Mă uit la ea, încercând să înțeleg ce o motivează... și pe Julian.

— Ai spus că sunt prima fată pe care o aduce aici, pe insulă, spun eu păstrând un ton relaxat. Deci ce făcea cu celelalte?

— Nu au fost altele.

A terminat de pregătit fructul și pune farfuria în fața mea, apoi se așază și ea.

— Deci de ce îmi face *mie* asta? Știu că are niște gusturi aparte, dar cu siguranță sunt femei care asta practică...

Beth îmi zâmbește răutăcios, arătându-mi dinții egali și albi.

— Evident. Dar el te vrea pe tine.

— De ce? Ce am eu așa de special?

— Asta trebuie să-l întrebi pe Julian.

Din nou un ne-răspuns. Este din nou evazivă și îmi vine să urlu. Înțep o bucată de mango cu furculița și o mestec încet, gândindu-mă iar la asta.

— E din cauza Mariei?

Nu știu ce mă face să întreb asta, poate fiindcă nu îmi pot scoate numele ăsta din cap.

Se pare că e întrebarea bună totuși, pentru că o oprește pe Beth din ceea ce făcea.

— Ți-a spus Julian despre Maria?

Pare șocată.

— I-a pomenit numele.

Nu e chiar o minciună.

— A spus numele ei, chiar dacă Julian nu știe asta. De ce te miră acest lucru?

Dă din umeri din nou, nemaipărând șocată.

— Cred că nu mă miră, acum, dacă mă gândesc la asta. Dacă este să spună cuiva, atunci ție ți-ar spune.

Mie? De ce? Ard de curiozitate, dar încerc să am o expresie nepăsătoare, ca și cum nimic din ce îmi spune nu e nou pentru mine.

— Bineînțeles, rostesc eu calm în timp ce îmi mănânc fructul zemos.

— Atunci, tu înțelegi, Nora, spune ea, uitându-se la mine. Trebuie să înțelegi măcar puțin. Asemănarea ta cu ea este neobișnuită. Am văzut fotografia și ar fi putut fi sora ta mai mică.

— Atât de asemănătoare?

Mă lupt să nu se audă șocul în vocea mea. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Este mai mult decât speram, și Beth tocmai mi-a servit informația pe o tavă de argint.

Se încruntă.

— El nu ți-a spus asta?

— Nu, spun eu. Nu mi-a spus foarte multe. Doar puțin.

Doar numele ei, rostit în chinurile unui coșmar.

Beth face ochii mari dându-și seama că mi-a dezvăluit probabil mai mult decât trebuia. Pare nefericită pentru o clipă, dar apoi expresia feței i se îndulcește.

— Ei, bine, zice ea, acum știi. Va trebui să-i spun lui Julian despre asta, bineînțeles.

Înghit, și bucata de mango alunecă pe gât ca o piatră. Nu vreau să-i spună lui Julian nimic. Nu știu ce

îmi va face când va afla că știu despre Maria, că l-am văzut în momentul lui cel mai vulnerabil.

Curiozitatea mea tâmpită!

— De ce? întreb eu, încercând să nu par anxioasă. Pe tine se va supăra, nu pe mine.

— Nu aș fi așa sigură de asta, Nora, spune Beth, aruncându-mi un zâmbet malițios. Și, în plus, eu nu țin niciun secret față de Julian. E foarte bun să scoată la iveală totul din oameni.

Și, ridicându-se, începe să spele vasele.

Îmi petrec următoarele două zile când speculând despre Maria, când făcându-mi griji cu privire la întoarcerea lui Julian.

Cine e ea? Aparent, cineva care arată ca mine. Atât de asemănătoare, că ar putea fi sora mea mai mică, a spus Beth. Câți ani are fata asta? Ce înseamnă ea pentru Julian? Întrebările astea mă rod și nu mă lasă să dorm. M-a răpit, pentru că semăn cu ea – cel puțin asta e evident pentru mine. Dar de ce? Ce s-a întâmplat cu ea? De ce îi apare în coșmaruri?

Vreau să știu, vreau să înțeleg, totuși mă tem de reacția lui Julian când se va întoarce și va afla că mi-am băgat nasul. Aș putea să-i explic că am aflat toate astea accidental, că nu am vrut să-i invadez intimitatea, dar tare mă tem că temnicerul meu nu este genul înțelegător.

Beth nu îmi mai spune nimic altceva despre Maria. De fapt, nu prea vorbește deloc cu mine. Este unul dintre acei rari oameni care par fericiți când sunt cu ei înșiși. În locul ei, eu aș fi înnebunit să fiu țintuită aici pe insulă, fără să fac nimic altceva decât să gătesc, să fac curat și

să am grijă de jucăria sexuală a lui Julian, dar ea pare perfect mulțumită cu asta.

Eu, pe de altă parte, sunt departe de a fi mulțumită. Mă gândesc în mod constant la viața mea de dinainte, îmi lipsesc familia mea și prietenii. Probabil acum ei cred că am murit. Presupun că m-au căutat peste tot, cu forțe extinse, dar mă îndoiesc că au avut vreun rezultat.

Mă gândesc, de asemenea, la Jake, dacă și-a revenit după bătaie. A părut atât de brutal ceea ce bătăușul lui Julian i-a făcut. Oare Jake știe că a fost totul din vina mea? Că a fost atacat în propria casă din cauza mea?

Inspir adânc, îmi spun că nu contează dacă știe sau nu. Orice am fi putut avea împreună – Jake și cu mine – s-a terminat. Îi aparțin lui Julian acum și nu are rost să mă mai gândesc la niciun alt bărbat.

Într-un fel, sunt norocoasă. Știu asta. Sunt sigură că multe fete sfârșesc în situații mult mai rele ca a mea. Am văzut odată un documentar despre sclavia sexuală, iar imaginile acelor femei cu ochii goi m-au bântuit zile întregi. Păreau sfărâmate, strivite total și definitiv de ceea ce li se făcuse, și, chiar dacă fuseseră salvate, suferința gravată pe chipurile lor nu părea să dispară prea repede.

Captivitatea mea e diferită. E mult mai plăcută, mai confortabilă. Julian nu încearcă să mă distrugă și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Poate că sunt sclava lui sexuală, dar cel puțin el e singurul meu stăpân. Cu siguranță, lucrurile puteau fi mult mai rele.

Sau așa îmi spun mie însemi în timp ce îl aștept, sperând cu disperare că reacția lui Julian la indiscreția mea nu va fi atât de rea pe cât mă aștept.

14

Julian a venit la miezul nopții. Cred că dormeam ușor, pentru că m-am trezit de îndată ce am auzit murmur de conversație jos la parter. Notele joase ale temnicerului meu sunt intercalate cu notele mai feminine ale lui Beth și am o puternică bănuială că știu despre ce vorbesc.

Mă ridic în șezut în pat, cu inima bătându-mi tare. Mă ridic din pat, mă îmbrac cu hainele de ieri și alerg la baie să mă spăl. Nu știu de ce îmi pasă să mă spăl pe dinți tocmai acum, dar o fac. Vreau să fiu cât se poate de trează și de pregătită pentru ce va decide Julian cu mine.

Apoi mă așez pe pat și aștept.

În cele din urmă, ușa de la camera mea se deschide și intră Julian. Arată neobișnuit de obosit, cu umbre negre sub ochi și barba nerasă, el care avea mereu fața complet curată. Aceste defecte ar fi trebuit să-i ia din frumusețe, dar îl umanizează puțin, cumva sporindu-i atractivitatea.

— Ești trează.

Pare surprins.

— Am auzit voci, îi explic, uitându-mă la el cu îngrijorare.

— Și ai decis să mă saluți. Ce frumos din partea ta, dulceața mea.

Știu că e ironic, așa că nu spun nimic, doar continui să mă uit la el.

— O pisicuță atât de drăguță, murmură el, ridicându-mi o șuviță rebelă și gâdilându-mă pe obraz cu ea, în joacă. O pisicuță atât de curioasă...

Înghit în sec, respir accelerat și superficial. Ce o să-mi facă?

Se ridică și începe să se dezbrace în timp ce îl privesc, împietrită într-un amestec de frică și anticipare ciudată. Îi cad hainele, dezvăluindu-i corpul puternic, masculin, și simt cum mă trece un val de dorință, încingându-mă.

Îl vreau. În ciuda tuturor celor întâmplate, îl vreau, și asta e cea mai mare nebunie dintre toate. Probabil îmi va face ceva îngrozitor, și totuși îl vreau mai mult decât mi-am putut imagina că voi dori vreodată pe cineva. Ai intrat în horă, trebuie să joci.

— Mariei îi făceai la fel? întreb eu încet. Și pe ea o țineai ca pe o pisicuță?

Se uită la mine, ochii lui albaștri sunt la fel de misterioși ca oceanul.

— Ești sigură că vrei să porți discuția asta, Nora?

Vocea lui e caldă, în mod înșelător calmă.

Mă uit la el, simțindu-mă neobișnuit de cutezătoare.

— Da, Julian, vreau.

Tonul meu e ușor sarcastic și îmi dau seama că o parte din îndrăzneala mea vine din gelozie, că urăsc ideea ca această Maria să fie specială pentru Julian. Dar chiar și înțelegerea acestui fapt nu e suficientă ca să mă oprească.

— Cine e? Altă fată pe care ai abuzat-o?

Expresia feței i se întunecă și îmi țin respirația, așteptând să văd ce va face acum. Într-un fel, vreau să-l provoc. Vreau ca el să mă pedepsească, să-mi facă rău. Vreau asta, ca el să nu fie nimic mai mult decât un

monstru, fiindcă am nevoie să îl urăsc ca să îmi păstrez sănătatea mintală.

Vine spre mine și se așază alături pe pat. Mă opun impulsului de a tresări când se întinde după mine și își înfășoară degetele puternice în jurul gâtului meu. Apucându-mă de beregată, se apleacă și își freacă obrazul de al meu, înainte și înapoi, ca și cum s-ar bucura de textura moale a pielii mele pe asprimea maxilarului lui neras. Degetele lui nu strâng, dar amenințarea e acolo și simt cum tremur, respirația mi se accelerează de o anticipație îngrozită.

El chicotește ușor și îi simt respirația în ureche. În ciuda înfățișării sale obosite, respirația lui e proaspătă și dulce, de parcă a mestecat gumă. Închid ochii, încercând să mă conving că Julian nu mă va omorî, că doar se joacă cu mine acum.

Îmi sărută urechea, sugând încep lobul. Atingerea lui în acea zonă sensibilă îmi trimite fiori de plăcere în jos, pe șira spinării, și respirația mea se schimbă, este mai înceată și mai profundă pe măsură ce devin tot mai excitată. Îi simt mirosul cald, de mosc, al pielii, iar sfârcurile mi se întăresc reacționând la apropierea lui. Tensiunea dintre coapsele mele crește și mă zvârcolesc ușor, încercând să eliberez presiunea care crește în mine.

— Mă vrei, nu-i așa? îmi șoptește la ureche, strecurând mâna sub rochie și atingându-mi ușor sexul.

Știu că simte umezeala de acolo și îmi opresc un geamăt când degetul lui intră în mine, frecându-se de peretele interior lunecos.

— Așa e, Nora?

— Da, gâfâi eu când îmi atinge un punct deosebit de sensibil.

— Da ce?

Vocea lui e aspră, poruncitoare. Vrea să mă predau total.

— Da, te vreau, recunosc cu răsuflarea tăiată.

Nu pot să neg asta. Îl vreau pe Julian. Îl vreau pe bărbatul care m-a răpit, care m-a rănit. Îl vreau și mă urăsc pentru asta.

Atunci își retrage degetul din mine și îmi lasă gâtul liber. Speriată, deschid ochii și îi întâlnesc privirea. Ridică mâna spre fața mea, apăsându-mă cu degetul pe buze. E același deget care era în mine adineauri.

— Suge-l! îmi ordonă și, supusă, deschid gura sugându-i degetul. Îmi simt propriul gust, propria dorință, iar asta mă excită și mai mult.

Când e mulțumit că degetul e curat, îl scoate din gura mea, mă prinde de bărbie cu mâna, forțându-mă să îl privesc. Mă uit fix la el, vrăjită de striațiile albastru-închis din irișii lui. Corpul îmi pulsează de dorință, mă topesc cu disperare după atingerea lui. Vreau să mă posede, să umple golul dureros din mine.

Dar tot ce face este să se uite la mine cu un zâmbet pe jumătate ironic.

— Crezi că te voi pedepsi în seara asta, Nora? mă întreabă încet. Asta te aștepți să fac?

Clipesc, uimită de întrebare. Evident că mă aștept să facă asta. Am făcut ceva care l-a supărat, și el nu se sfiește a mă răni chiar și când mă port cum trebuie.

Citind aparent răspunsul pe fața mea, zâmbește mai larg.

— Ei, bine, dulceața mea, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt prea epuizat ca să te pedepsesc în seara asta. Tot ce vreau acum e gura ta.

Și cu asta își înfige mâna în părul meu și mă împinge în jos până îngenunchez între picioarele lui, cu erecția în dreptul ochilor.

— Suge-o, murmură el, uitându-se în jos la mine. Așa cum ai făcut cu degetul.

Sexul oral nu e o noutate pentru mine – am făcut-o de câteva ori cu fostul meu prieten –, așa că știu cum se face. Îmi închid buzele în jurul penisului lui gros și dur și îmi răsucesc limba în jurul vârfului. Are gust ușor sărat, ușor de mosc, și mă uit în sus, privindu-i fața în timp ce îi prind testiculele în palmă și le strâng ușor. Geme, închide ochii și mă trage mai tare de păr, iar eu continui, mișcându-mi gura în sus și în jos pe penisul lui, înghițindu-l de fiecare dată mai adânc.

Nu știu de ce, nu mă deranjează să îi provoc plăcere în felul acesta. De fapt, mi se pare chiar foarte plăcut. Deși e o iluzie, simt că e la mila mea pentru moment, că eu sunt cea care are puterea acum. Ador gemetele neajutorate care îi scapă în timp ce îmi folosesc mâinile, buzele și limba ca să îl aduc în pragul orgasmului înainte de a încetini. Ador expresia de agonie de pe fața lui când îi iau testiculele în gură și le sug, simțindu-le cum se întăresc. Ador cum tremură când îl zgârii ușor cu unghiile sub testicule și, când în cele din urmă explodează, ador felul în care mă apucă de cap ținându-mă nemișcată în timp ce își dă drumul, penisul lui pulsând și zvâcnind în gura mea.

Când îmi dă drumul, îmi ling buzele, curățând urmele de spermă, și mă uit la el în tot acest timp.

Mă privește lung, respirând încă greu.

— A fost bine, Nora.

Vocea lui e joasă și aspră.

— Foarte bine. Cine te-a învățat?

Dau din umeri.

— Nu e ca și cum am fost călugăriță până să te întâlnesc, spun eu fără să mă gândesc.

Își îngustează ochii și îmi dau seama că tocmai am făcut o greșeală. El este un bărbat care se desfăta cu ideea că e primul, căruia îi place ideea că sunt a lui și numai a lui. Orice referire la foști iubiți ar fi fost mai bine să o țin doar pentru mine.

Spre ușurarea mea, nu pare înclinat să mă pedepsească nici pentru această abatere. În schimb, mă trage în sus, înapoi pe pat, și mă dezbracă, stinge lumina, își pune brațul în jurul meu, ținându-mă lipită de el în timp ce adoarme.

Pedepsirea mea nu are loc decât în seara următoare. Julian își petrece din nou ziua în biroul lui și nu îl văd până la cină.

Nu știu de ce, nu mai sunt atât de speriată ca mai înainte. Micul preludiu de aseară și faptul că am dormit apoi în brațele lui Julian mi-au liniștit anxietatea, făcându-mă să mă gândesc că poate pedeapsa nu va fi atât de rea cât m-am temut inițial. Nu părea foarte furios că am aflat de Maria, ceea ce este o mare ușurare. Sper că va renunța de tot la pedeapsă, mai ales dacă fac tot posibilul să mă port bine azi.

Din nou luăm toți trei cina împreună, și îi ascult pe Julian și Beth vorbind despre evoluția evenimentelor recente din Orientul Mijlociu. Mă surprinde cât de bine informați sunt amândoi despre acest subiect. Înainte să mă răpească, urmăream destul de îndeaproape evenimentele curente, dar nu am auzit de majoritatea numelor de politicieni pe care ei îi menționează. Pe de altă parte, dacă Julian conduce o companie internațională de

import-export, atunci are sens ca el să știe pulsul politicii internaționale.

Curiozitatea însă nu-mi dă pace și întreb dacă firma lui Julian are multe afaceri cu Orientul Mijlociu.

El îmi zâmbește în timp ce ia în furculiță o bucată de crevete.

— Da, dulceața mea, are.

— Acolo ai fost plecat?

— Nu, spune el, mușcând din crevetele zemos. Am fost în Hong Kong de data asta.

Îmi notez asta în minte. Hong Kong e probabil destul de aproape de insulă ca să zboare acolo, să își rezolve afacerile și să se întoarcă în două zile. Îmi imaginez o hartă a Oceanului Pacific. Este puțin neclară – geografia nu este punctul meu forte –, dar mă gândesc că insula asta nu ar trebui să fie prea departe de Filipine.

Beth îmi oferă niște cartofi cu curry, care merg cu creveți, și îi iau, mulțumindu-i cu un zâmbet. Am observat că avem feluri de mâncare mult mai variate imediat ce Julian se întoarce de pe continent. Bănuiesc că aduce provizii din locurile unde merge.

Beth îmi zâmbește la rândul ei și observ că e într-o dispoziție bună. În general, pare mai fericită când e Julian aici, mai relaxată. Sunt convinsă că nu e plăcut pentru ea să aibă de-a face cu atitudinea mea tot timpul. Aproape că ar putea să-ți pară rău pentru ea – „aproape" fiind cuvântul-cheie.

— Nu am fost niciodată în Asia, îi spun lui Julian. E Hong Kong-ul așa cum îl prezintă în filme?

Julian râde ironic uitându-se spre mine.

— Cam așa. E uluitor. Probabil unul dintre orașele mele favorite. Arhitectura este fascinantă și mâncarea...

Își linge buzele.

— ...mâncarea e mortală.

Își freacă abdomenul, și eu râd, fermecată.

Restul cinei curge în același mod plăcut. Julian îmi spune povești amuzante despre diferite locuri din Asia unde a fost, și eu ascult fascinată, ținându-mi răsuflarea sau râzând ocazional la cele mai incredibile istorisiri. Beth se amestecă uneori în discuție, dar în cea mai mare parte e ca și cum suntem doar Julian și cu mine, distrându-ne la o întâlnire.

Ca atunci când am luat cina singuri, mă trezesc prinsă în vraja lui Julian. Este mai mult decât fermecător, este pur și simplu hipnotizant. Vraja lui trece dincolo de felul cum arată, deși nu pot nega că există o atracție fizică între noi. Când râde sau îmi zâmbește sincer, simt o strălucire caldă ca și cum el este soarele și eu mă scald în razele lui. Îmi place totul la el: felul în care vorbește, felul cum gesticulează pentru a sublinia un anume punct de vedere, ridurile care îi apar în colțurile ochilor când îmi zâmbește ironic. Este, de asemenea, un excelent povestitor, și trei ore zboară pur și simplu cât îmi povestește despre aventurile lui în Japonia, unde a locuit o vreme în adolescență.

Nu aș vrea să se termine cina asta, așa că încerc să prelungesc cât de mult pot momentul, servindu-mă și a doua, și a treia, și a patra oară cu fructele pe care Beth le-a pregătit ca desert. Sunt sigură că Julian și-a dat seama de tactica mea, dar pare că nu îl deranjează.

În sfârșit, tot ce era de mâncare s-a mâncat și Beth se ridică să spele vasele. Julian îmi zâmbește și, pentru prima oară în această seară, simt un fior de frică. Pot să simt din nou curenții întunecați ascunși în zâmbetul lui și îmi dau seama că au fost mereu prezenți, că niciodată nu dispar de fapt. Bărbatul fermecător cu care tocmai am petrecut trei ore este la fel de real ca un rod al imaginației mele.

Încă zâmbind, îmi oferă mâna. Este un gest curtenitor, dar nu pot să nu-mi opresc un fior rece care îmi coboară pe spinare când văd o strălucire familiară în ochii lui albaștri. Arată iar ca un înger întunecat, frumusețea lui sublimă pătată cu o umbră estompată de rău.

Înghit ca să scap de nodul care mi s-a pus brusc în gât, îmi așez mâna într-a lui și îl las să mă conducă sus. Este mai bine așa, mai civilizat. Îmi permite să mă prefac pentru câteva minute, să mă agăț de iluzia că aș avea de ales.

Când intrăm în camera mea, mă dezbracă și mă așază pe pat, culcată pe burtă. Apoi mă leagă din nou, îmi leagă mâinile strâns la spate. Peste ochi îmi pune o legătură și perne sub coapse. Este exact aceeași poziție în care m-a penetrat aseară și nu pot să nu mă încordez când îmi amintesc agonia și extazul posedării lui.

Asta va face? Sex anal din nou cu mine? Dacă așa e, nu e atât de rău. Am supraviețuit ultima dată și sunt sigură că voi fi bine din nou.

Așa că, atunci când simt răcoarea lubrifiantului între fese, încerc să mă relaxez, să îl las să facă ce vrea. Îmi introduce o jucărie sexuală, intruziune ce mă face să tresar, dar nu e neapărat dureroasă. O pot tolera cu siguranță. Ca și înainte, lasă jucăria în mine și îmi face masaj, mă relaxează și mă excită în același timp cu atingerea lui. Mă sărută pe ceafă, mă mușcă în jurul punctului sensibil de lângă umăr, și apoi gura lui coboară pe coloană, sărutându-mi fiecare vertebră. În același timp, degetul lui alunecă în vagin, crescând tensiunea care-mi freamătă în stomac.

Eliberarea mea, când vine, este atât de puternică, încât mă lovesc de saltea, întregul meu corp tremură și [illegible] îmi [illegible] din șocurile de după,

Julian își retrage degetul și simt aer rece pe spate când se îndepărtează de mine pentru o clipă.

Dâra de foc de-a lungul feselor mele este pe cât de intensă pe atât de neașteptată. Tresar, țip, încerc să mă răsucesc, dar nu reușesc prea mult, și a doua lovitură este mai dureroasă decât prima, aterizându-mi pe coapse. Mă biciuie cu ceva, îmi dau seama. Nu știu ce este, dar pot auzi șuierătura în aer în timp ce coboară pe fundul meu lipsit de apărare, iar și iar, în timp ce eu plâng cu suspine și încerc să mă rostogolesc departe.

Obosind să mă fugărească prin tot patul, îmi dezleagă mâinile și mi le leagă apoi deasupra capului, prinzându-mi încheieturile de tăblia de lemn a patului.

— Julian, te rog, îmi pare rău! mă rog eu, disperată că-l fac să se oprească. Te rog, îmi pare rău că m-am amestecat. Te rog, nu mai fac asta niciodată, nu mai...

— Bineînțeles că o vei face, dulceața mea îmi șoptește el în ureche; simt respirația lui caldă pe gâtul meu. Ești curioasă ca o pisicuță. Dar uneori ar trebui să lași lucrurile să alunece. Pentru binele tău, ai înțeles?

— Da! Da, am înțeles. Te rog, Julian...

— Șșșșș, mă calmează el, sărutându-mă din nou pe gât. Trebuie să accepți pedeapsa ca o fată ascultătoare. Și cu asta, se retrage, lăsându-mi spatele și fesele expuse.

Încerc să mă îndepărtez, dar el mă prinde de picioare, ținându-mi gleznele împreunate cu o singură mână. Este puternic, mult mai puternic decât mi-am putut imagina eu, fiindcă poate să-mi țină picioarele, care se zbat nebunește, cu o singură mână în timp ce mă biciuiește cu cealaltă.

Pot auzi sunetul șfichiuitor pe care îl face jucăria lui și nu pot să nu țip de fiecare dată când mă pocnește peste fund. Fundul și coapsele mele parcă au luat foc, iar legătura de la ochi e udă toată de lacrimi. Vreau să

înceteze, îl implor să se oprească, dar Julian este imun la rugămințile mele.

Pare că poate continua la nesfârșit, până când sunt prea răgușită ca să mai țip și prea obosită ca să mai lupt. Nu pot nici măcar să adun suficientă energie cât să-mi țin cumva mușchii încordați, fiindcă asta mă ajută să lupt cu durerea. Mă relaxez mai mult, îmi amorțesc corpul, iar durerea devine mai suportabilă, fiecare biciuire se simte mai puțin ca o mușcătură și mai mult ca o lovitură.

Pe măsură ce biciuirea continuă, lumea mea pare să se îngusteze până ce nu mai există nimic în afară de prezent. Nu mai gândesc, doar simt, doar sunt. Este ceva supranatural, creează o dependență incredibil de puternică. Fiecare lovitură aduce cu ea o senzație ascuțită care mă trage mai adânc în această stare mentală ciudată, făcându-mă să mă simt de parcă plutesc. Durerea nu mai e de nesuportat, în schimb devine confortabilă într-un mod pervers. Mă ancorează în realitate, oferindu-mi ceea ce am nevoie pe moment. O strălucire caldă se împrăștie în tot corpul și toate grijile mele, toate fricile mele dispar. E un climax diferit de tot ce am experimentat până acum.

Când Julian se oprește în cele din urmă și mă dezleagă, mă agăț de el, tremurând toată. Fără legătura de ochi și fără mâinile legate mă simt pierdută, copleșită. De parcă știe ce am nevoie, mă ia în brațe și mă leagănă delicat în brațele lui, lăsându-mă să plâng pe umărul lui până nu mai simt că mă descompun.

După un timp, devin conștientă de mărimea erecției lui care mă apasă pe fesele dureroase și pulsând de la biciuire. Jucăria pe care mi-a pus-o în anus este încă acolo, prinsă sigur în mine, și îmi dau seama că strălucirea caldă din mine este altfel acum, mai sexuală ca natură.

Simțind aparent schimbarea mea de stare, Julian mă ridică cu grijă și mă așază astfel încât să fiu cu fața

spre el în timp ce picioarele îmi sunt desfăcute peste genunchii lui. Mâinile mele sunt pe umerii lui și îi simt mușchii puternici pe sub piele. Cu coapsele larg desfăcute, vârful penisului lui apasă pe sexul meu. Capul alunecă ușor între labiile mele și se freacă de clitoris, intensificându-mi excitația. Gem, îmi arcuiesc capul pe spate, și el intră încet în mine, penetrându-mă centimetru cu centimetru. Cu jucăria în anus, îl simt mai mare ca de obicei și trag aer în piept în timp ce el intră mai adânc, umplându-mă cu grosimea lui.

Este o senzație plăcută, incredibil de plăcută, și gem din nou, încordându-mi mușchii interiori în jurul erecției lui. Geme și el, închide ochii și eu fac din nou la fel, dorindu-mi mai mult din acea senzație.

Deschide ochii și se uită fix la mine, are chipul distorsionat de dorință și ochii îi strălucesc. Îi mențin privirea, fascinată de nevoia feroce pe care o văd acolo. Îmi este acum la fel de supus cât îi sunt și eu lui, și, înțelegând acest lucru, dorința îmi crește, arzând și mai tare în interior.

Ridică mâna și o arcuiește în jurul obrazului meu, ștergându-mi urmele lacrimilor cu degetul mare. Apoi își apleacă ușor capul să mă sărute, atât de tandru cum nu am fost niciodată sărutată. Mă răsfăț în sărutul lui, afecțiunea lui e ca un drog pentru mine – am nevoie de ea cu o disperare pe care nu o înțeleg în totalitate.

Închid ochii și mâinile îmi alunecă în sus pe umerii lui, găsindu-și drum prin părul lui. E gros și moale la atingere, ca un satin negru. Mă apăs mai aproape de el, îmi frec sânii goi de mușchii lui puternici de pe piept, încântată de senzația părului său care se freacă de sfârcurile mele sensibile. Buzele lui sunt ferme și calde pe ale mele, iar penisul lui în mine e incredibil de tare, întinzându-mă, umplându-mă până la capăt.

Încă sărutându-mă, începe să se legene înainte și-napoi, făcând ca erecția lui să se miște în mine atât de ușor, trimițând unde de căldură în tot corpul meu. Totuși, fiecare mișcare servește și ca o reamintire a biciuirii de mai devreme, iar un geamăt de durere îmi scapă când fesele mele dureroase se freacă de coapsele lui tari. El înghite sunetul, gura lui o consumă pe a mea acum cu o foame de nestăpânit.

Mâna lui alunecă în părul meu, îl ține strâns în timp ce mă devorează cu sărutul lui, coapsele lui se leagănă mai tare, crescând presiunea care se adună în mine. Cealaltă mână se plimbă pe corpul meu în jos, apoi apasă jucăria, împingând-o mai adânc în mine prin anus.

Mă desfac în mii de bucăți. Orgasmul meu este atât de puternic, că nu pot scoate niciun sunet. Timp de câteva secunde de beatitudine, sunt complet măturată de plăcere, de un extaz atât de intens că e aproape o agonie. Corpul meu zvâcnește și se ondulează deasupra lui Julian, și mișcările mele declanșează eliberarea lui.

După aceea el mă ține în brațe, mângâindu-mi părul ud de transpirație. Îi simt erecția cum se înmoaie în mine, și atunci duce mâna între fesele mele, prinde jucăria și o trage cu grijă afară.

Mă ajută să mă ridic în picioare și mă conduce spre duș.

15

Are din nou grijă de mine la duș: mă spală, mă liniștește cu atingerea lui. E atent în mod special cu zona delicată a coapselor și feselor, să nu îmi crească disconfortul. Spre ușurarea mea, nu pare ca pielea să fi suferit. Am fundul roz cu linii roșii și sunt convinsă că voi căpăta vânătăi, dar nu sunt urme de sânge nicăieri.

Când sunt curată și uscată, mă conduce înapoi în pat. Tace. Și eu la fel. Nu am ieșit complet din starea ciudată în care eram mai devreme. Este ca și cum mintea îmi e parțial deconectată de corp. Julian și atingerea lui în mod ciudat delicată sunt singurele elemente care mă țin adunată.

Ne întindem unul lângă altul, și Julian stinge lumina; învăluindu-ne în întuneric. Stau întinsă pe burtă, fiindcă orice altă poziție e prea dureroasă. Mă trage mai aproape de el, cu capul pe pieptul lui ca pe o pernă, și cu un braț în jurul pieptului meu, și închid ochii, nemaidorindu-mi nimic altceva decât uitarea somnului.

— Tatăl meu era unul dintre cei mai puternici capi ai rețelei de droguri din Columbia.

Vocea lui Julian abia se aude, respirația lui adie în părul fin de lângă fruntea mea. Deja ațipisem, dar mă trezesc brusc, cu inima bătându-mi puternic în piept.

— Începuse să mă pregătească să devin succesorul lui de când aveam 4 ani. Am ținut prima armă în mână la 6 ani.

Julian face o pauză, mâna lui îmi atinge ușor părul.

— Am ucis primul om când aveam 8 ani.

Sunt atât de îngrozită, încât doar stau acolo întinsă, împietrită din cauza șocului.

— Maria era fiica unuia dintre bărbații din organizația tatălui meu, continuă Julian, cu vocea joasă și lipsită de emoție. Am întâlnit-o când aveam 13 ani și ea avea 12. Ea era tot ce nu eram eu. Frumoasă, dulce... inocentă. Vezi tu, spre deosebire de tatăl meu, părinții ei au ferit-o de realitatea viețiilor lor. Au vrut ca ea să fie copil, să nu cunoască nimic din urâțenia lumii. Dar ea era luminoasă, ca tine. Și curioasă. Atât de curioasă...

Vocea lui se oprește pentru o clipă, ca și cum s-a rătăcit în vreo amintire. Apoi se scutură și continuă povestirea.

— L-a urmărit pe tatăl ei într-o zi, ca să vadă ce face. S-a ascuns în spatele mașinii lui. Eu am găsit-o acolo, pentru că era sarcina mea să stau de pază, să păzesc locul de întâlnire.

Abia mai pot să respir, nu pot să cred că Julian îmi povestește toate astea. De ce acum? De ce în seara asta?

— Aș fi putut să-i spun tatălui ei, să îi fac probleme, dar ea m-a rugat atât de frumos, s-a uitat la mine atât de dulce cu ochii ei căprui mari, că nu am putut să o fac. L-am rugat pe unul din garda tatălui meu să o ducă acasă, în schimb. După aceea ea a venit special la mine. A vrut să mă cunoască mai bine, a spus ea. Să fim prieteni.

Vocea lui are o notă de neîncredere veche, ca și cum nimeni sănătos mintal nu ar fi vrut așa ceva.

Înghit în sec, inima mă doare prostește pentru tânărul băiat care a fost odinioară. A avut vreodată prieteni, sau tatăl lui i-a furat și acest lucru, așa cum i-a distrus copilăria?

— Am încercat să-i spun că nu e o idee bună, că nu sunt cineva cu care ar trebui să-și petreacă timpul, dar ea nu a vrut să mă asculte. Mă găsea oriunde eram în fiecare săptămână aproape, până când nu am mai avut de ales și am cedat; și am început să petrecem timpul împreună. Mergeam la pescuit împreună și ea îmi arăta cum să trag undița.

Se oprește o clipă, mâna lui îmi mângâie părul încă.

— Era foarte bună la asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întreb eu când el nu mai spune nimic timp de un minut.

Vocea mea e ciudat de aspră. Îmi dreg vocea și încerc încă o dată.

— Ce s-a întâmplat cu Maria?

— Unul dintre rivalii tatălui meu a aflat că ea se întâlnea cu mine. Tocmai făcusem o razie la depozitul lui și el era furios. Așa că s-a decis să îi dea tatei o lecție... prin mine.

Fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică și simt un fior rece care îmi face pielea de găină. Văd deja în ce direcție se îndreaptă povestea și aș vrea să-i spun lui Julian să se oprească, să nu mai continue, dar nu pot să scot niciun sunet; am gâtul încordat.

— I-au găsit corpul pe o alee de lângă una dintre clădirile tatei. Vocea lui e egală, dar simt agonia adânc îngropată în el. Fusese violată, apoi mutilată. Era un mesaj pentru mine și tatăl meu. Mesaj care zicea: „Retrageți-vă, dracului!"

Strâng cât pot de tare pleoapele încercând să-mi rețin lacrimile fierbinți, dar e un efort inutil. Știu că Julian poate simți umezeala de pe pieptul lui.

— Un mesaj? Pentru un băiat de 13 ani?

— Atunci aveam deja 14. Nu-i pot vedea zâmbetul amar, dar îl simt. Și vârsta nu conta. Nu pentru tata... și cu siguranță nu pentru rivalul lui.

— Îmi pare rău.

Nu știu ce altceva să spun. Aș vrea să plâng, pentru el, pentru Maria, pentru acel tânăr băiat care și-a pierdut prietena într-un mod atât de brutal. Și vreau să plâng pentru mine însămi, întrucât acum îl înțeleg pe temnicerul meu mai bine și îmi dau seama că acel întuneric din sufletul lui este mai rău decât orice îmi puteam imagina.

Julian se mișcă sub mine și devin conștientă că mâna mea este acum pe umărul lui și că unghiile mele i-au intrat în carne. Mă forțez să desfac strânsoarea degetelor și să trag aer adânc în piept. Trebuie să-mi revin sau voi izbucni în lacrimi.

— I-am ucis pe acei oameni. Tonul lui e relaxat, aproape conversațional, deși pot simți tensiunea din corpul lui. Pe cei care au violat-o. I-am urmărit și i-am omorât unul câte unul. Erau 7. După aceea tata m-a trimis departe. Mai întâi în America, apoi în Asia și în Europa. Se temea că toate omorurile astea dăunează afacerii. Nu m-am întors decât după câțiva ani, când el și mama au fost uciși de un alt rival.

Mă concentrez să-mi controlez respirația și să-mi țin furia sub control.

— De aceea nu ai accent spaniol?

Întrebarea mea vine cu totul din altă zonă. Nici nu știu ce mă face să întreb ceva atât de banal într-un asemenea moment.

Dar se pare că e lucrul potrivit, pentru că Julian se relaxează ușor, o parte din tensiune dispărându-i.

— Da. Într-o măsură este din această cauză, dulceața mea. De asemenea, mama era americancă, și ea m-a învățat engleza de la o vârstă fragedă.

— Americancă?

— Da. A fost manechin în tinerețe. Înaltă, frumoasă, blondă. S-au întâlnit la New York când tata era acolo într-o călătorie de afaceri. I-a tăiat răsuflarea și s-au căsătorit înainte ca el să-i spună ceva despre afacerile lui.

— Ea ce a făcut când a aflat?

Știu că probabil mă concentrez pe lucrurile greșite, dar am nevoie să-mi distrag atenția de la imaginile înfiorătoare care îmi umplu mintea: imaginile unei fete moarte care este versiunea mea mai tânără...

— N-a avut ce face, a spus Julian. Era deja căsătorită cu el și trăia în Columbia.

Nu-mi explică mai multe, dar nici nu e nevoie. Îmi este clar că mama lui a fost o prizonieră ca și mine, cu excepția că ea și-a ales captivitatea, cel puțin la început.

Câteva minute doar stăm întinși, fără să vorbim. Nu mai sunt somnoroasă. Nu știu dacă voi mai putea dormi în seara asta. Durerea din corp e nimic comparabil cu disperarea din inima mea.

— Și cu asta te ocupi acum? Droguri?

Întreb în cele din urmă, rupând tăcerea. Nu e departe de presupunerea mea inițială că ar face parte din mafie sau din vreo organizație criminală.

— Nu, spune el spre surprinderea mea. Viața aceea s-a terminat când au fost uciși părinții mei. Am dus afacerea familiei într-o altă direcție.

— În ce direcție?

Îmi aduc aminte că mi-a spus ceva despre o companie de import-export, dar nu-mi pot imagina că

Julian ar face ceva atât de inofensiv cum ar fi să vândă electronice. Nu după ce tocmai am aflat despre educația lui.

Chicotește, ca și cum îl amuză insistența mea.

— Arme, spune el. Sunt traficant de arme, Nora.

Clipesc surprinsă. Știu câte ceva sau cel puțin cred că știu despre traficanții de droguri, datorită unor emisiuni TV populare. Cu toate acestea, traficanții de arme sunt un mister total pentru mine. Suspectez că Julian nu vorbește de două–trei pistoale ici-colo.

Am un milion de întrebări legate de profesia lui, dar este ceva ce trebuie să știu înainte de toate, cât timp Julian este deschis să vorbească.

— De ce m-ai furat? Pentru că îți amintesc de Maria?

— Da, rostește el cald, vocea lui învăluindu-mă ca o eșarfă de cașmir. Când te-am văzut prima dată în clubul ăla, semănai atât de mult cu ea, era ceva supraomenesc. Doar că tu erai mai matură și chiar mai frumoasă. Și te-am vrut. Aveam nevoie de tine. Pentru prima dată în ani de zile, simțeam cu adevărat ceva. Bineînțeles, emoțiile pe care mi le trezeai nu semănau cu ce am simțit pentru ea cu ani în urmă. Ea era prietena mea, dar tu...

Inspiră adânc, pieptul i se mișcă sub capul meu.

— Aveam nevoie să fii a mea, Nora. Când te-am atins în ziua aia, când am simțit pielea ta catifelată, am vrut atât de tare să te iau, să te dezbrac de hainele strâmte pe care le purtai și să ți-o trag până rămâneai fără simțire chiar atunci și acolo, pe podeaua clubului ăluia. Și am vrut să te rănesc... așa cum îmi place uneori să le rănesc pe femei, așa cum ele mă roagă să le rănesc... Am vrut să te aud țipând... de durere și de plăcere.

Mâna lui continuă să se joace cu părul meu, și atingerea lui mângâietoare mă liniștește cât să pot

asculta. În întuneric, nimic din toate acestea nu e real. Sunt doar Julian și vocea lui, spunându-mi lucruri pe care o persoană obișnuită le-ar găsi înspăimântătoare, lucruri care cumva pe mine mă excită.

— Te-am adus aici, pe insula mea, întrucât este cel mai sigur loc pentru tine. Partenerii mei de afaceri caută întotdeauna semne de slăbiciune, și tu, dulceața mea, ești slăbiciunea mea. N-am simțit așa ceva pentru nicio altă femeie. Nu am fost niciodată atât de... Se oprește pentru o clipă, de parcă ar căuta cuvântul potrivit... al dracului de obsedat. Doar gândul că alt bărbat te-ar atinge, te-ar săruta mă înnebunește. Am încercat să stau deoparte, să mi te scot din minte, dar nu am putut rezista să nu te mai văd o dată după absolvire. Și când te-am văzut acolo – știu că și tu ai simțit acea legătură între noi –, am știut că este inevitabil..., că te voi lua și vei fi a mea pentru totdeauna.

Cuvintele lui mă spală ca valurile calde ale oceanului, provocându-mi agitație și un fel nesănătos de excitație. O parte perversă din mine se bucură că sunt deosebită pentru Julian, că este atât de atras de mine așa cum și eu sunt atrasă de el.

Dintr-un motiv ciudat, mă simt obligată să-i răspund cu aceeași sinceritate.

— Îmi e frică de tine, îi spun încet. La club și când te-am văzut la ceremonia de absolvire, m-am temut.

— Doar frică simți?

Pare amuzat și oarecum nu prea crede.

— Frică și atracție, recunosc eu.

Se pare că asta e noaptea revelațiilor. În plus, deja știe adevărul. În ciuda fricii mele, îl doresc. L-am dorit încă de la început și nimic din ce a făcut de atunci încoace nu schimbă acest lucru.

— Bine.

Își trece mâna ușor pe spatele meu.

— Asta e foarte bine, dulceața mea. Va face ca lucrurile să fie mai ușoare pentru amândoi.

Mai ușoare? Eu mă mai gândesc la declarația asta. Mai ușoare pentru el cu siguranță. Dar pentru mine? Nu sunt sigură.

— Mi-ai contactat vreodată familia? întreb eu, gândindu-mă la ce mi-a promis cu atâtea zile în urmă. Știu că sunt în viață?

— Da.

Mâna lui se oprește pe curba spatelui meu.

— Știu.

Mă întreb ce le-a spus și cum au reacționat. Mă întreb dacă a făcut să le fie mai bine sau mai rău.

— Îmi vei da vreodată drumul?

Știu deja răspunsul, dar am nevoie ca el să spună asta oricum.

— Nu, Nora, răspunde el și îi simt zâmbetul în întuneric. Niciodată.

Și, trăgându-mă mai aproape de el, mă ține în brațe până ce, în cele din urmă, adormim amândoi.

16

În următoarele luni, viața mea pe insulă intră oarecum într-o rutină. Când Julian e acolo, lumea mea se învârte în jurul lui. Toanele lui, nevoile lui, dorințele lui îmi dictează zilele și nopțile.

Este un iubit imprevizibil: delicat într-o zi, crud într-alta. Și uneori este un amestec din amândouă, care mi se pare complet devastator. Înțeleg ce îmi face, dar dacă înțeleg nu este mai puțin eficient. Mă învață să asociez durerea cu plăcerea, să mă bucur de ceea ce îmi face, indiferent cât de șocant sau pervers ar fi. Și întotdeauna după aceea există acea tandrețe tulburătoare. Mă întoarce pe dos, mă face bucăți și apoi mă pune la loc – totul pe durata unei singure nopți.

Și antrenamentul lui funcționează. Îi cad în brațe de bunăvoie acum, dorindu-mi acea intensitate pe care o obțin dintr-o sesiune de brutalitate. Julian îmi spune că sunt submisivă prin natură, cu tendințe masochiste latente. Nu știu dacă să-l cred – știu cu siguranță că nu vreau să-l cred –, dar nu pot nega că felul lui ciudat de a face dragoste rezonează cu mine pe un anumit nivel. Jucării, bice, bastoane... le-am folosit pe toate și am descoperit plăcere în ce îmi făcea.

Bineînțeles, nu e întotdeauna sadic. Uneori e aproape tandru, îmi masează tot corpul, mă sărută până mă topesc, apoi face dragoste cu mine când sunt aproape înnebunită de dorință. În astfel de zile, nu

vreau să plec de pe insulă. Tot ce vreau e ca Julian să continue să mă țină în brațe, să mă mângâie..., să mă iubească în orice fel poate el.

Probabil că asta e partea cea mai înnebunitoare dintre toate, faptul că acum sunt înnebunită după iubirea temnicerului meu. Nici măcar nu știu dacă este capabil de această emoție, dar nu mă pot abține să nu îmi doresc asta de la el. El mă vrea, știu asta, dar nu este suficient. Undeva pe drumul ăsta, am pierdut ura pentru el și nu știu când și cum s-a întâmplat. Încă îmi displace captivitatea mea, dar aceste sentimente sunt acum separate de ceea ce simt față de Julian.

În loc să mă tem de vizitele lui pe insulă, acum le aștept cu nerăbdare. Afacerea lui îl ține departe mai mult decât îmi place și încep să înțeleg cum se simt animăluțele de casă, așteptându-și stăpânul să se întoarcă acasă de la muncă.

— De ce nu poți lucra mai mult de aici? îl întreb eu într-una din zile, după ce ne-am trezit dimineața împreună. Acum doarme cu mine. Îi place să mă țină în brațe în timpul nopții, îl ajută când are coșmaruri.

— Lucrez de la distanță cât de mult pot. De ce vrei să fiu aici, dulceața mea?

Privirea lui este ușor ironică atunci când întoarce capul spre mine. Nu îi place când îi pun întrebări despre afacerea lui. Este o parte din viața lui pe care se pare că vrea să o țină separată. În general, am sentimentul că ne protejează pe mine și pe Beth de unele părți mai urâte ale lumii lui. Beth știe tot despre ce face Julian, evident, dar nu știu dacă se pricepe mai mult ca mine la traficul de arme.

— Da, îi răspund eu sincer. Te vreau aici. Nu are sens să pretind altceva.

Julian știe exact ce simt. Se pricepe foarte bine să mă citească... și să mă manipuleze. Nu am nicio îndoială că îl încântă atașamentul meu crescând față de el și că face tot posibilul să favorizeze asta.

Sigur, când eu recunosc, buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet senzual.

— În regulă, iubito, spune el încet. Voi încerca să stau mai mult aici. Și, întinzându-se spre mine, mă trage spre el și mă sărută până mă dizolv în îmbrățișarea lui.

Cu fiecare zi care trece, vechea mea viață pare tot mai departe și mai departe, dizolvându-se în nebuloasa timpului cunoscută drept trecut. Când Julian este plecat, îmi ocup timpul citind, făcând drumeții pe insulă și din când în când mergând la pescuit cu Beth. Julian ne-a adus un televizor mare cu un DVD-player și sute de filme, așa că Beth și cu mine avem ce face și în zilele ploioase.

Nu suntem încă prietene, dar cu siguranță am devenit mai apropiate. În parte, cred că îi place că nu mai încerc să evadez. După ce am ratat să-i sparg capul – și incidentul oribil care a urmat cu Jake –, am fost o prizonieră-model.

Bineînțeles, ar fi fost o prostie să fiu altfel. Chiar și în timpul vizitelor lui Julian – când avionul lui e aici –, este închis în hangarul pe care l-am descoperit pe partea cealaltă a insulei. Sunt sigură că Julian ține cheile de la hangar la el în birou, unde doar el are acces. Și, chiar dacă aș pune cumva mâna pe chei, sincer mă îndoiesc că aș găsi în mod convenabil un manual de operare în avion, care să mă învețe cum să îl pilotez.

Nu, temnicerul meu știa exact ce face când m-a adus pe această insulă. Este o închisoare cât se poate de sigură.

Zilele se transformă în săptămâni, și săptămânile în luni. Încerc să-mi găsesc mai multe activități ca să îmi umplu timpul liber și ca să evit să-l urmăresc pe Julian când nu este aici.

Primul lucru pe care îl fac este să încep să alerg din nou.

Încep cu distanțe mici, ca să fiu sigură că nu-mi forțez genunchiul, și apoi cresc treptat viteza și distanța. Alerg fie dimineața, fie noaptea, când e mai răcoare, și foarte curând ajunsă într-o formă fizică bună ca atunci când eram în echipa de atletism. Pot să alerg 5 kilometri sub 17 minute – o realizare care mă face ridicol de fericită.

Mă apuc, de asemenea, de pictat. Nu pentru că mi-am amintit că Julian a spus despre Maria că era bună la desen, ci fiindcă e o activitate atât distractivă, cât și relaxantă. Mi-au plăcut orele de artă în școală, dar mereu eram prea ocupată cu prietenii și alte activități ca să-i acord picturii o șansă serioasă. Acum, oricum, am o mulțime de timp, așa că încep să învăț cum să desenez și să pictez corect. Julian îmi aduce o tonă de consumabile și filme instructive și curând mă trezesc absorbită în a încerca să surprind pe pânză frumusețea insulei.

— Știi că ești foarte bună, îmi spune gânditoare Beth într-una din zile, venind la mine pe terasă când tocmai terminam o pictură cu apusul deasupra oceanului. Ai surprins exact culorile, acea nuanță strălucitoare de portocaliu cu roz intens.

Mă întorc și îi zâmbesc larg.

— Chiar crezi asta?

— Da, spune Beth serioasă. Te descurci bine, Nora.

Am senzația că nu se referă doar la pictură.

— Mulțumesc, îi spun eu sec. Ar trebui să adaug pe lista mea de realizări faptul că pot să înfloresc în captivitate?

Îmi zâmbește ironic ca răspuns, și pentru prima dată, simt că ne putem înțelege una pe cealaltă.

— Cu plăcere.

Apoi se duce spre canapeaua de afară, se așază ghemuită și își scoate cartea. O privesc câteva secunde, apoi mă întorc la pictat, încercând să redau lucirea multidimensională a apei și gândindu-mă la ce puzzle este Beth.

Nu mi-a spus încă mai nimic despre trecutul ei, dar simt că pentru ea insula este un fel de refugiu, un sanctuar. Îl vede pe Julian drept salvatorului ei, iar lumea exterioară ca fiind neplăcută și ostilă.

— Nu îți lipsește vizita la mall? am întrebat-o eu odată. Să iei cina cu prietenii? Să mergi la dans? Nu ești prizonieră aici, ai putea pleca oricând. De ce nu îi spui lui Julian să te ia cu el într-una dintre călătorii? Să faci ceva distractiv înainte să te întorci aici?

Răspunsul ei a fost să râdă spre mine.

— Să dansez? Să mă distrez? Să îi las pe bărbați să pună mâna peste tot pe mine... asta înseamnă să mă distrez?

Vocea ei s-a transformat în ironie.

— Ar trebui, de asemenea, să-mi cumpăr haine sexy și produse de machiaj, și să mă fac frumoasă pentru ei? Și cum rămâne cu poluarea, cu împușcăturile din mașinile în trecere, cu tâlhăriile... Ar trebui să-mi

lipsească și astea? Râde din nou și scutură din cap. Nu, mulțumesc. Sunt perfect fericită chiar aici.

Și asta a fost tot ce a putut spune pe această temă.

Nu știu ce i s-a întâmplat de a făcut-o atât de acră, dar tare bănuiesc că Beth nu a avut o viață ușoară. Când ne uitam la *Frumușica*, tot făcea comentarii meschine că prostituția adevărată nu are nimic din povestea cu zâne pe care o prezintă ei. Nu am întrebat-o nimic atunci, dar am rămas curioasă. E posibil să fi fost prostituată în trecut?

Punând pensula jos, mă întorc și mă uit spre Beth.

— Pot să te pictez?

Ridică speriată privirea din carte.

— Vrei să mă pictezi pe mine?

— Da, vreau.

Ar fi o bună schimbare de ritm după toate peisajele acelea pe care m-am concentrat în ultima vreme și ar putea, de asemenea, să-mi dea o șansă să o cunosc mai bine.

Se uită lung la mine câteva secunde, apoi ridică din umeri.

— În regulă, cred.

Nu pare sigură de asta, așa că îi zâmbesc încurajator.

— Nu trebuie să faci nimic, doar să stai acolo așa, ca acum, cu cartea ta. E o compoziție frumoasă.

Și este adevărat. Razele soarelui care apune îi transformă buclele roșii în flăcări arzânde, și cu picioarele prinse sub ea, pare tânără și vulnerabilă. Mult mai abordabilă ca de obicei.

Pun deoparte pictura la care lucram și așez o pânză nouă albă, apoi încep să fac schița, încercând să surprind unghiurile simetrice ale chipului ei, liniile

lungi și curbele corpului ei. E o sarcină care mă absoarbe și nu mă opresc până nu se face atât de întuneric, încât nu mai văd nimic.

— Ai terminat pentru ziua de azi? mă întreabă Beth și îmi dau seama că a stat în aceeași poziție timp de o oră.

— O, da, bineînțeles, spun eu. Mulțumesc că ai fost un model atât de bun.

— Nicio problemă.

Îmi zâmbește sincer și se ridică.

— Gata pentru cină?

În următoarele trei zile, lucrez la portretul lui Beth. Îmi pozează răbdătoare și sunt atât de ocupată, încât abia dacă mă mai gândesc la Julian. Abia noaptea mai am ocazia să îi duc dorul, să simt golul rece din patul meu mare în timp ce stau întinsă tânjind după îmbrățișările lui.

M-a făcut atât de dependentă, încât o săptămână fără el pare o pedeapsă crudă, una pe care o găsesc infinit mai rea decât orice tortură sexuală pe care mi-a aplicat-o până acum temnicerul meu.

— A spus Julian când se întoarce? o întreb pe Beth în timp ce fac ultimele retușuri pe pânză. Lipsește deja de 7 zile.

Ea clatină din cap.

— Nu, dar va veni de îndată ce se eliberează, îți dai seama. Nu poate sta departe de tine, Nora, și știi asta.

— Pe bune? Ți-a spus ție ceva?

Aud nerăbdarea din vocea mea și îmi vine să-mi dau palme. Cât de patetică pot fi? Aș putea să-mi pun la fel de bine o etichetă în frunte: „altă fată proastă care s-a îndrăgostit de cel care a răpit-o". Bineînțeles, mă îndoiesc că mulți răpitori au farmecul letal al lui Julian, așa că poate ar trebui să o las mai moale.

Din fericire, Beth nu mă tachinează pentru infatuarea mea evidentă.

— Nu e nevoie să o spună, îmi răspunde ea în schimb. Este perfect evident.

Pun pensula jos pentru o clipă.

— În ce fel este evident?

Această conversație îmi satisface o nevoie pe care nici nu știam că o am, aceea de discuție între fete, despre bărbați și emoțiile lor inexplicabile.

— Hai, te rog.

Beth începe să pară exasperată.

— Știi bine că Julian e nebun de-a binelea după tine. De câte ori vorbesc cu el, e Nora asta, Nora ailaltă... Are nevoie de ceva Nora? A mâncat bine Nora?

Coboară vocea în mod comic, imitând tonurile joase ale glasului lui Julian.

Zâmbesc larg spre ea.

— Serios? Nu știam asta.

Și chiar nu știam. Adică, știam că Julian e înnebunit să mi-o tragă – și chiar a recunoscut că are o anumită obsesie pentru mine din cauza asemănării cu Maria –, dar nu știam că eram atât de mult prezentă în mintea lui în afara dormitorului.

Beth își dă ochii peste cap.

— Da, sigur... Nu ești chiar atât de naivă cum pretinzi. Am văzut cum dai din genele alea lungi când te uiți la el în timpul cinei, încercând să-l joci pe degete.

O privesc cu ochii mari, cât pot de inocent.

— Ce? Nu!

— Aha.

Beth nu pare să se lase păcălită.

Sigur că are dreptate, chiar flirtez cu Julian. Acum, că nu mă mai tem atât de tare de temnicerul meu, fac din nou tot ce pot ca să-i intru în grații. Undeva în adâncul sufletului meu există speranța că, dacă el are suficientă încredere în mine – dacă ține suficient la mine –, ar putea să mă ia cu el.

Când mi-a venit pentru prima dată planul ăsta în minte – în acele prime zile îngrozitoare ale captivității mele –, atunci jucam un rol. De îndată ce m-aș fi văzut plecată de pe insulă, aș fi făcut tot posibilul să evadez, indiferent de promisiunile pe care i le făcusem. Acum, oricum, nu știu ce aș face dacă Julian m-ar lua cu el. Aș încerca să-l părăsesc? Vreau să-l părăsesc? Sincer, nu am nicio idee.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? o întreb pe Beth, luând din nou pensula.

Spre surprinderea mea, o umbră întunecată trece peste chipul ei.

— Nu, spune ea scurt. Niciodată.

— Dar tu ai iubit... pe cineva, nu-i așa? Nu știu ce mă face să întreb asta, dar se pare că am atins un punct sensibil, pentru că Beth se încordează, ca și cum aș fi lovit-o.

Totuși, doar dă din cap.

— Da, spune ea încet. Da, Nora, am iubit.

Ochii ei sunt nefiresc de luminoși, ca și cum strălucesc de umezeala unor lacrimi ținute în frâu.

Și îmi dau seama atunci că suferă, că ceea ce i s-a întâmplat a lăsat niște cicatrici adânci, incredibile în

inima ei. Exteriorul ei țepos este doar o mască, un fel de a se proteja de alte răni. Și chiar acum, din nu știu ce motiv, această mască a alunecat, expunând adevărata femeie care era sub ea.

— Ce s-a întâmplat cu acea persoană? întreb. Vocea mea e moale și delicată. Ce s-a întâmplat cu persoana pe care o iubeai?

— A murit.

Tonul vocii lui Beth e lipsit de expresie, dar simt adâncul agoniei în acea simplă afirmație.

— Fiica mea a murit când avea 2 ani.

Inspir scurt.

— Îmi pare rău, Beth. Of, Dumnezeule, îmi pare atât de rău...

Îmi pun pensula jos, mă duc spre Beth și mă așez, luând-o în brațe.

La început, e rigidă, ca și cum nu e obișnuită cu contactul uman, dar nu mă respinge. Are nevoie de asta acum, eu știu mai bine ca oricine cât de mângâietoare este o îmbrățișare caldă când te copleșesc emoțiile. Lui Julian îi place să mă facă bucăți, ca apoi să mă poată repara și să mă pună iar, toată, la un loc.

— Îmi pare rău, repet încet, masându-i spatele cu o mișcare circulară. Îmi pare atât de rău!

Treptat, o parte din tensiune i se risipește. Se lasă în voia atingerii mele. După un timp, pare să-și recapete echilibrul și îi dau drumul, nevrând ca ea să se simtă ciudat din pricina îmbrățișării.

Îndepărtându-se puțin, îmi aruncă un zâmbet scurt, jenată.

— Îmi pare rău, Nora. Nu am vrut să...

— Nu, nicio problemă, o întrerup. Îmi pare rău c-am fost indiscretă. N-am știut...

Și apoi amândouă ne privim, dându-ne seama că am putea să ne cerem scuze una alteia până la sfârșitul lumii, dar asta n-ar schimba nimic.

Beth închide ochii pentru o clipă și, când îi deschide din nou, masca ei e ferm pusă la loc. Este din nou gardianul meu, femeia independentă și rezervată.

— Cina? mă întreabă, ridicându-se.

— Ar fi grozav ceva din ce am prins dimineață, spun eu relaxată, ducându-mă să îmi strâng ustensilele de pictură.

Și continuăm așa de parcă nu s-a întâmplat nimic.

17

Din ziua aceea, relația mea cu Beth a suferit o schimbare subtilă, dar notabilă. Ea nu mai e atât de hotărâtă să mă țină la distanță, iar eu am început ușor-ușor să cunosc persoana care se ascunde în spatele zidurilor de apărare.

— Știu că tu crezi că ai făcut o afacere proastă, spune ea într-o zi când pescuim împreună, dar crede-mă, Nora, Julian chiar ține la tine. Ești norocoasă să ai pe cineva ca el.

— Norocoasă? De ce?

— Fiindcă, indiferent de ce a făcut, Julian nu este un monstru, spune Beth serioasă. Nu se comportă întotdeauna în felul în care societatea consideră că este acceptabil, dar nu e rău.

— Nu? Atunci ce e răul?

Sunt sincer curioasă cum definește Beth acest cuvânt. Pentru mine, acțiunile lui Julian sunt chiar întruchiparea a ceea ce un om rău poate face, în pofida stupidelor mele sentimente pentru el.

— Rău este cineva care ar omorî un copil, spune Beth, uitându-se la apa albastră strălucitoare. Rău este cineva care și-ar vinde fiica de 13 ani unui bordel mexican...

Se oprește pentru o clipă, apoi adaugă:

— Julian nu este rău. Poți să ai încredere în mine când îți spun asta.

Nu știu ce să mai zic, așa că doar privesc valurile cum se sparg de țărm. Îmi simt pieptul de parcă e strâns într-o menghină.

— Julian te-a salvat de rău? o întreb după o vreme, când sunt sigură că vocea mea e suficient de liniștită.

Ea își întoarce capul spre mine și mă privește.

— Da, spune ea încet. M-a salvat. Și a distrus răul pentru mine. Mi-a dat o armă și m-a lăsat să o folosesc pe acei bărbați, pe cei care mi-au ucis fetița. Vezi, Nora, el a luat o târfă de pe stradă, folosită și distrusă, și i-a dat viața înapoi.

Îi mențin privirea, simțind cum mă fac fărâme. Mi se răscolește stomacul de greață. Are dreptate: nu știam adevărata față a suferinței. Prin ce a trecut ea nu pot înțelege.

Îmi zâmbește, aparent plăcându-i tăcerea mea șocată.

— Viața nu e nimic altceva decât o ruletă dată peste cap, spune ea încet, unde roata continuă să se învârtă și numere greșite continuă să iasă. Poți să plângi cât vrei, dar adevărul este că mai mult de-atât nu primești.

Înghit ca să scap de nodul din gât.

— Nu este adevărat, spun și vocea mea sună un pic aspru. Nu e întotdeauna așa. Există o cu totul altă lume acolo, afară... o lume unde trăiesc oameni normali, unde nimeni nu încearcă să îți facă rău.

— Nu, spune Beth aspru. Visezi. Lumea aia e la fel de reală ca o poveste Disney. Poate că tu ai trăit ca o prințesă, dar cei mai mulți nu. Oamenii obișnuiți suferă. Suferă, mor și îi pierd pe cei dragi. Și se rănesc unul pe altul. Se sfâșie unul pe altul ca niște prădători sălbatici ce sunt. Nu există lumină fără întuneric, Nora, întunericul ne prinde pe toți în cele din urmă.

— Nu.

Nu cred asta. Nu vreau să cred asta. Această insulă, Beth, Julian... totul este o anomalie, nu așa sunt lucrurile.

— Nu, asta nu...

— E adevărat, spune Beth. Poate că nu îți dai încă seama, dar este adevărat. Tu ai nevoie de Julian la fel de mult cum are el nevoie de tine. El te poate proteja, Nora. Te poate ține în siguranță.

Este convinsă de acest lucru.

— Bună dimineața, dulceața mea!

O voce familiară îmi șoptește la ureche, trezindu-mă, și eu deschid ochii ca să-l văd pe Julian stând acolo, aplecat peste mine. Probabil a venit aici direct de la o întâlnire de afaceri, pentru că poartă costum. Un val de fericire trece prin mine. Zâmbesc, ridic brațele și le împreunez în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape de mine.

El își freacă nasul de gâtul meu, căldura lui grea mă apasă în saltea, mă arcuiesc lipită de el, simțind fiorii excitației. Sfârcurile mi se întăresc, și stomacul e un vas de dorință lichidă, întregul meu corp se topește la apropierea lui.

— Mi-a fost dor de tine, îmi respiră el în ureche, iar eu tremur de plăcere, abia stăvilindu-mi un geamăt când gura lui se mișcă pe gâtul meu în jos și mă mușcă de un punct sensibil de lângă claviculă. Ador când ești așa, murmură el, revărsând o ploaie de săruturi pe pieptul și umerii mei, toată caldă, toată moale și adormită... și a mea...

Acum chiar gem, când gura lui se închide în jurul sfârcului meu drept și îl suge puternic, aplicând fix

presiunea care trebuie. Mâna lui alunecă sub pătură și între coapsele mele, iar gemetele mi se intensifică în timp ce el îmi atinge labiile, degetul lui desenând cercuri în jurul clitorisului meu, tachinându-mă.

— Dă-ți drumul pentru mine, Nora, îmi ordonă încet, apăsând pe clitorisul meu, și eu mă sparg în mii de bucăți, corpul meu se tensionează și ajunge la paroxism, parcă sub comanda lui. O fată ascultătoare, șoptește el, continuând să se joace cu sexul meu, ducându-mă la orgasm. O fată atât de ascultătoare, de dulce...

Când se termină reacțiile post-orgasm, el se retrage și începe să se dezbrace. Îl privesc cu poftă, neputând să-mi iau ochii de la el. Este mai mult decât splendid și îl doresc la nebunie. Își scoate întâi cămașa, expunându-și umerii largi și abdomenul cu pătrățele, și eu nu mă mai pot abține. Mă ridic, mă întind spre pantalonii lui și îi trag fermoarul, cu mâinile tremurând de nerăbdare.

El trage aer în piept, scurt, în timp ce mâna mea se freacă de penisul lui în erecție. Îndată ce i-l scot, îmi înfășor degetele în jurul erecției lui și îmi aplec capul luându-l în gură.

— La dracu', Nora! geme el, apucându-mă de cap și lipindu-și pelvisul de mine. Ah, iubito, cât de bine e...

Degetele lui alunecă prin părul meu, încurcându-se în șuvițele ciufulite, și eu îl sug încet, mai adânc, deschizând gâtul ca să pot înghiți cât mai mult din lungimea lui.

— La dracu'...

Gemetele lui aspre mă umplu de încântare și îi strâng ușor testiculele, savurând greutatea lor în palma mea. Penisul i se face și mai tare și știu că e gata să-și dea drumul, dar, spre surprinderea mea, se retrage, făcând un pas înapoi.

Respiră greu, ochii îi strălucesc ca două diamante albastre, dar reușește să se controleze suficient de mult cât să se dezbrace de restul hainelor înainte de a se urca pe mine. Mâinile lui puternice mă prind de încheieturi, întinzându-le deasupra capului, și pelvisul lui coboară între coapsele mele desfăcute, erecția lui tare împingând în intrarea mea vulnerabilă. Mă uit fix la el cu un amestec de anxietate și emoție, arată magnific și sălbatic, cu părul negru ciufulit și chipul frumos încordat de dorință. Nu va fi prea delicat astăzi, pot să văd asta deja.

Și am dreptate. Intră în mine împingând puternic, alunecând înăuntru atât de adânc, încât mi se taie respirația, simțind de parcă mă rupe în două. Și totuși corpul meu îi răspunde, lubrifiindu-se mai puternic, ușurându-și intrarea. Mi-o trage brutal, fără milă, dar țipetele mele sunt de plăcere, tensiunea din interiorul meu îmi scapă de sub control încă o dată înainte să-și dea el drumul.

La micul dejun, mă doare puțin, dar cu toate acestea sunt fericită. Julian este aici, și totul este bine în lumea mea. El pare, de asemenea, să fie într-o dispoziție bună, tachinându-mă că am văzut un întreg sezon din *Prietenii tăi* într-o săptămână și mă întreabă de ultimii timpi scoși la alergare. Îi place că m-am apucat de sport sau, mai degrabă, îi plac rezultatele.

Fizic, sunt în cea mai bună formă de până acum, și asta se vede. Corpul meu e suplu și tonifiat, și sunt o mărturie vie a beneficiilor unei diete sănătoase, a aerului curat și a exercițiilor fizice regulate. Părul meu castaniu des crește fără niciun fir despicat și pielea e perfect catifelată și bronzată. Nu îmi aduc aminte de când nu am mai avut nici măcar un coș.

— La ultima alergare de 5 kilometri am scos 16:20, îi spun fără falsă modestie. Cred că nu mulți pot depăși recordul ăsta.

— Așa e, este el de acord, ochii lui albaștri dansează de râs. Eu probabil că nu.

— Pe bune? Sunt intrigată de ideea de a-l bate pe Julian la ceva. Vrei să încerci? Mi-ar plăcea să ne întrecem.

— Nu face asta, Julian, spune Beth râzând. E rapidă. Era rapidă și înainte, dar acum e ca o rachetă dată naibii.

— O, da? ridică el o sprânceană spre mine. O rachetă dată naibii, deci?

— Așa este, îi arunc eu o privire provocatoare. Vrei să ne întrecem sau ești prea fricos?

Beth începe să chicotească, și Julian zâmbește larg, aruncând cu o bucată de pâine în ea.

— Taci, trădătoareo!

Râzând de comportamentul lor copilăresc, arunc și eu cu bucățele de pâine în Julian, și Beth ne ceartă pe-amândoi.

— Eu trebuie să curăț mizeria asta, mormăie ea, și Julian promite să o ajute să strângă firimiturile de pâine, liniștind-o cu unul dintre zâmbetele lui de un milion de wați.

Când este așa, farmecul lui e viu, mă atrage, mă face să uit adevărul despre situația mea. În adâncul sufletului, știu că nimic din toate astea nu e real – acest sentiment de conexiune, această prietenie sunt doar un miraj –, dar cu fiecare zi care trece, începe să conteze tot mai puțin. Într-un fel ciudat, simt de parcă aș fi două persoane: femeia care se îndrăgostește de acest ucigaș

superb, lipsit de scrupule, care ia micul dejun, și cea care observă totul cu un sentiment de groază și neîncredere.

După micul dejun, mă schimb în hainele de alergare – o pereche de pantaloni scurți și o bustieră sport – și merg să citesc pe terasă, ca să diger mâncarea înainte de a alerga. Julian se duce în biroul lui ca de obicei. Afacerile nu așteaptă doar pentru că el e pe insulă, un imperiu de arme ilegale necesită atenție constantă.

În timp ce rareori vorbește despre munca lui, eu am reușit să culeg câteva date în ultimele luni. Din ceea ce înțeleg, temnicerul meu este șeful unei organizații internaționale specializate în fabricarea și distribuirea unor arme de ultimă generație și anumite tipuri de electronice. Clienții lui sunt acele organizații și acei indivizi care nu pot obține arme pe căi legale.

— Are de-a face cu niște nenorociți extrem de periculoși, mi-a spus odată Beth. Psihopați, cei mai mulți. N-aș avea încredere în ei nici până la o aruncătură de băț.

— Atunci el de ce face asta? am întrebat-o. E atât de bogat. Sunt sigură că nu are nevoie de bani...

— Nu este vorba despre bani, îmi explică Beth. Este vorba despre senzație, despre provocare. Bărbații ca Julian se hrănesc din asta.

Mă întreb uneori dacă nu asta îi place lui Julian la mine, provocarea de-a mă face să mă supun voinței lui, de a mă modela să devin ceea ce el crede că are nevoie. I se pare palpitant că sunt captivă lui și că-mi poate face orice vrea? Aspectul ilegal al întregii situații îl excită?

— Gata? Vocea lui Julian îmi întrerupe gândurile și îmi ridic privirea din carte spre el, care stă în picioare acolo, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți negri și pantofi sport. Pieptul lui gol pulsează de mușchi puternici, perfect definiți, și pielea lui catifelată aurie

strălucește în lumina soarelui, făcându-mă să vreau să-l ating peste tot.

— Hm, da.

Mă ridic, pun cartea jos și încep să mă întind, uitându-mă cu coada ochiului la Julian care face același lucru. Corpul lui e incredibil, și eu mă întreb ce face ca să se mențină în formă. Nu îl văd niciodată făcând sport pe insulă.

— Faci ceva sport când pleci în călătoriile tale? îl întreb fără rușine când se apleacă și își atinge vârful degetelor de la picioare cu o flexibilitate surprinzătoare. Cum de rămâi atât de în formă?

El se îndreaptă și-mi zâmbește cu multă căldură..

— Mă antrenez cu oamenii mei de câte ori am ocazia. Cred că îi poți spune sport.

— Oamenii tăi?

Mă gândesc imediat la bruta care l-a bătut pe Jake. Amintirea îmi face rău și o resping, nevrând să mă gândesc la lucruri atât de întunecate acum. Va trebui să fac asta uneori, să separ această nouă viață a mea în mici secțiuni ordonate, păstrând părțile bune departe de cele rele. Este propriul meu mecanism de supraviețuire.

— Gărzile mele de corp și alți angajați, îmi explică Julian în timp ce ne îndreptăm spre plajă, mergând rapid ca să ne încălzim. Unii dintre ei au fost în trupele marine speciale SEAL și să mă antrenez cu ei nu e ca și cum ieșim la picnic, crede-mă.

— Tu te antrenezi cu SEAL? Mă opresc și îi arunc o privire grea. Ai glumit mai devreme, nu-i așa? Când ai spus că nu ai fi în stare să mă întreci într-o cursă?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet ușor răutăcios și extrem de seducător.

— Nu știu, dulceața mea, spune el cu căldură în glas Așa am făcut? Deci nu te întreci cu mine ca să vezi?

— Bine, spun eu, decisă să dau tot ce pot. Hai să o facem!

Începem cursa lângă un copac pe care l-am marcat în acest scop. Pe partea cealaltă a insulei este un alt copac care servește ca linie de sosire. Dacă alergăm pe nisip – de-a lungul oceanului –, sunt exact 5 kilometri de aici până la acel punct.

Julian numără până la 5, eu îmi pornesc cronometrul, și ne punem în mișcare începând cu un ritm rezonabil care nu e viteza noastră maximă. În timp ce alerg, îmi simt mușchii relaxându-se în ritmul mișcării, și treptat prind ritmul, forțându-mă mai tare decât o fac de obicei în acest punct al traseului. Julian aleargă lângă mine, pasul lui lung îi permite să mă secondeze cu ușurință.

Alergăm în tăcere, nu vorbim, și eu tot îi arunc priviri lui Julian cu coada ochiului. Suntem la jumătatea cursei, transpir și respir greu, dar frumosul meu temnicer pare că abia se forțează. E într-o formă fizică fenomenală, mușchii lui elastici strălucesc de la picăturile de transpirație, încordându-se și relaxându-se cu fiecare mișcare. Aleargă ușor, aterizând pe pingele, și eu îl invidiez pentru pasul lung, ușor. Aș vrea să am măcar un sfert din forța și rezistența lui evidente.

Când intrăm în ultimul kilometru, accelerez puternic, hotărâtă să-l întrec în ciuda inutilității efortului. El nici măcar nu gâfâie, eu însă abia îmi mai trag suflul. Accelerează și el și, indiferent cât de tare alerg, nu pot mări distanța dintre noi. Este practic lipit de mine.

Când ajungem la 100 de metri de copac, sunt leoarcă de transpirație și fiecare mușchi din corpul meu urlă după oxigen. Sunt în pragul prăbușirii, și o știu, dar mai fac o ultimă încercare eroică și sprintez spre linia de sosire.

Și, exact când sunt gata să ating cu mâna copacul, marcând victoria mea în cursă, palma lui Julian lovește scoarța copacului, efectiv cu o secundă înaintea mea.

Frustrată, mă răsucesc și mă trezesc cu spatele lipit de copac și cu Julian aplecat peste mine.

— Te-am prins, spune el, cu ochii strălucitori, și văd că respiră aproape normal.

Abia trăgându-mi răsuflarea, îl împing, dar el nu se dă înapoi. În schimb, pășește mai aproape, și genunchii lui îmi desfac coapsele. În același timp, mâinile lui mă apucă pe după genunchi, mă ridică sprijinită de el, cu coapsele larg desfăcute în timp ce își freacă penisul de pelvisul meu.

Se pare că micuța noastră cursă l-a excitat.

Respirând întretăiat, mă uit fix la el, apucându-l cu mâinile de umeri. Abia pot să stau dreaptă și el vrea să ne-o tragem?

Răspunsul este da, evident, fiindcă mă așază jos pentru o clipă, îmi trage șortul și chiloții și apoi face la fel cu hainele lui. Mă balansez pe tălpi, picioarele îmi tremură de la efort. Nu îmi vine să cred ce se întâmplă. Cine și-o trage imediat după o cursă? Tot ce vreau să fac este să mă întind și să beau litri nesfârșiți de apă.

Dar Julian are alte idei.

— Treci în genunchi! îmi ordonă, împingându-mă în jos înainte ca eu să apuc să mă supun.

Aterizez în genunchi și mă proptesc în mâini. Poziția mă ajută în cele din urmă să-mi recapăt oarecum

respirația și sunt recunoscătoare că trag aer în piept. Mi se învârte capul de la căldura de afară – și după alergare – și sper să nu leșin.

O mână grea, masculină se strecoară sub șoldurile mele, ținându-mă locului și apoi îl simt penisul presând în fesele mele. Amețită și tremurând, aștept penetrarea care ne va uni, sexul meu trădător e ud și pulsează de anticipare. Răspunsul corpului meu față de Julian e nebunesc, ridicol, având în vedere starea mea fizică generală.

Își dă la o parte de pe spate părul ud de transpirație și se apleacă în față să mă sărute pe gât, acoperindu-mă cu corpul lui greu.

— Știi, șoptește el, ești frumoasă când alergi. Am vrut să fac asta de la primul kilometru.

Și împinge adânc în mine, grosimea lui mă întinde, umplându-mă complet.

Țip, mâinile mele strâng nisipul în timp ce el se împinge în mine, ținându-se cu ambele mâini de coapsele mele. Simțurile mi se reduc, concentrându-se doar pe asta – mișcările ritmice ale șoldurilor lui, plăcerea durere a posedării lui dure... Sunt de parcă ard în interior, mor de infuzia violentă de fierbințeală și dorință fizică. Presiunea acumulată în mine este prea mare, insuportabilă și îmi dau capul pe spate cu un țipăt în timp ce întregul meu corp explodează, eliberarea trece ca o rachetă prin mine cu atâta forță, încât efectiv leșin.

Când îmi revin, sunt în brațele lui Julian. Stă cu spatele lipit de copacul de la linia de arbori și îmi dă să beau mici înghițituri de apă, având grijă să nu mă înec.

— Ești bine, iubito? mă întreabă, uitându-se în jos spre mine cu o expresie sinceră de îngrijorare pe chipul lui frumos.

Îmi simt gâtul încă uscat, dar cu siguranță îmi este mai bine și îmi e puțin jenă că am leșinat.

— Nu mi-am dat seama că te-ai deshidratat atât de mult, spune el, cu o mică încruntătură din sprânceană. De ce te-ai forțat atât?

— Fiindcă am vrut să câștig, recunosc eu, închizând ochii și inspirând parfumul pielii lui.

Miroase a sex și transpirație, o combinație în mod ciudat atrăgătoare.

— Hai, mai ia un pic de apă, spune el, și eu deschid ochii din nou, bând supusă când îmi lipește sticla de buze.

Sticla e din răcitorul pe care îl țin ascuns de cealaltă parte a insulei ca să mă hidratez după alergare.

După câteva minute și o sticlă întreagă cu apă, mă simt suficient de bine încât să pornesc înapoi spre casă. Doar că Julian nu mă lasă să merg pe jos. De îndată ce mă ridic în picioare, se apleacă și mă ridică în brațe fără efort, ca pe o păpușă.

— Ține-te de gâtul meu! îmi ordonă, iar eu îmi încolăcesc brațele în jurul lui, abandonându-mă.

18

În dimineața următoare, mă trezesc cu senzația extraordinară ca îmi sunt masate tălpile. Este o senzație atât de incredibilă, încât preț de câteva secunde cred că visez și încerc să amân să mă trezesc. Senzația unor degete puternice masându-mi talpa piciorului este prea reală totuși și gem de încântare când fiecare deget îmi este frecat și atins.

Deschizând ochii, îl văd pe Julian stând pe pat, gol și ținând o sticlă cu ulei de masaj. Turnând puțin în mână, se apleacă peste mine și începe să-mi maseze gleznele și mușchii.

— Bună dimineața, toarce el, uitându-se spre mine.

Mă uit lung la el, mută de uimire. Julian mi-a mai făcut masaje, însă doar ca o cale de a mă relaxa înainte să-mi facă ceva care m-ar face să țip. Nu m-a trezit niciodată într-o manieră atât de plăcută.

Zâmbește pe jumătate cu buzele lui senzuale și nu pot să nu mă enervez.

— Mm, Julian, spun eu nesigură, ce... ce faci?

— Îți fac masaj, spune el cu ochii strălucind de amuzament. De ce nu te relaxezi și nu te bucuri de el?

Clipesc, privind cum mâinile lui urcă pe gambele mele. Are mâini mari, puternice și masculine. Picioarele mele arată îngrozitor de slabe și feminine în strânsoarea lui, deși am mușchii bine conturați de la alergat. Simt

bătăturile palmelor lui zgâriindu-mi ușor pielea și înghit în sec; gândul că mâinile acelea aparțin unui ucigaș îmi invadează mintea.

— Întoarce-te, îmi spune el, bătându-mă pe picioare, și eu mă răsucesc pe burtă, încă tensionată.

Ce are de gând? Nu-mi plac surprizele când e vorba despre Julian.

Începe să-mi maseze partea din spate a picioarelor, găsind cu precizie zonele cele mai dureroase după cursa de ieri, și eu gem când mușchii mei tensionați încep să se relaxeze sub degetele lui experimentate. Totuși, nu mă pot relaxa complet, Julian este mult prea imprevizibil pentru liniștea mea mintală.

Simțindu-mi, se pare, tensiunea, se apleacă peste mine și îmi șoptește la ureche:

— Este doar un masaj, dulceața mea. Nu e cazul să-ți faci atâtea griji.

Cumva liniștită de aceste cuvinte, îmi dau voie să mă relaxez, cufundându-mă în confortul saltelei. Mâinile lui sunt magice, am mai primit masaje profesionale care nu erau nici pe departe atât de bune. E complet conștient de mine, acordând atenție și celei mai mici schimbări de respirație, celei mai infime zvâcniri a mușchilor... După câteva minute, nu îmi mai pasă de comportamentul lui ciudat, pur și simplu mă scald în beatitudinea acestei experiențe.

Pe când întregul meu corp este masat în detaliu, și eu stau acolo întinsă într-o moliciune plină de încântare, Julian se oprește și mă conduce la duș. Apoi coboară spre sexul meu, îmi oferă plăcere cu gura până explodez într-un orgasm care-mi împrăștie mințile.

La micul dejun, pur și simplu fredonez de încântare. Aceasta e cea mai frumoasă dimineață pe care am avut-o de luni de zile încoace, poate de ani de zile.

Printr-o coincidență stranie, Beth a pregătit mâncarea mea preferată: ouă Benedict cu turte de crab. Nu am mai mâncat ceva atât de decadent de când am venit pe insulă. Mâncarea pe care ne-o pregătește Beth este bună și e de obicei din zona sănătoasă. Fructele, legumele și peștele alcătuiesc în general dieta noastră. Nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima dată ceva atât de gras și de îndestulător ca sosul olandez pe care Beth l-a pregătit azi.

— Mmmm, e atât de bun! murmur eu cu gura plină. Beth, e extraordinar!

Sunt, probabil, cele mai bune ouă pe care le-am mâncat vreodată.

Ea zâmbește larg spre mine.

— Au ieșit bune, nu-i așa? Nu eram sigură dacă știam bine rețeta, dar se pare că am nimerit-o.

— O, da! o reasigur eu înainte să mă iau o porție. Este excelent!

Julian zâmbește, ochii lui strălucesc calzi de amuzament.

— Ți-e foame, dulceața mea?

Și el a mâncat deja o porție serioasă, dar sunt pe cale să-l ajung din urmă.

— Sunt lihnită, îi spun lui, ducând încă o furculiță plină la gură. Cred că am ars o mulțime de calorii ieri.

— Cu siguranță, spune el și zâmbetul i se lărgește, apoi îi povestește lui Beth cum aproape că am câștigat eu cursa, omițând partea de sex și leșinul.

După micul dejun sunt atât de plină, că nu mai pot lua nicio înghițitură. Îi mulțumesc lui Beth pentru masă, mă ridic și mă pregătesc să iau o carte ca să citesc relaxată pe terasă, când Julian mă prinde de încheietura mâinii.

— Așteaptă, Nora, spune el încet, trăgându-mă înapoi pe scaun. Mai este ceva ce a pregătit Beth pentru azi.

Și îi aruncă lui Beth o privire indescifrabilă. Ea se ridică imediat de pe scaun și se duce în bucătărie.

— Hm, în regulă.

Sunt mai mult decât confuză. A pregătit ceva, dar n-a servit în timpul mesei?

În acel moment, Beth se întoarce cu o tavă pe care este un tort de ciocolată, un tort cu o mulțime de lumânări aprinse.

— La mulți ani, Nora! îmi spune Julian cu un zâmbet, în timp ce Beth așază tortul în fața mea. Acum pune-ți o dorință și suflă în lumânări.

Sting lumânările pe pilot automat, abia sesizând faptul că am nevoie de trei încercări ca să fac asta. Beth exclamă de bucurie, aplaudă, și eu aud sunetele ca și cum ar veni de la mare depărtare. Mintea mi se învârtește, totuși mă simt ciudat de amorțită, ca și cum nimic nu m-ar putea atinge acum. La ce mă pot gândi, la ce mă pot concentra este faptul că e ziua mea.

Ziua mea de naștere. Este ziua mea de naștere. Astăzi am împlinit 19 ani.

Când înțeleg asta, îmi vine să urlu.

L-am întâlnit pe Julian la puțin timp după ultima mea aniversare, și el m-a adus curând după aceea pe această insulă. Dacă astăzi este ziua mea de naștere, atunci a trecut aproape un an de când am fost răpită, de când sunt aici, la mila lui Julian și complet izolată de restul lumii.

Un an din viața mea a trecut în captivitate.

Am senzația că mă sufoc, ca și cum nu mai este aer în cameră, dar știu că este doar o iluzie. E mult oxigen aici, pur și simplu nu pot să respir.

— Nora?

Cumva vocea lui Beth penetrează larma din urechile mele.

— Nora, ești bine?

Reușesc în cele din urmă să trag aerul atât de necesar în piept și ridic privirea de la tort. Beth se uită lung la mine, nedumerită, iar Julian a încetat să zâmbească. Chipul lui, acum, e al unui străin periculos, cu privirea încărcată de ceva întunecat și neliniștitor.

Adunându-mă cu un efort supraomenesc, schițez un zâmbet slab.

— Bineînțeles. Îți mulțumesc pentru tort, Beth.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, spune ea, trăsăturile feței i se înmoaie crezând cuvintele mele. Sper că mai ai loc pentru desert. Tortul de ciocolată e preferatul tău, nu-i așa?

Țiuitul din urechi se intensifică.

— Mm, da.

În ciuda tuturor eforturilor mele, vocea mea sună sugrumată.

— Și cu siguranță mi-ai făcut o surpriză.

— Lasă-ne, Beth, spune Julian tăios, uitându-se la ea. Am nevoie să rămân singur cu Nora acum.

Beth clipește, este evident luată prin surprindere de tonul lui Julian. Nu l-am mai auzit vorbindu-i așa niciodată. Cu toate acestea, ea se supune imediat, practic fugind în sus pe scări spre camera ei.

Nu l-am mai văzut atât de furios pe Julian de ceva vreme și știu că ar trebui să-mi fie frică, dar în acest moment se pare că nu mă pot aduna cât să-mi pese de

ce va urma. Fiecare mușchi din corpul meu tremură de efortul de a ține în frâu teribila furtună pe care o simt cum fierbe în mine și e o ușurare că Beth nu mai este aici. Un an. A trecut un an nenorocit. Furia care crește în mine nu seamănă cu nimic din ce am trăit până acum, e ca un baraj care s-a rupt și care nu mai poate fi stăvilit. O ceață roșie coboară peste mine și îmi acoperă vederea, și țiuitul din urechi devine mai puternic în timp ce emoțiile mele scapă de sub control.

De îndată ce Beth iese din încăpere, explodez. Nu mai sunt rațională sau sănătoasă la cap, sunt furia personificată. Apuc cel mai apropiat obiect – tortul de ciocolată – și îl arunc în partea opusă, glazura împrăștiindu-se peste tot. Urmează farfuria și ceașca mea, care se izbesc de perete și se sparg într-un milion de bucăți și în tot acest timp mă aud urlând, ca de undeva de departe. O parte a creierului care încă îmi mai funcționează își dă seama că eu sunt asta – că sunt propriile mele urlete și înjurături cele pe care le aud –, dar nu mă pot opri așa cum nu pot conține un taifun. Toată furia, teroarea și frustrarea ultimului an au dat în clocot, erupând ca lava, de turbare nestăpânită.

Nu știu cât durează starea asta de absență mentală înainte ca brațele lui de oțel să mă prindă din spate, închizându-mă în îmbrățișarea familiară. Lovesc și țip până când răgușesc, dar zbaterile mele sunt inutile. Julian este mult, mult mai puternic decât mine și se folosește de toată forța ca să mă supună, să mă țină strâns până când mă epuizez total și mă prăbușesc înfrântă peste el, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

– Ai terminat? îmi șoptește el la ureche și aud nota aceea întunecată și familiară în tonul lui.

Ca de obicei, mi se pare și sinistru, și excitant, corpul meu acum învățat să își dorească durerea care

urmează să vină și beatitudinea care face să-mi explodeze mintea și care urmează inevitabil durerii.

Scutur din cap ca răspuns la întrebarea lui, dar știu că am terminat, că orice mi-a venit a trecut, lăsându-mă epuizată și golită.

Julian mă răsucește în brațe, așa că acum suntem față în față. Mă uit fix la el, cu privirea înlăcrimată, atrasă de simetria perfectă a trăsăturilor lui. Pomeții înalți sunt ușor rumeni, și e ceva neliniștitor în felul cum se uită la mine – ca și cum ar vrea să mă devoreze, să îmi sfâșie sufletul și să mă înghită complet. Privirile ni se întâlnesc și știu că stau pe marginea abisului acum, că o prăpastie se deschide la picioarele mele.

Și în acel moment văd lucrurile clar.

Nu sunt furioasă pentru că am fost prizonieră pe insulă timp de un an întreg. Nu, furia mea merge mult, mult mai adânc. Ce mă arde pe dinăuntru nu este faptul că am fost captivă în tot acest timp, ci că am ajuns să îmi placă captivitatea mea.

În ultimele luni, m-am împăcat cumva cu noua mea viață. Am început să mă bucur de ritmurile calme și relaxante ale insulei. Oceanul, nisipul, soarele... Sunt mai aproape de paradis ca orice mi-aș fi putut imagina. Libertatea și tot ceea ce implică ea sunt acum un vis vag, imposibil. Abia îmi mai pot imagina figurile celor pe care i-am lăsat în urmă, sunt doar niște siluete blurate în mintea mea. Singurul lucru care contează pentru mine este bărbatul care mă ține în îmbrățișarea lui puternică.

Julian, temnicerul meu, iubitul meu.

— De ce, Nora? mă întreabă el abia șoptit.

Brațele îi sunt strânse în jurul meu, degetele îi intră în pielea mea catifelată de pe spate. Când nu răspund, chipul i se întunecă mai tare.

— De ce?

Rămân tăcută, nevrând să fac acel ultim pas, irevocabil. Nu mă pot dezvălui așa lui Julian. Nu pot pur și simplu. Mi-a luat deja prea mult, nu îl pot lăsa să aibă și asta.

— Spune-mi! îmi ordonă, cu o mână răsucindu-mi părul și forțându-mă să îmi dau capul pe spate. Spune-mi acum!

— Te urăsc! murmur eu, adunându-mi ultimele fărâme de sfidare.

Vocea mea e un glaspapir, aspră de cât am țipat.

— Te urăsc!

Ochii lui fulgeră albastru.

— E adevărat? șoptește el, aplecându-se spre mine, ținându-mă încă neputincioasă și arcuită peste el. Mă urăști, dulceața mea?

Îi susțin privirea, refuz să clipesc. Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci.

— Da, șuier eu, te urăsc!

Trebuie să îl conving de ura mea, fiindcă alternativa este inimaginabilă. Nu se poate să știe adevărul. Nu se poate, pur și simplu.

Fața lui Julian se înăsprește, devine ca de gheață. Dintr-o singură mișcare, mătură toate vasele rămase pe masa din bucătărie pe podea și mă împinge peste masă, forțându-mă să mă îndoi, cu fața alunecându-mi pe suprafața netedă de lemn. Încerc să lovesc înapoi cu picioarele, dar fără folos. Mă apucă de ceafă cu o mână puternică și atunci aud zgomotul amenințător al cataramei de la curea cum se deschide.

Lovesc în spate mai tare și chiar reușesc să îi ating picioarele. Bineînțeles, nu rezolv nimic. Nu pot scăpa de Julian. Nu voi fi niciodată în stare să scap de Julian.

Se apleacă peste mine, mă împinge pe masă, cu degetele lui puternice strângându-mă de ceafă.

– Ești a mea, Nora, spune el aspru, corpul lui masiv dominându-mă, excitându-mă. Îmi aparții, ai înțeles? Fiecare parte din tine și toate ale tale sunt ale mele. Penisul lui în erecție mă apasă pe fese, duritatea lui evidentă este atât o amenințare, cât și o promisiune.

Se ridică, încă ținându-mă cu o mână pe gât, și aud șuierătura curelei trase afară din găici. O clipă mai târziu, rochia mea este ridicată, expunându-mi fesele. Strâng cu putere ochii, pregătindu-mă pentru ce va urma.

Jap! Jap! Cureaua coboară pe fundul meu, încă o dată și încă o dată, fiecare lovitură e ca o flacără care se prelinge pe coapse și fese. Îmi aud propriile țipete, îmi simt corpul cum se tensionează sub fiecare lovitură, apoi durerea mă propulsează într-o stare ciudată unde totul e întors cu fundul în sus, unde durerea și plăcerea se unesc, nu mai pot fi deosebite una de cealaltă, și torționarul meu este singura mea consolare. Corpul mi se înmoaie, se topește, fiecare lovitură de curea începe să se simtă mai mult ca o mângâiere și cumva știu că am nevoie de asta acum, că Julian a pătruns în acea parte întunecată, secretă din mine care este o imagine în oglindă a propriilor lui dorințe perverse. Este o parte din mine care tânjește să renunțe la control, să mă pierd pe mine însămi și doar să fiu a lui.

Când Julian se oprește și mă răsucește spre el, nu mai e nicio urmă de sfidare rămasă în corpul meu. Trupul îmi înoată într-o afluență de endorfine mai puternică decât orice am experimentat vreodată, și mă agăț de el, cu o nevoie disperată de alinare, de sex, de orice seamănă a dragoste și afecțiune. Brațele mele îl cuprind pe Julian de gât, trăgându-l în jos pe masă peste mine, și savurez gustul lui în săruturile adânci și flămânzi cu care îmi devorează gura. Simt partea din spate a corpului meu de

parcă a luat foc, dar asta nu-mi scade dorința deloc, chiar dimpotrivă. Julian m-a învățat bine. Corpul meu este condiționat să-și dorească plăcerea care știu că va urma.

Umblă la blugi, trage fermoarul și apoi e în mine, intră împingând puternic. Tresar de ușurare, de extazul din pragul agoniei și îi cuprind mijlocul cu picioarele, luându-l mai adânc în mine, având nevoie să mi-o tragă, să mă aibă în modul cel mai primitiv cu putință.

— Spune-mi, iubito, îmi șoptește în ureche, buzele lui atingându-mi tâmpla.

Mâna lui dreaptă alunecă în părul meu, ținându-mă imobilizată.

— Spune-mi cât de mult mă urăști.

Cu cealaltă mână găsește locul unde ne împreunăm, îl freacă și apoi coboară câțiva centimetri spre celălalt orificiu al meu.

— Spune-mi...

Trag aer puternic în piept când el își împinge degetul în anus, simțurile îmi sunt copleșite de toate senzațiile contradictorii. Amețită, deschid ochii și mă uit fix la Julian, văzând propria mea nevoie întunecată reflectată pe chipul lui. Vrea să mă posede, să mă rupă ca să mă pună la loc apoi, și eu nu mă mai pot lupta cu el.

— Nu te urăsc.

Cuvintele îmi scapă încet și răgușit, și înghit ca să-mi umezesc gâtul.

— Nu te urăsc, Julian.

Ceva asemănător triumfului îi strălucește pe chip. Șoldurile lui împing înainte, erecția lui sapă adânc în mine, și eu îmi opresc un geamăt, susținându-i încă privirea.

— Spune-mi! îmi ordonă din nou, cu vocea mai joasă.

Ochii lui mă ard și nu mai pot rezista poruncii pe care o citesc în ei. Mă vrea toată și nu am de ales decât să mă dau lui.

— Te iubesc.

Vocea mea abia se aude, fiecare cuvânt pare că e smuls cu cleștele din sufletul meu.

— Nu te urăsc, Julian... Nu pot... Nu pot, pentru că te iubesc.

Îi văd pupilele cum se dilată, făcându-i ochii negri.

Penisul lui se umflă în mine, mai gros și mai tare ca înainte, și apoi el iese și intră iar, făcându-mă să trag aer adânc în piept de sălbăticia posesiei lui.

— Mai spune-mi o dată, murmură el, și eu repet ce am spus, cuvintele ies mai ușor a doua oară. Nu are niciun rost să mă ascund de adevăr, să mint. M-am îndrăgostit până peste cap de temnicerul meu sadic și nimic pe lume nu poate schimba asta.

— Te iubesc, șoptesc eu, ridicând mâna să-i cuprind obrazul. Te iubesc, Julian.

Ochii lui devin mai negri și apoi își apleacă ușor capul, sărutându-mă pe gură adânc, devorator.

Acum sunt a lui cu adevărat, și el știe asta.

19

Următoarele trei luni parcă zboară.

Din ziua aceea – pe care o numesc ziua Incidentului de la Aniversare – relația mea cu Julian trece printr-o schimbare notabilă, devenind mai... romantică, din lipsă de alt cuvânt mai potrivit.

Este o poveste de iubire de-a dreptul dementă, știu asta. Poate că sunt dependentă de Julian, dar nu sunt chiar atât de dusă încât să nu-mi dau seama cât de toxică este treaba asta. Sunt îndrăgostită de un bărbat care m-a răpit, de bărbatul care mă ține încă prizonieră.

De bărbatul care pare să aibă nevoie de iubirea mea la fel de mult ca de corpul meu.

Nu știu dacă și el mă iubește. Nici nu știu măcar dacă e capabil de această emoție. Cum poți să iubești pe cineva a cărui libertate ai furat-o fără să te gândești măcar o clipă? Și totuși nu mă pot abține să nu simt că probabil ține la mine, că obsesia lui pentru mine nu e doar sexuală. E în felul în care îl surprind uitându-se la mine uneori, în felul în care încearcă să-mi anticipeze orice nevoie.

Îmi aduce mereu mâncarea care îmi place, cărțile care îmi plac, muzica preferată. Doar dacă spun că am nevoie de o cremă pentru mâini, îmi cumpără una în călătoria următoare. Sunt răsfățată cât de mult poate fi o fată. El chiar se mândrește cu realizările mele, îmi laudă

picturile și chiar a luat cu el câteva ca să le pună în biroul lui din Hong Kong.

De asemenea, îi e dor de mine când nu suntem împreună. Știu, pentru că el îmi spune asta și pentru că, de fiecare dată când se întoarce, sare pe mine ca un înfometat abia ieșit din închisoare. Asta, mai mult ca orice, îmi dă speranță că sentimentele lui pentru mine trec dincolo de cele ale stăpânului față de proprietatea lui.

— Te vezi cu alte femei? Acolo, în lumea reală? îl întreb la micul dejun după o noapte în care m-a avut de trei ori la rând.

Întrebarea mă frământa de luni bune și pur și simplu nu mai pot să mă abțin. Temnicerul meu este mai mult decât superb, are acea atracție magnetică, periculoasă, care atrage probabil femei cu zecile. Îmi pot imagina ușor cum doarme în fiecare noapte cu altă frumusețe – este un gând care mă face să vreau să bag un cuțit în ceva. Chiar și cu înclinațiile lui sadice, știu că nu ar avea probleme să își găsească partenere de pat, sunt probabil multe femei care, ca mine, obțin plăcere din durerea erotică.

Îmi zâmbește amuzat, deloc deranjat de întrebarea mea din gelozie evidentă.

— Nu, dulceața mea spune el încet.

Se întinde spre mine, îmi ia mâna, apăsând pe interiorul încheieturii mele cu degetul mare.

— De ce aș vrea să mi-o trag cu altcineva când te am pe tine? N-am mai fost cu altă femeie din ziua în care ne-am întâlnit.

— N-ai mai fost?

Nu îmi pot ascunde șocul. Julian mi-a fost fidel în tot acest timp?

Se uită la mine, buzele i se arcuiesc într-un zâmbet delicios de păcătos.

– Nu, iubito, n-am mai fost, spune el și în acel moment mă simt cea mai fericită femeie din lume.

Ador când îmi spune „iubito". E un apelativ tandru obișnuit, știu, dar cumva, când îl spune Julian, sună diferit, ca și cum mă mângâie cu acel cuvânt. Îmi place mult mai mult „iubito" decât „dulceața mea".

În cele din urmă știu că este ceea ce *eu* reprezint pentru el: pisicuța lui, proprietatea *lui*. Îi place ideea că îi aparțin, că e singurul bărbat care mă atinge, care mă vede. Îi place să mă îmbrace în haine pe care *el* mi le ia, să-mi dea mâncarea pe care *el* o aduce. Depind total de el, complet la mila lui și cred că ceva din asta îl atrage, calmându-i demonii pe care îi simt deseori cum îi dau târcoale.

Sincer, nu mă deranjează să fiu proprietatea lui. Este o concluzie aiuritoare, dar unei părți din mine îi place, se pare, această dinamică. Mă simt în siguranță și îngrijită, deși logica îmi spune că sunt departe de a fi în siguranță lângă un bărbat care face trafic de arme, lângă un bărbat care a recunoscut că ucide fără regrete. Mâinile care mă ating noaptea sunt cele care aduc moarte altora, dar există o anume picanterie în asta. Face ca totul să fie mult mai intens cumva, mă ajută să mă simt mai vie.

În plus, în ciuda nevoii lui de a mă răni, Julian nu mi-a făcut rău cu adevărat niciodată, nu fizic, cel puțin. Când este într-una dintre toanele lui sadice, sfârșesc cu semne și vânătăi pe piele, dar acelea se duc repede. E atent să nu-mi producă cicatrici pe corp, deși știu că sângele și lacrimile – lacrimile mele – îl excită, îl stimulează.

Când împărtășesc unele dintre sentimentele mele cu Beth, ea nu pare surprinsă.

— Ştiam că voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, din primul moment când v-am văzut împreună, spune ea, privindu-mă cu subînţeles. Când tu şi Julian sunteţi în aceeaşi încăpere, sunt scântei în aer. Nu am mai văzut niciodată o asemenea chimie între doi oameni. Ce aveţi voi este rar şi special. Nu te împotrivi, Nora. El este destinul tău şi tu eşti destinul lui.

Pare total convinsă de asta.

Seara, viaţa mea se schimbă irevocabil, deşi totul începe normal.

Julian este pe insulă şi luăm împreună o cină delicioasă înainte ca el să mă ducă sus pentru o sesiune prelungită de amor. Este unul dintre acele momente când el e delicat, mă venerează cu propriul corp ca şi cum aş fi o zeiţă, iar eu adorm relaxată şi satisfăcută, ţinută strâns în îmbrăţişarea lui.

Când mă trezesc în toiul nopţii ca să merg la baie, devin conştientă de o durere surdă lângă buric. După ce mă uşurez, mă spăl pe mâini şi mă târăsc înapoi în pat, întinzându-mă lângă silueta adormită a lui Julian. Simt o greaţă uşoară, de asemenea, şi mă întreb dacă am vreo indigestie. E posibil să fi făcut cumva intoxicaţie alimentară?

Încerc să adorm, dar durerea devine tot mai profundă cu fiecare minut care trece. Migrează în jos spre abdomenul inferior, devenind ascuţită şi agonizantă. Nu vreau să-l trezesc pe Julian, dar nu mai pot suporta. Am nevoie de un calmant, de orice fel ar fi.

— Julian, şoptesc eu întinzându-mă spre el. Julian, cred că îmi este rău.

Se trezește imediat și se ridică în șezut, aprinzând veioza. Nu are nici urmă de confuzie pe chip, este alert ca în mijlocul zilei.

— Ce s-a întâmplat?

Mă chircesc ca o minge când durerea se intensifică.

— Nu știu, reușesc să spun. Mă doare stomacul.

Încruntă din sprâncene.

— Unde te doare, iubito? spune el ușor, lăsându-mă pe spate.

— Într-o parte..., trag eu aer în piept brusc, cu lacrimi de durere curgându-mi pe față.

— Aici? întreabă el, apăsând în lateral, și eu dau din cap că nu.

— Aici?

— Da!

Cumva a găsit cu precizie zona care este în agonie.

Se ridică imediat și începe să se îmbrace.

— Beth! strigă el. Beth, am nevoie de tine aici urgent!

Ea intră alergând în cameră 30 de secunde mai târziu, trăgându-și halatul de casă peste pijama.

— Ce s-a întâmplat?

Are vocea speriată, iar eu sunt îngrozită. Nu l-am văzut niciodată așa pe Julian. Pare aproape... înspăimântat.

— Pregătește-te, spune el scurt și la obiect. O duc la clinică, și tu vii cu noi. E probabil apendicită.

Apendicită! Acum, că el a spus asta, îmi dau seama că este cea mai probabilă explicație, dar e mai mult decât înfricoșător. Nu sunt doctor, dar știu că, dacă apendicele mi se sparge înainte ca ei să-l taie, m-am cam ars. Ar fi fost înspăimântător și dacă eram la o oră distanță de un

centru medical, dar eu sunt pe o insulă particulară, în mijlocul Pacificului. Dacă nu ajungem la timp la spital?

Julian se gândește probabil la același lucru, pentru că fața îi este încordată în timp ce mă îmbracă cu un halat și mă ridică în brațe, scoțându-mă din cameră.

— Pot să merg, protestez eu slab, stomacul necăjindu-mă în timp ce Julian coboară repede scările.

— Pe dracu' poți!

Tonul lui e inutil aspru, dar nu mă supăr. Știu că își face griji pentru mine în clipa asta, și chiar și cu agonia din interior, mă simt bucuroasă de grija lui.

Când ajungem la hangar, Beth a deschis deja ușile și ne așteaptă în spatele avionului. Julian mă așază pe scaunul pasagerului și îmi pune centura de siguranță, iar eu îmi dau seama că dorința mea cea mai importantă este pe cale să se împlinească.

Plec de pe insulă.

Stomacul mi se zvârcolește și mă întind după punga de hârtie maro care stă la îndemână în fața mea. Brusc o greață fierbinte răbufnește în gât și vomit în pungă, transpirând și tremurând din tot corpul.

Îl aud pe Julian înjurând în timp ce avionul decolează și îmi e atât de rușine, că îmi vine să mor.

— Îmi pare rău, șoptesc eu cu ochii arzând. Nu m-am simțit niciodată atât de îngrozitor.

— Este în regulă, spune Julian scurt. Nu-ți face griji.

— Poftim. Beth îmi întinde un șervețel umed. Asta ar trebui să te ajute să te simți mai bine.

Dar nu mă ajută. În schimb, cu cât avionul urcă mai sus, cu atât mă ia din nou greața. Gemând, mă prind de burtă, durerea din partea dreaptă intensificându-se.

— La dracu'!, murmură Julian. La dracu', la dracu', la dracu'!

Încheieturile degetelor lui sunt albe când strânge puternic de manșă.

Vomit din nou.

— Cât durează până ajungem?

Vocea lui Beth e neobișnuit de ascuțită.

— Două ore, spune Julian sumbru. Dacă vântul este de partea noastră.

Acele două ore devin cele mai lungi din viața mea. Până când avionul începe să coboare, vomit deja de cinci ori și trec peste orice jenă. Durerea din abdomen s-a transformat de mult în agonie și nu mai sunt conștientă de nimic altceva decât de propria mea nenorocire.

Mă apucă niște mâini puternice, trăgându-mă afară din avion, și sunt vag conștientă că Julian mă duce în brațe undeva, ținându-mă la pieptul lui lat. Se aude un murmur de voci vorbind un amestec de engleză și o limbă străină și apoi sunt așezată pe o targă mobilă și dusă de-a lungul unui culoar într-o sală albă, cu aspect steril.

Câțiva oameni în halate albe se înghesuie în jurul meu, unul dintre ei latră ordine în același amestec ciudat de limbi, și simt o înțepătură ascuțită în braț când acul unei perfuzii îmi e atașat la încheietură. Amețită, mă uit în sus și îl văd pe Julian stând într-un colț, cu fața incredibil de palidă și cu ochii strălucind... și apoi întunericul pune stăpânire pe mine.

20

Când îmi recapăt cunoștința, mă simt doar puțin mai bine. Am capul parcă plin cu vată, iar o durere sâcâitoare e încă prezentă în interiorul meu, deși acum diferită, mai puțin ascuțită și mai degrabă difuză. Pentru o clipă, am senzația că am adormit simțindu-mă rău și că am visat totul, dar mirosul mă convinge de contrariul. Este un miros inconfundabil de antiseptic, pe care îl găsești doar în cabinetele doctorilor și în spitale.

Mirosul înseamnă că trăiesc... și că am plecat de pe insulă.

Inima începe să-mi bată rapid.

— S-a trezit, spune o voce necunoscută, de femeie, într-o engleză cu accent, aparent adresându-i-se cuiva din încăpere.

Aud pași și simt cum cineva se așază pe pat într-o parte. Degete calde îmi ating obrazul.

— Cum te simți, iubito?

Deschid ochii cu un oarecare efort, mă uit la trăsăturile frumoase ale lui Julian.

— De parcă m-au tăiat și m-au cusut la loc, reușesc eu să mormăi.

Gâtul îmi este atât de uscat și mă doare, încât îmi e greu să vorbesc și simt o durere difuză, pulsatilă în partea dreaptă.

— Poftim.

Julian ține o cană cu apă, cu un pai îndoit în ea.

— Cred că îți este sete.

O aduce spre fața mea, și eu, supusă, închid buzele în jurul paiului și sorb puțină apă. Mintea îmi este încă în ceață și pentru o clipă, zidul dintre amintirile bune și cele rele se sfărâmă. Îmi aduc aminte prima zi pe insulă, când Julian mi-a oferit o sticlă cu apă, și involuntar mă trece un fior pe coloană. În acel moment, Julian nu mai este bărbatul pe care îl iubesc, este din nou dușmanul meu, cel care m-a furat, cel care m-a făcut a lui împotriva voinței mele.

— Ți-e frig? mă întreabă el, luând cana deoparte înainte să se aplece ca să-mi tragă pătura mai sus, acoperindu-mi umerii.

— Mm, da, puțin.

Nu mai sunt pe insulă. Of, Doamne, nu mai sunt pe insulă. Mintea mi se învârte. Mă simt sfâșiată ca și cum aș fi două persoane diferite: fetița îngrozită care insistă că asta e șansa ei să evadeze și femeia care își dorește cu disperare atingerea lui Julian.

— Ți-au scos apendicele, spune Julian, aranjându-mi o șuviță de păr, care mă gâdila pe frunte. Operația a decurs fără probleme și nu ar trebui să fie complicații. Nu-i așa, Angela?

Se uită în sus spre stânga.

— Da, domnule Esguerra.

Esguerra? Acesta este numele de familie al lui Julian? Recunoscând vocea de mai devreme, îmi întorc capul și văd o femeie tânără, minionă în halat alb. Pielea ei catifelată are o frumoasă culoare cafenie, iar părul și ochii sunt închiși la culoare, aproape negri. Pentru mine, pare a fi filipineză sau taiwaneză – nu că m-aș considera o expertă în aceste naționalități.

Ceea ce știu este că e prima persoană pe care o văd după 15 luni, în afară de Beth și Julian.

Am plecat de pe insulă. Of, Doamne, nu mai sunt pe insulă! Pentru prima dată de când am fost răpită, există o șansă reală să pot evada.

— Unde sunt? întreb eu, uitându-mă spre tânăra asistentă.

Nu pot să cred dă Julian lasă pe altcineva să mă vadă – pe mine, fata pe care el a răpit-o.

— Ești într-o clinică particulară din Filipine, răspunde Julian când femeia doar zâmbește spre mine. Angela este asistenta medicală care va avea grijă de tine.

În acel moment, ușa se deschide și intră Beth.

— O, ia uite cine s-a trezit! exclamă ea, venind spre patul meu. Cum te simți?

— Bine, cred, îi răspund eu precaută. Dumnezeule, nu mai sunt pe insula aia nenorocită!

— Au spus că Julian te-a adus fix la timp, îmi spune Beth, trăgând un scaun și așezându-se lângă patul meu. Apendicele tău era gata să plesnească. L-au scos și te-au cusut la loc, așa că ar trebui să fii în perfectă stare.

Las să-mi scape un chicotit nervos... și imediat un geamăt, mișcarea făcând cusăturile să zvâcnească.

— Te doare? Julian mă privește cu îngrijorare. Întorcându-se spre Angela, îi ordonă: Mai dă-i niște calmante!

— Sunt bine, doar mă doare puțin.

Încerc să-l liniștesc. Serios, nu am nevoie de medicamente. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ceva care să-mi încețoșeze mintea acum. Nu mai sunt pe insulă și trebuie să mă lămuresc ce am de făcut. Fac tot ce pot să rămân calmă, dar îmi solicită toată voința ca să nu

țip sau să fac vreo prostie. Libertatea e atât de aproape, pot, practic, să o gust.

— Bineînțeles, domnule Esguerra.

Angela ignoră complet protestele mele și vine lângă pat umblând la punga incoloră care îmi alimentează perfuzia.

Julian se apleacă peste pat și mă sărută ușor pe buze.

— Trebuie să te odihnești, îmi spune încet. Vreau să fii sănătoasă. M-ai înțeles?

Dau din cap, pleoapele devenindu-mi grele în timp ce medicamentul își face efectul. Pentru o clipă, simt că plutesc, toată durerea a dispărut, și apoi nu mai sunt conștientă de nimic.

Când mă trezesc din nou, sunt singură în cameră. Lumina puternică a soarelui bate prin ferestrele largi, și câteva plante înfloresc vesele pe pervaz. Este chiar confortabil. Dacă nu ar fi mirosul și diverse aparate și monitoare, aș crede că sunt în dormitorul cuiva. Orice ar fi, clinica asta privată este destul de luxoasă, un fapt pe care n-am avut ocazia să-l apreciez mai devreme.

Ușa se deschide și Angela intră în cameră. Îmi zâmbește larg și spune cu o voce veselă:

— Cum te simți, Nora?

— Bine, spune eu, puțin precaută. Unde este Julian?

Este ceva ce nu îmi place la femeia asta și nu-mi pot da seama ce anume. Știu că e probabil șansa mea cea mai bună să evadez, dar nu știu dacă pot avea încredere în ea. Una peste alta, ar putea fi angajata lui Julian, ca Beth.

— Domnul Esguerra a trebuit să plece pentru câteva ore, spune ea continuând să-mi zâmbească. Beth este aici, oricum. Doar a plecat până la toaletă.

— O, bun.

Mă uit fix la ea, încercând să-mi adun curajul. Trebuie să-i spun că am fost răpită. Trebuie pur și simplu. Asta este singura mea șansă să evadez. Poate îi este loială lui Julian, dar, cu toate astea, trebuie să încerc, pentru că e posibil să nu mai am altă ocazie.

Angela vine lângă pat și-mi întinde cana cu paiul îndoit.

— Poftim, spune ea cu aceeași voce veselă. Îți aduc imediat și ceva de mâncare.

Ridic mâna și iau cana, tresărind puțin când mișcarea pe care o fac îmi aduce aminte de cusături.

— Mulțumesc, spun eu, bând cu lăcomie.

Chiar trebuie, trebuie să-i spun să cheme poliția sau ce oameni ai legii locali există, dar nu știu din ce motiv nu o fac. În schimb, beau apa și mă uit cum iese din cameră, lăsându-mă singură din nou.

Îmi înăbuș un geamăt. Ce naiba e cu mine? Libertatea este acum o posibilitate reală pentru prima dată de un an de zile și, uită-te la mine, bâjbâi și amân. Îmi spun că fac asta, pentru că sunt prudentă, pentru că nu vreau să risc să aibă cineva de suferit – nu Angela și nu cineva de acasă –, dar adânc, în mine, știu adevărul.

Oricât de atrăgătoare este libertatea, este și înfricoșătoare. Am fost captivă atât de mult, încât tânjesc după confortul cuștii mele; să fiu aici, într-o cameră necunoscută, mă stresează, devin anxioasă și doar o parte din mine vrea să se întoarcă pe insulă, la rutina obișnuită. Cel mai important totuși este că libertatea înseamnă să-l părăsesc pe Julian, ceea ce nu mă pot forța să fac.

Nu vreau să-l părăsesc pe bărbatul care m-a răpit.

Ar trebui să mă bucur la gândul că poliția vine să-l aresteze, dar sunt îngrozită. Nu vreau ca Julian să ajungă după gratii. Nu vreau să fiu despărțită de el, nici măcar o clipă.

Închid ochii și îmi spun că sunt o proastă, că am creierul spălat, că sunt o idioată, dar nu contează.

Stând aici pe patul de spital, mă împac cu faptul că nu mai sunt captivă fără voie. Sunt doar o femeie care îi aparține lui Julian, așa cum el îmi aparține mie.

Mă recuperez la clinică în săptămâna care urmează. Julian mă vizitează în fiecare zi, petrece câteva ore alături de mine, la fel și Beth. Angela are grijă de mine în majoritatea timpului, deși câțiva doctori au trecut să-mi vadă fișele și să-mi regleze doza de calmante.

Încă nu am spus nimănui că sunt o victimă răpită și nici nu mai am de gând să o fac, întrucât simt că personalul clinicii este plătit ca să fie discret. Nimeni nu pare curios să afle ce caută o fată americancă în Filipine, nici nu sunt înclinați să mă interogheze în vreun fel. Singurele lucruri pe care Angela vrea să le știe sunt dacă mă doare, dacă îmi este sete, dacă îmi e foame sau dacă am nevoie la baie. Sunt aproape sigură că, dacă i-aș cere să cheme poliția, va zâmbi și-mi va da mai multe calmante.

Am văzut, de asemenea, o mulțime de paznici în holul din fața camerei mele. I-am zărit când se deschide ușa. Sunt înarmați până în dinți și arată ca niște ticăloși înfricoșători, amintindu-mi de bruta care l-a bătut pe Jake.

Când îl întreb pe Julian despre ei, recunoaște că sunt angajații lui.

— Sunt aici pentru protecția ta, îmi explică el, stând pe marginea patului. Ți-am spus că am dușmani, nu-i așa?

Într-adevăr mi-a spus, dar nu înțelesesem complet pericolul mai înainte. Din ce spune Beth, există o mică armată de gărzi de corp staționată la clinică și în jurul ei, toții protejându-ne de orice amenințare îl macină pe Julian.

— Ce dușmani? întreb eu curioasă, uitându-mă la el. Cine te urmărește?

El îmi zâmbește.

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine, dulceața mea, spune el tandru, dar este ceva rece și mortal care bântuie zâmbetul lui cald. O să rezolv cu ei curând.

Mă scutur puțin și sper că Julian nu observă. Uneori iubitul meu poate fi foarte, foarte înspăimântător.

— Mâine mergem acasă, îmi spune, schimbând subiectul. Doctorii spun că trebuie să o iei ușor timp de câteva săptămâni, dar nu este nevoie să mai stai aici. Te poți reface la fel de bine și acasă.

Dau din cap, stomacul mi se strânge de la un amestec de frică și anticipare. Acasă... Acasă pe insulă. Acest interludiu straniu la clinică – atât de aproape de libertate – aproape că s-a terminat.

Mâine începe adevărata mea viață, din nou.

21

Bum! Bum! Zgomotul exploziei de la rateurile unei mașini m-au trezit din somnul adânc. Inima îmi bate puternic, sar în șezut, apoi duc mâna la cusăturile din lateral cu un sâsâit de durere.

Bum! Bum! Bum! Sunetul continuă, și eu îngheț. Nicio mașină nu dă rateuri așa.

Aud împușcături. Împușcături și țipete.

E întuneric, singura lumină vine de la monitoarele la care sunt conectată. Sunt în pat în mijlocul camerei – primul lucru pe care l-ar vedea cineva când deschide ușa. Îmi vine în minte că aș putea la fel de bine să fiu mijlocul unei ținte.

Încercând să-mi controlez respirația galopantă, trag perfuzia din braț și mă ridic în picioare. Încă mă doare când merg, dar ignor durerea. Sunt sigură că niște gloanțe m-ar durea mult mai tare.

Lipăind desculță spre ușă, o deschid doar puțin și trag cu ochiul pe culoar. Nu se mai zărește nicio gardă de corp, holul e complet gol.

La dracu'! La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Arunc o privire înnebunită în jur și caut o ascunzătoare, dar singurul dulap din cameră este prea mic ca să încap în el. Nu există niciun alt loc unde să mă ascund. Să rămân aici ar fi sinucidere curată. Trebuie să ies, și trebuie să fac asta acum.

Trag pe mine halatul de spital și-l prind strâns, apoi pășesc prudentă afară, pe hol. Podeaua este rece sub picioarele mele goale, sporind senzația de gheață pe care o am în interior. Aici, afară, mă simt și mai expusă, și mai vulnerabilă, iar nevoia de a mă ascunde devine mai puternică. Descoperind o serie de uși la celălalt capăt la culoarului, aleg una la întâmplare, deschizând-o cu atenție. Spre ușurarea mea, nu e nimeni înăuntru, și intru, închizând ușor ușa în spatele meu.

Zgomotul împușcăturilor continuă la intervale neregulate, tot mai aproape de fiecare dată. Mă ascund în colțul din spatele ușii și mă lipesc de perete, încercând să-mi controlez panica. Nu am nicio idee cine sunt cei care trag, dar ce idei îmi vin în minte nu sunt deloc liniștitoare.

Julian are dușmani. Dacă ei sunt acolo, afară? Dacă se luptă cu ei acum cot la cot cu gărzile de corp? Îmi imaginez că este rănit, mort, senzația de frig din interiorul meu crește, se întinde, intrându-mi adânc în oase. Te rog, Doamne, nu! Te rog, orice numai asta nu! Mai degrabă aș muri eu decât să-l pierd pe el.

Tremur din tot corpul și simt transpirația rece cum îmi alunecă pe spate. Împușcăturile s-au oprit, iar tăcerea este mai amenințătoare decât zgomotul asurzitor de mai devreme. Pot gusta frica, o simt pe limbă – ascuțită și metalică – și îmi dau seama că mi-am mușcat obrazul pe interior atât de tare, încât îmi curge sânge.

Timpul se scurge într-un ritm dureros. Fiecare minut pare să fie cât o oră, fiecare secundă – o eternitate. În cele din urmă, aud voci și pași grei afară pe culoar. Pare că sunt mai mulți bărbați și vorbesc într-o limbă pe care nu o înțeleg, o limbă care sună aspru și gutural pentru urechile mele.

Aud ușile cum se deschid și știu că ei caută ceva... sau pe cineva. Abia îndrăznesc să respir, încerc să mă

topesc în perete, să mă fac atât de mică, încât să fiu invizibilă pentru tipii înarmați de pe culoar.

— Unde este? întreabă o voce bărbătească, aspră, într-o engleză cu accent puternic. Trebuia să fie aici, la etajul ăsta.

— Nu, nu este.

Vocea care îi răspunde este a lui Beth și îmi înăbuș o respirație adâncă, înțelegând că bărbații au capturat-o cumva. Pare sfidătoare, dar simt un ton ascuns de frică în vocea ei.

— Ți-am spus, Julian a luat-o deja de-aici.

— Nu mă minți! urlă bărbatul, accentul lui devenind mai puternic.

Se aude zgomotul unei palme urmat de țipătul lui Beth.

— Unde dracu' e?

— Nu știu, suspină isteric Beth. A plecat, ți-am spus, a plecat.

Bărbatul latră ceva în limba lui și aud mai multe uși care se deschid. Se apropie de camera unde mă ascund și știu că e doar o chestiune de timp până mă vor găsi. Nu știu de ce mă caută pe mine, dar știu că eu sunt cea pe care o caută. Vor să mă găsească și sunt gata să-i facă rău lui Beth pentru asta.

Ezit doar o clipă înainte să pășesc afară din cameră. De cealaltă parte a holului, o văd pe Beth ghemuită pe podea, brațul ei fiind prins strâns de un bărbat îmbrăcat în negru. Vreo duzină de alți bărbați stau în jurul lor, cu mitraliere și puști în mâini pe care le îndreaptă spre mine îndată ce ies.

— Pe mine mă căutați? întreb eu calm.

Nu am mai fost atât de îngrozită ca acum niciodată în viața mea, dar vocea mea sună sigură, aproape

amuzată. Nu ştiam că e posibil să fii amorţit de frică, dar exact aşa mă simt eu acum – atât de îngrozită, încât pur şi simplu nu-mi mai este frică.

Mintea mea e ciudat de clară şi observ mai multe lucruri deodată. Bărbaţii par a fi din Orientul Mijlociu, cu piele măslinie şi păr negru. În timp ce unii dintre ei sunt proaspăt raşi, majoritatea au bărbi negre şi dese. Cel puţin doi dintre ei sunt răniţi şi sângerează. Şi, deşi au atâtea arme, par destul de anxioşi, de parcă se aşteaptă să fie atacaţi din clipă în clipă.

Bărbatul care o ţine pe Beth latră un alt ordin într-o limbă care îmi dau seama acum că este araba şi îi recunosc vocea ca aparţinând celui care vorbise în engleză. El pare a fi liderul lor. La comanda lui, doi dintre bărbaţi vin spre mine şi mă apucă de braţe, târându-mă înspre el. Reuşesc să nu mă împiedic, deşi cusăturile mă dor cu o ferocitate reînnoită.

— Ea e? şuieră el spre Beth, scuturând-o brutal. Asta e târfuliţa lui Julian?

— Da, eu sunt, îi spun înainte ca Beth să răspundă.

Vocea mea e în continuare nefiresc de calmă. Cred că nu am realizat cu adevărat pericolul în care mă aflu. Tot ce vreau acum este să îl opresc din a-i face rău lui Beth. În acelaşi timp, îmi dau seama că mă caută pentru că sunt iubita lui Julian. Asta poate însemna doar un singur lucru: Julian e în viaţă şi ei vor să mă folosească împotriva lui. Îmi opresc un tremur de uşurare la gândul acesta.

Liderul lor se uită fix la mine, aparent surprins de neobişnuitul meu curaj. Îi dă drumul lui Beth şi vine spre mine, apucându-mă de bărbie cu nişte degete dure, pline de cruzime. Aplecându-se spre mine, mă studiază, ochii lui negri strălucind reci. Este scund pentru un bărbat – cel mult un metru cincizeci –, iar respiraţia lui

îmi bate peste față, aducând un miros fetid de usturoi și tutun stătut. Mă lupt cu nevoia de a vomita, susținându-i sfidătoare privirea.

După câteva secunde, îmi dă drumul și spune ceva în arabă bandei lui. Doi dintre bărbați se reped și o înșfacă iar pe Beth. Ea țipă și începe să se lupte cu ei, iar unul dintre ei îi întoarce mâinile la spate, făcând-o să amuțească. În același timp, mâna liderului mă strânge de braț până la durere.

— Să mergem, spune el dur și mă las condusă spre ușa de la capătul culoarului.

Ușa se deschide spre niște scări și îmi dau seama că suntem la etajul doi. Bărbații înarmați formează un cerc în jurul meu, lider și Beth, și cu toții coborâm și ieșim pe o ușă care duce către o zonă neasfaltată. Trecem peste cadavrul unui bărbat pe casa scărilor; afară mai sunt câțiva întinși pe caldarâm. Îmi feresc ochii, înghițind convulsiv ca să nu vomit. Soarele este strălucitor și aerul este fierbinte și umed, dar abia simt căldura pe pielea mea înghețată. Încep să-mi dau seama de realitatea situației și încep să tremur.

Sunt câteva mașini SUV negre care ne așteaptă, iar bărbații ne târăsc, pe mine și pe Beth, într-una dintre ele, împingându-ne pe bancheta din spate. Doi dintre ei urcă lângă noi, forțându-ne să ne înghesuim cu toții. O simt pe Beth tremurând și mă întind să-i strâng mâna rece, oferindu-i un pic de confort. Ea mă privește, iar groaza din ochii ei îmi îngheață sângele în vene. Chipul ei pistruiat este palid, iar obrazul drept este umflat și are o vânătaie uriașă care începe să se formeze acolo. Buza de jos îi e spartă în două locuri și pe bărbie are o dâră de sânge. Oricine sunt bărbații ăștia, nu au nicio remușcare

mult decât e cazul. Mintea îmi zboară înapoi la cadavrele pe lângă care tocmai am trecut și mă lupt cu impulsul de a vomita. Nu știu ce au de gând cu noi oamenii ăștia, dar bănuiesc că șansele noastre de a scăpa cu viață sunt minime. Fiecare minut cât suntem încă în viață este prețios și trebuie să facem tot ce ne stă în putință să găsim o soluție.

Motorul pornește și mașina pleacă de pe loc. Încă o țin de mână pe Beth și privesc pe fereastră, urmărind cum dispare în spatele nostru clădirea albă a clinicii. Drumul pe care mergem e neasfaltat și plin de gropi și atmosfera din mașină este tensionată. Cei doi de pe bancheta din spate de lângă noi își țin armele strâns și din nou am sentimentul că se tem de ceva... sau de cineva.

Mă întreb dacă despre Julian este vorba. Oare el știe ce s-a întâmplat? Este, oare, pe drum spre clinică? Mă uit pe geam, am ochii uscați și îmi ard. Nu așa trebuia să se termine. Ar fi trebuit să merg înapoi pe insulă azi, înapoi la viața placidă pe care am avut-o în ultimul an. Este o viață după care tânjesc acum cu o intensitate disperată. Vreau să stau în îmbrățișarea lui Julian, să îi simt atingerea, să miros parfumul cald și curat al pielii lui. Vreau să mă aibă și să mă protejeze, să mă țină în siguranță de orice și oricine cu excepția lui.

Dar el nu este aici. În schimb mașina hurducăie pe drum, ducându-ne tot mai departe și mai departe de siguranță. Este foarte cald înăuntru și simt mirosul înțepător de corpuri bărbătești nespălate și de transpirație, care umple toată mașina și simt că mă sufoc. Beth pare să fie în stare de șoc, are fața albă și suptă. Vreau să o îmbrățișez, dar suntem prea presate una de cealaltă, așa că îi strâng mâna ușor. Degetele ei sunt inerte și lipicioase.

Drumul pare să dureze o veșnicie, dar cred că facem doar vreo oră, pentru că soarele nu s-a ridicat încă

22

Când aterizăm câteva ore mai târziu, mor de sete și am o nevoie disperată să fac pipi. Arunc o privire spre Beth și văd că ea se simte și mai rău decât mine, privirea îi strălucește ca de febră. Umflătura de pe față a devenit o vânătaie urâtă și buzele îi sunt acoperite de sânge uscat. Cu mâinile prinse în cătușe, nu pot nici măcar să ajung la ea să o ating ușor pe braț.

De îndată ce avionul aterizează, ne desfac centurile și ne târăsc afară cu mâinile încă încătușate. Liderul se apropie de noi, ne măsoară rapid din priviri înainte de-a ne arăta un SUV negru parcat câțiva metri mai încolo. Scuipă nu știu ce ordin oamenilor lui și pricep că ne continuăm călătoria. Înainte să ne împingă în mașină, deschid gura.

— Hei, zic încet, trebuie să merg la toaletă.

Beth îmi aruncă o privire panicată, dar o ignor, concentrându-mi atenția pe lider. Sunt foarte sigură că mai bine mor decât să fac în pantaloni sau pe halatul de spital, cum, de fapt, ar cere situația. El ezită o clipă, se uită fix la mine, apoi îmi face semn cu degetul mare înspre tufișuri.

— Du-te, cățea! zice el aspru. Ai un minut.

Mă împleticesc spre tufișuri, ignorându-l pe tipul cu mitralieră care mă urmează într-acolo. Din fericire, se uită în altă parte când îmi ridic halatul de spital și mă așez pe vine ca să mă ușurez, cu fața arzându-mi de jenă.

Cu coada ochiului o văd pe Beth urmându-mi exemplul la vreo 10 metri mai încolo.

Când terminăm, ne urcăm în mașina încinsă și aerul îmbâcsit. De data asta, călătoria durează și mai mult, drumul desfășurându-se prin ceea ce pare a fi o junglă. Când ajungem la un depozit greu de descris – destinația noastră –, sunt udă de transpirație și grav deshidratată. Îmi este și foame, dar nevoia asta este secundară setei care mă chinuie acum.

Când intrăm în clădire, suntem conduse spre două scaune de metal care sunt într-un colț. Îmi desfac cătușele, dar, înainte să apuc să mă bucur, același bărbat care m-a păzit la tufișuri îmi leagă la spate încheieturile mâinilor, apoi îmi leagă gleznele de scaun, la câte un picior, înainte să înfășoare o funie în jurul întregului meu corp țintuind-mă de scaun. Atingerea lui pe pielea mea e indiferentă, impersonală, sunt doar un obiect pentru el, nu o ființă umană. Întorcând capul într-o parte, văd că îi fac același lucru lui Beth, doar că celui care se ocupă de ea pare că-i place să-i provoace durere, smulgându-i picioarele unul departe de celălalt ca să i le lege de scaun. Ea nu scoate niciun sunet, dar fața îi devine și mai palidă, iar buzele crăpate îi tremură ușor.

Privesc totul cu o furie neputincioasă, apoi mă întorc când bărbatul de îndepărtează, concentrându-mi atenția pe ce este în jur.

Se pare că impresia mea inițială a fost corectă. Suntem într-un depozit, cu cutii înalte și rafturi metalice care formează un labirint la mijloc. Acum, că suntem legate fedeleș de scaune, bărbații ne lasă singure, adunându-se în jurul unei mese din celălalt colț al încăperii.

Beth și cu mine putem vorbi în sfârșit.

— Ești în regulă? o întreb, având grijă să vorbesc foarte încet. Te-au rănit? Înainte să ies, vreau să spun...

Ea dă din cap, gura i se tensionează.

— Doar m-au lovit puțin, spune ea încet. Nu e nimic. Nu trebuia să ieși, Nora. A fost o prostie.

— Oricum m-ar fi găsit. Era doar o chestiune de timp. Sunt convinsă de asta. Ai idee cine sunt sau ce vor de la noi?

— Nu sunt sigură, dar pot să ghicesc, spune ea, strângând pumnii pe genunchi. Cred că fac parte din grupul terorist jihadist despre care Julian mi-a spus în urmă cu câteva luni. Se pare că sunt supărați pe el nu vrea să le vândă arma pe care compania lui a dezvoltat-o de curând.

— De ce nu? întreb eu curioasă. De ce nu le-o vinde?

Ea dă din umeri.

— Nu știu. Julian este foarte selectiv când este vorba despre partenerii lui de afaceri și poate că nu a avut suficientă încredere în ei.

— Deci ei ne-au luat ca să-i poată forța mâna?

— Da, așa cred, spune ea încet. Cel puțin de asta ești tu aici. Probabil cineva de la clinică lucra pentru ei, fiindcă știau cine ești și ce însemni pentru Julian. Eu dormeam într-una dintre camerele de jos când m-au găsit și imediat m-au adus la etajul doi, la camera unde stăteai. Cred că vor să-i forțeze mâna lui Julian ca să le dea arma.

Trag aer scurt în piept.

— Am înțeles.

Îmi pot doar imagina cum niște oameni suficient de psihopați ca să omoare civili nevinovați i-ar forța mâna lui Julian. Imagini înfiorătoare cu membre retezate îmi

trec prin minte și le resping cu efort, nevrând să cedez panicii care amenință să mă înghită complet.

— Am avut noroc că Julian nu a fost la clinică atunci când au venit, spune Beth, întrerupându-mi gândurile negre. I-au omorât pe toți, toți cei 16 oameni ai lui Julian care ne păzeau pe noi.

Înghit cu greutate.

— 16 oameni?

Beth dă din cap.

— Aveau arme foarte puternice și au venit cu 30 sau 40 de oameni de-ai lor. Nu ai văzut ce-a fost mai rău, pentru că au intrat prin spate. Erau cadavre unele peste altele până la doi metri înălțime pe cealaltă scară, mulți fiind din tabăra lor.

Mă uit lung la ea, încercând să-mi controlez respirația. La dracu'! La dracu', la dracu', la dracu'! Ca ei să sacrifice atât de mulți dintre tovarășii lor înseamnă că ceea ce vor de la Julian trebuie să fie o armă dată naibii. Le-o va da ca să ne salveze? Ține suficient la mine și la Beth? Știu că mă dorește și e preocupat de starea mea de bine, dar nu am nicio idee dacă mă pune înaintea intereselor lui de afaceri.

Bineînțeles, chiar și dacă le dă ce vor, nu există nicio garanție că ne vor lăsa în viață. Mi-aduc aminte ce mi-a spus Julian despre moartea Mariei... cum au omorât-o ca să-l pedepsească pe el pentru un raid la depozit. În lumea lui Julian, acțiunile au consecințe. Consecințe foarte brutale.

— Crezi că va veni după noi? o întreb încet pe Beth.

Ironia întregii situații nu îmi scapă. Acum îl privesc pe Julian drept potențialul meu salvator, cavalerul meu în armură strălucitoare. Nu mai este cel de care trebuie să fiu salvată.

Ea se uită la mine, cu ochii negri și chipul palid.

— Va veni, răspunde ea ușor. Va veni după noi. Nu știu însă dacă până atunci va mai conta pentru noi.

Răpitorii noștri nu ne dau nimic nici de mâncare, nici de băut. Ăsta nu e un semn bun, înseamnă că nu le pasă dacă trăim sau dacă murim. Îmi este atât de sete, că nu mă pot gândi decât la apă, și am un sentiment de gol care mă roade în stomac. Cel mai groaznic lucru dintre toate totuși este frica rece care mă cuprinde în valuri și imaginile întunecate care îmi trec prin minte ca într-un film de groază prost.

Încerc să vorbesc cu Beth, ca să nu mă panichez, dar după conversația noastră inițială, ea a rămas tăcută și retrasă, răspunzând monosilabic în cel mai fericit caz. Este ca și cum mental nu mai este prezentă. O invidiez. Aș vrea să pot evada și eu în felul ăsta, dar nu pot. Ca să evadez din mintea mea, am nevoie de Julian și de tortura lui erotică.

Când sunt aproape gata să urlu de frustrare, în depozit mai intră doi bărbați. Spre surprinderea mea, unul arată ca un om de afaceri, într-un costum perfect croit, cu o geantă de voiaj elegantă Strotter. Este relativ tânăr, probabil are în jur de 30 de ani, și pare în formă bună. Ras fin, cu un ten măsliniu și păr negru strălucitor, ar fi putut fi pe coperta de la GQ[3] – dacă nu ar fi foarte probabil un terorist.

Bărbatul schimbă câteva cuvinte cu cei din depozit, apoi se îndreaptă spre mine și Beth. Când se apropie,

3 Revistă americană internațională, lunară, pentru bărbați, având sediul la New York și fondată în 1931 (nr. tr.).

observ strălucirea rece din ochii lui și felul în care nările îi tremură ușor. Are ceva vag reptilian în felul cum nu clipește și îmi rețin un fior când se oprește la câțiva metri de mine și mă studiază, cu capul aplecat într-o parte.

Mă uit fix la el, inima bătându-mi tare în piept. Obiectiv vorbind, ar putea fi considerat frumos, dar nu simt nici cea mai mică urmă de atracție. Singurul lucru pe care îl simt este frica. Este, de fapt, o ușurare, o parte din mine s-a întrebat mereu dacă nu cumva sunt greșit făcută – dacă sunt sortită să doresc bărbați care mă sperie. Acum îmi dau seama că Julian e un fenomen pentru mine. Sunt speriată și simt repulsie față de un criminal care stă acum în fața mea – o reacție perfect normală pe care o îmbrățișez.

— De când îl știi pe Esguerra? mă întreabă el.

Are un accent britanic, amestecat cu o notă de ceva străin și exotic. La sunetul vocii lui, Beth ridică privirea, speriată, și văd că pentru o clipă a revenit printre noi.

Ezit preț de o secundă înainte să răspund.

— De vreun an și ceva, spun în cele din urmă. Nu văd niciun rău în a dezvălui asta.

El ridică din sprâncene.

— Și te-a ținut ascunsă în tot acest timp? Impresionant...

Îmi reprim impulsul brusc de-a chicoti. Julian, chiar la propriu, m-a ținut ascunsă pe insulă, așa că acest tip are dreptate mai mult decât își dă seama. Buzele îmi tresar involuntar și văd o urmă de surpriză pe fața bărbatului.

— Ei, bine, ești o târfuliță curajoasă, nu-i așa? spune el încet, urmărindu-mă cu privirea lui întunecată. Sau crezi că totul este o glumă?

Stomacul mi se răsucește de greață și întorc capul ca să o văd pe Beth. Ea se uită fix înainte, cu fața albă și privirea goală. Nu știu dacă a dormit vreun pic, dar pare și mai pierdută ca înainte.

Bărbații îndreaptă camera spre noi, verificând unghiul de câteva ori, apoi Costumul vine lângă mine. De îndată ce aparatul pornește, el își pune mâna pe capul meu, bătându-mă pe părul încâlcit.

— Știi ce vreau, Esguerra, spune el plat, uitându-se la cameră. Ai timp până la miezul nopții, mâine, ca să mi-o aduci. Faci asta, și târfa ta rămâne întreagă. Chiar ți-o dau înapoi. Dacă nu, ei bine... o primești oricum înapoi. Se oprește, zâmbește cu cruzime. Bucățică cu bucățică.

Eu mă uit fix la cameră, fierea urcându-mi în gât. Nu mi-au făcut rău – încă –, dar simt violența acestor bărbați. Este același întuneric care pătează sufletul lui Julian. Bărbații ca ei sunt diferiți. Nu respectă normele sociale. Nu joacă după aceleași reguli ca toată lumea.

Costum își ia mâna din părul meu și face un pas spre Beth.

— Poate nu mă crezi, Esguerra, spune el, vorbind încă spre cameră. Poate crezi că-mi lipsește hotărârea. Ei, bine, hai să-ți fac o mică demonstrație cu ce va păți târfulița ta dacă nu-mi dai ce vreau. O să începem cu roșcata și apoi trecem la cealaltă – arată spre mine cu capul – mâine după miezul nopții.

— Nu! țip eu, dându-mi seama ce vrea să facă. Nu te atinge de ea!

Mă zbat să mă eliberez, dar frânghiile mă țin prea strâns. Nu pot face nimic decât să privesc neputincioasă în timp ce el o prinde pe Beth de gât și începe să strângă.

— Nu te atinge de ea! Julian o să te omoare pentru asta! O să te ucidă...

Ignorând țipetele mele, Costum urlă un ordin în arabă, iar un bărbat pășește înainte tăindu-i legăturile lui Beth cu un cuțit. Surprind privirea ei îngrozită; apoi este aruncată la podea, cu fața în jos. Costum o apasă cu genunchiul în spate și o trage de păr forțându-i capul să se arcuiască. Îi văd picioarele zbătându-i-se neputincioase, iar țipetele mele se întețesc când Costum scoate un cuțit mic și fin și începe să cresteze obrazul lui Beth.

Ea urlă, se zbate și pot vedea cum țâșnește sângele peste tot în timp ce el îi taie fața, lăsând în urmă o crestătură adâncă însângerată. Îmi vine să vomit, stomacul mi se întoarce pe dos, dar el e departe de a fi terminat. Urmează celălalt obraz, apoi apasă cuțitul în brațul ei, tăind o bucată de carne. Urletele ei de agonie răsună în tot depozitul, alături de țipetele mele isterice. Îi simt durerea de parcă ar fi a mea și nu pot îndura.

— Las-o în pace! țip eu. Ticălos nenorocit! Las-o în pace!

Evident, nu o lasă. Continuă să o taie, ochii negri strălucindu-i de entuziasm. Îi face plăcere asta – îmi dau seama cu o silă îngrozitoare –, nu o face doar pentru filmare. Zbaterile lui Beth au devenit mai slabe, țipetele ei s-au transformat în gemete. Este sânge peste tot, Beth se îneacă, practic, cu el. Nu știu cum poate să rămână conștientă în tot acest timp. Puncte negre îmi acoperă vederea și simt de parcă pereții se închid peste mine, cutia toracică îmi strânge plămânii și nu mai pot respira.

Brusc, corpul lui Beth tresare și scoate un bolborosit ciudat înainte de-a amuți. Tot ce mai pot auzi acum este zgomotul aspru, suspinat al propriei mele respirații. Beth zace acolo nemișcată, cu o baltă de sânge întinzându-se de la beregata ei. Costum se ridică, șterge cuțitul de pantaloni și se uită spre camera de filmat.

— Acesta a fost un spectacol special pentru tine, Esguerra, spune el zâmbind larg. Nu am vrut să

mă întind prea mult, căci vei avea nevoie de timp ca să-mi aduci ce ți-am cerut. Evident, dacă nu primesc, următorul spectacol va fi mult, mult mai lung. Face un pas spre mine și își plimbă un deget plin de sânge pe obrazul meu. Târfulița ta este atât de frumoasă, aș putea chiar să-i las pe oamenii mei să se joace puțin cu ea înainte să încep eu...

De data asta nu mă mai pot controla. Voma fierbinte îmi țâșnește în gât și abia reușesc să întorc capul într-o parte, că vărs tot conținutul stomacului pe podea într-o serie de tresăriri violente.

23

După ce închide camera de filmat, mă lasă singură din nou. Corpul lui Beth e târât afară, și podeaua e ștearsă cu grijă, rămânând în urmă câteva dungi roșu-maronii. Mă uit lung la ele, gândurile îmi sunt încete și vâscoase, ca și cum aș fi amorțită. Nu mai tremur, deși din când în când câte un fior îmi scutură corpul. Cusăturile mă dor surd și mă întreb dacă s-a rupt vreuna în timpul zvârcolirilor de mai devreme. Nu văd pete de sânge pe halatul de spital, deci poate că nu.

Puțin mai târziu, îmi aduc niște apă. Beau cu sete întreaga cană, făcându-i pe bărbați să râdă și să spună ceva în arabă în timp ce își freacă șliturile sugestiv. Aproape mă gândesc că ei speră ca Julian să nu apară totuși deloc ca să se poată „juca" cu mine înainte să treacă Costum la lucru.

Pentru moment totuși au milă și mă lasă în pace. Chiar am voie să ies pentru o clipă ca să folosesc toaleta, și același tip de mai devreme – cel impasibil – mă păzește în timp ce mă duc în tufișuri. Cred că acum el este însoțitorul meu oficial la baie și încep să-i spun în minte Tipul Toaletă.

Le dau nume și altora dintre ei. Celui cu barba neagră lungă până la jumătatea pieptului îi zic Barbă Neagră. Celui care chelește în partea din față, Chelul. Celui scund care a condus raidul de la clinică, Respirație de Usturoi.

Fac asta ca să-mi iau gândurile de la Beth. Nu-mi pot permite încă să mă gândesc la ea, nu dacă vreau să rămân sănătoasă la cap. Dacă scap cu viață din asta, atunci o voi jeli pe femeia care îmi devenise prietenă. Dacă supraviețuiesc, atunci îmi voi da voie să plâng și să sufăr, să fiu furioasă de moartea ei violentă fără sens. Dar acum pot doar să exist de la un moment la altul, concentrându-mă pe lucruri neimportante, ridicole, ca să mă țin să nu fiu strivită sub greutatea realității brutale.

Timpul trece încet. Când începe să se întunece, mă uit fix la podea, la pereți, la tavan. Chiar cred că dau din cap de câteva ori, deși tresar la cel mai mic sunet, cu inima bătându-mi puternic. Nu mi-au dat încă de mâncare, și foamea mă chinuie, stomacul mă roade dureros. Nu contează, de fapt. Sunt recunoscătoare că sunt încă în viață – o stare care știu că nu va continua mult timp, doar dacă Julian vine cu arma.

Închid ochii și mă prefac că sunt acasă pe insulă, citind o carte pe plajă. Încerc să-mi imaginez că în orice clipă mă pot duce în casă și să o găsesc pe Beth acolo, pregătind cina pentru noi. Încerc să mă conving că Julian e pur și simplu plecat în călătoriile lui de afaceri și că îl voi vedea curând, din nou. Îmi imaginez zâmbetul lui, felul în care părul lui negru cade în bucle în jurul feței, încadrând perfecțiunea masculină a trăsăturilor lui, și îmi e dureros de dor de el, de căldura și siguranța îmbrățișării lui puternice, în timp ce mintea mea alunecă treptat într-un somn neliniștit.

O mână mare îmi acoperă gura, trezindu-mă brusc. Deschid larg ochii, adrenalina inundându-mi venele. Îngrozită, încep să mă zbat... și apoi aud o voce familiară șoptindu-mi în ureche:

— Sssst, Nora. Eu sunt. Vreau să te liniștești acum... în regulă?

Dau din cap ușor, corpul meu tremură de ușurare, și mâna îmi eliberează gura. Întorc capul și mă uit uimită la Julian.

Ghemuit lângă mine, e tot îmbrăcat în negru. Are o vestă antiglonț care îi acoperă pieptul și umerii, iar fața îi este pictată cu linii negre diagonale. Are o mitralieră pe umăr și un întreg arsenal de arme legat de curea. Arată ca un străin mortal. Doar ochii îi sunt familiari, strălucind luminoși pe fața pictată întunecat.

Pentru o clipă, sunt convinsă că visez. Nu poate să fie el aici, în acest depozit din mijlocul pustietății, vorbind cu mine. Nu când dușmanii lui sunt la mai puțin de treizeci de metri depărtare. Inima îmi bate puternic, arunc o privire rapidă, înnebunită de-a lungul depozitului.

Bărbații din colț par să doarmă, întinși pe pături așezate pe podea. Număr opt dintre ei, ceea ce înseamnă că mai sunt câțiva probabil afară, păzind clădirea. Nu îl văd pe Costum pe nicăieri, probabil și el e afară.

Întorcându-mi atenția spre Julian, îl văd cum taie frânghiile de la gleznele mele cu un cuțit profesional.

— Cum ai ajuns aici? șoptesc eu, uitându-mă la el uluită.

El se oprește o clipă, se uită în sus la mine.

— Taci, spune el, aproape nici nu se aud cuvintele lui. Vreau să te scot de aici înainte să se trezească ei.

Dau din cap, devenind complet tăcută în timp ce el continuă să-mi taie frânghiile. În ciuda situației noastre periculoase, sunt aproape năucită de bucurie. Julian este aici, cu mine. A venit după mine. Valul de iubire și gratitudine care mă cuprinde este atât de puternic că abia îl pot suporta. Vreau să sar în sus și să-l îmbrățișez,

dar rămân nemişcată până ce termină ce are de făcut, scăpându-mă de restul frânghiilor.

De îndată ce sunt eliberată, mă trage în sus, în picioare, şi mă ia în braţe, ţinându-mă strâns lipită de el. Simt un tremur uşor în corpul lui puternic, şi apoi îmi dă drumul, făcând o jumătate de pas în spate. Îmi cuprinde faţa între palme lui şi se uită în jos la mine, privirea lui e intens albastră şi fioros de posesivă. O clipă de comunicare fără cuvinte se scurge între noi, şi eu ştiu. Ştiu ceea ce nu poate spune acum.

Ştiu că ar veni întotdeauna după mine.

Ştiu că ar ucide pentru mine.

Ştiu că ar muri pentru mine.

Lăsând braţele în jos, mă ia de mână.

— Să mergem, spune el încet, uitându-se încă la mine. Nu avem prea mult timp.

Îl apuc strâns de mână, lăsându-l să mă conducă spre zona întunecată de lângă peretele din partea opusă faţă de locul unde dorm bărbaţii. Labirintul de rafturi şi cutii din mijlocul depozitului ne ascunde vederii lor, şi Julian se opreşte aici, ghemuindu-se iar şi dându-mi drumul la mână. Aud un sunet de bâjbâială, ca şi cum mâna lui caută ceva pe podea, şi apoi se aude un scârţâit tăcut în timp ce el ridică o scândură de jos şi o aşază alături.

În podea, în faţa noastră, se deschide o ieşire pătrată largă.

Îngenunchez lângă ea, străpungând cu ochii întunericul de jos.

— Coboară, îmi şopteşte Julian la ureche, punând mâna pe genunchiul meu şi strângând uşor. Atingerea familiară mă calmează puţin. E o scară aici.

Înghit, întind mâna să găsesc scara de care mi-a spus. De unde știe toate astea?

— Am spart codul și am intrat în computerul lor și am găsit planurile acestei clădiri, îmi explică el încet, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Există o zonă de depozitare dedesubt care are o conductă de scurgere în afară. Găsește-o și târăște-te de-a lungul ei. Mâna lui dă drumul genunchiului meu, și eu mă simt golită fără atingerea lui, pericolul situației noastre izbindu-mă din nou.

Degetele mele ating scara de metal și o apuc, răsucindu-mă spre ea. Julian mă ține de braț în timp ce îmi găsesc loc să pun piciorul și încep să cobor precaută. Este întuneric beznă aici jos, și în circumstanțe normale, aș fi ezitat să intru într-un subsol necunoscut, dar nu e nimic mai înspăimântător pentru mine acum decât bărbații de care fugim.

Cobor câteva trepte, apoi mă uit în sus și îl văd pe Julian încă stând acolo. Expresia de pe chipul lui e încordată și alertă, ca și cum ar asculta ceva.

Și apoi aud: este un murmur de voci, urmate de țipete în arabă.

Și-au dat seama că am fugit.

Julian se ridică în picioare cu o mișcare lină și se uită în jos la mine, cu mâinile apucând strâns mitraliera.

— Du-te! îmi ordonă el, vocea lui e joasă și dură. Acum, Nora. Du-te la conductă și ieși. Îi țin eu pe loc.

— Ce? Nu! mă uit la el îngrozită. Vino cu mine...

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Du-te! șuieră el. Acum, sau murim amândoi. Nu pot să-mi fac griji pentru tine și să mă lupt cu ei.

Ezit pentru o secundă, mă simt sfâșiată. Nu vreau să-l las în urmă, dar nu vreau nici să-i stau în cale.

— Te iubesc, spun încet, uitându-mă în sus la el, și văd o fulgerare scurtă a dinților lui albi ca răspuns.

— Du-te, iubito, spune el pe un ton mai cald acum. Voi veni și eu curând la tine.

Mă doare inima, fac cum spune și cobor pe scară cât de repede pot. Strigătele cresc în intensitate și știu că bărbații caută peste tot în depozit, începând cu labirintul din mijloc. Este doar o chestiune de timp până ajung la zona întunecată de-a lungul peretelui. Tot corpul îmi tremură într-un amestec de nervi și adrenalină, și mă concentrez ca să nu cad când cobor mai departe în întuneric.

Ra-ta-ta! Explozia mitralierei deasupra mea mă sperie și cobor mai repede, respirând greu și haotic. De îndată ce ating podeaua cu tălpile, întind mâinile în fața mea căutând peretele cu conducta de scurgere.

Alte împușcături. Strigăte. Țipete. Inima îmi bate atât de tare, sună ca o tobă în urechile mele. Ceva chițăie sub picioarele mele, și niște lăbuțe mici trec peste degetele mele goale de la picioare. Le ignor, căutând frenetic conducta aceea. Șobolanii nu reprezintă nimic pentru mine acum. Undeva acolo sus Julian este în pericol de moarte. Nu știu dacă e singur sau dacă a adus întăriri, dar gândul că poate fi rănit sau omorât este atât de agonizant, încât nu mă pot concentra pe asta acum. Nu dacă vreau să supraviețuiesc.

Mâinile mele ating peretele, dar nu găsesc deschizătura. Este prea întuneric. Pipăind, merg de-a lungul peretelui, măturând cu mâinile suprafața în sus și în jos. Mă dor cusăturile, dar abia dacă mai simt durerea. Trebuie să găsesc o cale de ieșire. Dacă mă prind din nou, nu voi supraviețui mult timp.

Altă rafală de focuri, urmată de alte strigăte.

Continui să caut, teroarea și frustrarea mea cresc cu fiecare clipă. Julian. Julian este acolo sus. Încerc să nu mă gândesc, dar nu pot. Nu pot face nimic să-l ajut, logic știu asta. Sunt desculță și îmbrăcată cu un halat de spital, și nu am nici măcar o furculiță ca să mă apăr cu ea. În același timp, el e înarmat până-n dinți și poartă o vestă antiglonț.

Bineînțeles, logica nu are nimic de-a face cu frica agonizantă pe care o simt la gândul de a-l pierde.

Va supraviețui, îmi spun mie însemi în timp ce continui să caut conducta. Julian știe ce face. Asta e lumea lui, aria lui de expertiză. Asta este acea parte din viața lui de care m-a protejat pe insulă.

Mâinile mele ating ceva dur pe perete lângă genunchi și apoi se cufundă într-o deschizătură.

Conducta. Am găsit-o.

Se mai aude un chițăit subțire și ceva sare din conductă spre mine. Mă dau înapoi speriată, apoi mă așez în patru labe și hotărâtă încep să mă târăsc înăuntru, întărindu-mă pentru alte potențiale întâlniri cu rozătoare.

Conducta este suficient de largă ca să pot sta în mâini și genunchi, și mă târăsc cât de repede pot, ignorând mirosul de canalizare și rugină. Din fericire, e doar puțin umed aici și încerc să nu mă gândesc prea mult ce ar putea fi această umezeală.

În sfârșit, ajung la cealaltă gură a conductei. Mă strâng ca o minge, reușesc să mă răsucesc și să ies cu picioarele înainte.

Pășind afară din conductă, mă uit în jur. Cerul de deasupra mea este acoperit de stele, iar aerul e îmbibat de mirosul pământului cald și al vegetației de junglă. Văd clădirea depozitului pe un deal mic deasupra mea, la mai puțin de cincizeci de metri depărtare.

Mă uit lung la depozit, înnebunită de grijă pentru Julian. Se mai aude o rafală de focuri, însoțită de fulgere de lumină intensă. Lupta armată continuă încă, ceea ce este un semn bun, îmi spun mie însămi. Dacă Julian era mort – dacă teroriștii ar fi câștigat –, nu se mai auzeau împușcături. Probabil că a venit cu întăriri.

Îmi cuprind corpul cu brațele și mă sprijin cu spatele de un copac, picioarele îmi tremură de groază și adrenalină.

Și în acel moment cerul se luminează complet în timp ce clădirea sare în aer... și o rafală fierbinte mă proiectează în tufișuri câțiva metri mai încolo.

24

Următoarele 24 de ore mi le amintesc ca prin ceață.

După ce mă ridic în picioare, sunt amețită și dezorientată, capul îmi bubuie și corpul mă doar ca o vânătaie uriașă. Am un zgomot surd în urechi și totul pare să vină spre mine ca de la distanță.

Probabil am leșinat de la rafala exploziei, dar nu sunt sigură. Până îmi revin cât să pot merge, incendiul care a înghițit clădirea aproape că s-a stins.

Amețită, încep să urc dealul și să caut printre ruinele fumegânde ale depozitului. Ocazional găsesc ceva ce aduce a membru carbonizat, și de câteva ori dau peste un cadavru care este aproape întreg, doar cu capul sau un picior lipsă. Cumva înregistrez descoperirile astea la un anumit nivel, dar nu le procesez complet. Mă simt în mod ciudat detașată, ca și cum nu sunt acolo de fapt. Nimic nu mă atinge. Nimic nu mă deranjează. Chiar și senzațiile fizice sunt amorțite de șoc.

Îl caut ore întregi. Când mă opresc, soarele este sus pe cer, și eu sunt udă de transpirație.

Nu am altă alegere decât să accept adevărul acum.

Nu există supraviețuitori. Asta e, pur și simplu.

Ar trebui să plâng. Ar trebui să urlu. Ar trebui să simt ceva.

Dar nu.

În schimb mă simt paralizată.

Plec de lângă depozit și încep să merg. Nu știu încotro mă duc, și nici nu îmi pasă. Tot ce pot să fac este să pun un picior în fața celuilalt.

Când începe să se întunece, dau peste o îngrămădire de case mici făcute din stâlpi de lemn și carton. Un pârâiaș puțin adânc trece prin mijlocul așezării și văd câteva femei acolo care spală rufe.

Fețele lor șocate sunt ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să mă prăbușesc la câțiva pași de ele.

— Domnișoară Leston, vreți să-mi răspundeți la câteva întrebări? Sunt agentul Wilson, de la FBI, și acesta este agentul Bosovski.

Mă uit în sus spre bărbatul grăsuț, între două vârste, care stă lângă patul meu. Nu este deloc așa cum mi-am imaginat eu că sunt agenții FBI. Are fața rotundă, cu o înfățișare aproape ca de heruvim, cu obraji rumeni și ochi albaștri jucăuși. Dacă agentul Wilson ar purta o căciulă roșie și o barbă albă, ar fi un Moș Crăciun desăvârșit. Prin contrast, partenerul lui – agentul Bosovski – este dureros de slab, cu linii adânci săpate în fața îngustă.

În ultimele două zile, m-am refăcut într-un spital din Bangkok. Se pare că una dintre femeile de la pârâu a anunțat autoritățile locale despre fata care a venit pe jos în satul lor. Îmi aduc vag aminte că m-au întrebat, dar mă îndoiesc că am răspuns ceva clar când am vorbit cu ele. Totuși, au înțeles suficient cât să contacteze ambasada americană în numele meu, iar oficialitățile Statelor Unite au preluat cazul mai departe.

— Părinții dumneavoastră sunt pe drum, spune agentul Bosovski, în timp ce eu continui să mă uit lung la ei fără să spun un cuvânt. Avionul lor aterizează în câteva ore.

Clipesc, cuvintele lui trec cumva de stratul de gheață care mă ține încapsulată de tot și toți de la explozie încoace.

— Părinții mei? spun cu vocea spartă, îmi simt gâtul ciudat de umflat.

Agentul slab dă din cap.

— Da, domnișoară Leston. Au fost anunțați ieri, și i-am urcat în primul avion spre Bangkok. Au vrut să vorbească cu dumneavoastră, dar erați sedată la acel moment.

Procesez informația. Doctorii mi-au spus deja că am o ușoară contuzie, alături de arsuri de gradul întâi și răni la picioare. În afară de astea, au fost impresionați de starea mea generală bună: deshidratare, operație recentă și diferite vânătăi neimportante. Totuși, probabil m-au sedat ca să mă odihnesc.

— Credeți că ne puteți răspunde la niște întrebări înainte să sosească părinții dumneavoastră? Mă întreabă delicat agentul Wilson când eu continui să rămân tăcută.

Dau din cap, aproape imperceptibil, și el trage un scaun aproape. agentul Bosovski face la fel.

— Domnișoară Leston, ați fost răpită în iunie anul trecut, spune agentul Wilson, expresia de pe chipul lui rotund este caldă și înțelegătoare. Ne puteți spune ceva despre răpirea dumneavoastră?

Ezit pentru o clipă. Vreau să le spun ceva despre Julian? Și atunci îmi amintesc că el e mort și că nimic din toate astea nu mai contează. Pentru o secundă, agonia este atât de intensă, încât îmi taie respirația, dar apoi peretele de amorțeală de gheață mă încastrează din nou.

— Sigur, spun eu plat. Ce vreți să știți?

— Îi știți numele?

— Julian Esguerra. Este... înghit greu..., este traficant de arme.

Ochii agenților FBI se măresc.

— Un traficant de arme?

Dau din cap și le spun ce știu despre organizația lui Julian. Agentul Bosovski notează cât de repede poate, în timp ce agentul Wilson continuă să-mi pună întrebări despre activitatea lui Julian și teroriștii care m-au răpit de la el. Par dezamăgiți că el a murit – și că eu știu atât de puține lucruri – și le explic că nu am plecat de pe insulă de când am fost răpită.

— V-a ținut acolo tot timpul în aceste cincisprezece luni? întreabă agentul Bosovski, și liniile de pe fața lui subțire se adâncesc. Doar dumneavoastră și această femeie, Beth?

— Da.

Agenții schimbă o privire, iar eu mă uit fix la ei, știind ce gândesc. *Biata fată, ținută ca un animal în cușcă pentru amuzamentul unui criminal.* Cândva am simțit și eu așa, dar nu mai e cazul. Acum aș face orice să dau timpul înapoi și să fiu din nou prizoniera lui Julian.

Agentul Wilson se întoarce spre mine și își drege glasul.

— Domnișoară Leston, va vorbi cu dumneavoastră un consilier pentru abuzuri sexuale mai târziu în această după-amiază..

— Nu este nevoie, îl întrerup eu. Sunt bine.

Și sunt. Nu mă simt victimizată, nici abuzată. Mă simt doar amorțită.

După alte câteva întrebări, mă lasă în pace. Nu le spun niciun detaliu al relației mele cu Julian, dar cred că au înțeles esențialul.

Apoi vine să mă vadă artistul de portrete de la FBI, și eu i-l descriu pe Julian. Îmi tot aruncă priviri ciudate când îi corectez interpretarea descrierilor mele.

— Nu, sprâncenele lui sunt puțin mai groase, puțin mai drepte... Are părul puțin mai ondulat, dar, ca și cum...

În special cu gura lui Julian are probleme. Este greu de descris frumusețea acelui zâmbet al lui de înger întunecat.

— Fă buza de sus mai plină puțin... Nu, așa e prea plină... Ar trebui să fie mai senzuală, aproape frumoasă...

În cele din urmă terminăm, și fața lui Julian mă privește fix de pe o coală de hârtie albă. O săgeată de agonie mă străpunge din nou, dar amorțeala îmi vine în ajutor la timp, la fel ca mai înainte.

— Este un bărbat frumos, comentează artistul, examinându-și lucrarea. Nu vezi astfel de bărbați în fiecare zi.

Pumnii mei se strâng puternic, unghiile îmi intră în carne.

— Nu, nu vezi.

Următoarea persoană care mă vizitează este consiliera pentru abuzuri sexuale despre care mi-au vorbit mai devreme. E ușor supraponderală, brunetă, trecută bine de 40 de ani, dar ceva din privirea ei îmi amintește de Beth.

— Sunt Diane, spune ea, prezentându-se în timp ce trage un scaun aproape. Îți pot spune Nora?

— E în regulă, rostesc eu obosită.

Nu vreau în mod special să vorbesc cu această femeie, dar privirea ei hotărâtă îmi spune că nu are nicio intenție să plece până nu o fac.

— Nora, îmi poți povesti despre timpul petrecut pe insulă? mă întreabă ea, uitându-se la mine.

— Ce vreți să știți?

Ea se uită la minte timp de câteva secunde, apoi se ridică și îmi întinde cartea de vizită.

— Dacă vreodată ești pregătită să vorbești, Nora, te rog să mă suni, spune ea încet. Nu poți ține totul în tine. În cele din urmă te va consuma...

— În regulă, vă voi suna, o întrerup eu, luând cartea de vizită și așezând-o pe măsuța de lângă pat.

Mint de îngheață apele, și sunt sigură că ea știe asta.

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet slab, apoi iese din cameră, lăsându-mă, în sfârșit, cu gândurile mele.

Pentru sosirea părinților mei, insist să mă ridic și să mă îmbrac cu haine obișnuite. Nu vreau să mă vadă zăcând într-un pat de spital. Sunt convinsă că s-au îngrijorat mult prea mult timp pentru mine, și ultimul lucru pe care-l vreau este să le sporesc anxietatea.

Una dintre asistente îmi dă o pereche de blugi și un tricou, și le îmbrac recunoscătoare. Îmi vin bine. Asistenta este o micuță thailandeză și avem cam aceleași măsuri. Este ciudat să port din nou acest fel de haine. M-am obișnuit atât de mult cu rochiile ușoare de vară, încât blugii mi se par neobișnuit de aspri și grei pe piele. Nu-mi pun pantofi totuși, fiindcă tălpile trebuie să mi se vindece de la arsurile pe care le-am căpătat umblând printre resturile depozitului.

Când părinții mei intră în cameră, în cele din urmă, stau pe un scaun așteptându-i. Mama apare prima. Chipul ei se încrețește de îndată ce mă vede și fuge spre mine cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Tata e chiar în spatele ei, și curând amândoi mă îmbrățișează, vorbind cu o sută de kilometri la oră și suspinând de fericire.

Le zâmbesc larg, îi îmbrățișez și eu, și fac tot posibilul să-i asigur că îmi e bine, că toate rănile mele sunt minore și că nu au de ce să-și facă griji. Nu plâng, totuși. Nu pot. Totul pare șters și îndepărtat, și chiar și părinții mei îmi par mai mult ca niște amintiri dragi decât ca niște oameni reali. Cu toate astea, fac un efort aproape supraomenesc să mă comport normal, le-am cauzat deja mult prea mult stres și anxietate.

După o vreme, se liniștesc suficient cât să se așeze și să stăm de vorbă.

— El v-a contactat, nu-i așa? întreb eu, aducându-mi aminte de promisiunea lui Julian. V-a spus că trăiesc?

Tata dă din cap, fața i se tensionează.

— La câteva săptămâni după ce ai dispărut, am primit un transfer de bani în contul nostru bancar, a spus el încet. În valoare de un milion de dolari dintr-o sursă off-shore nedepistabilă. Se presupune că era o loterie la care am câștigat.

Gura mea pică larg deschisă.

Ce? Julian le-a dat bani părinților mei?

— În același timp am primit un e-mail, continuă tata, cu vocea tremurată. Subiectul era „de la fiica voastră, cu dragoste". Avea fotografia ta. Erai întinsă pe o plajă, citeai o carte. Arătai atât de frumoasă, atât de liniștită... Înghite cu greutate. E-mailul spunea că ești bine și că ești cu cineva care va avea grijă de tine... și noi să folosim banii primiți pentru a plăti ipoteca. Mai spunea și că te-am pune în pericol dacă am merge la poliție cu această informație.

Mă uit lung la ei uluită, încercând să-mi imaginez ce au gândit ei atunci. Un milion de dolari...

— N-am știut ce să facem, spune mama, mâinile ei frământându-se în poală. Ne-am gândit că ar putea fi un fir util în investigație, dar în același timp, nu am vrut să te punem în pericol, oriunde ai fi fost...

— Și ce ați făcut? întreb eu fascinată.

Cei de la FBI nu au zis nimic despre milionul de dolari, deci părinții mei nu le-au vorbit despre asta. În același timp, nu-mi imaginez că părinții mei au luat pur și simplu banii și nu au continuat mai departe cercetările.

— Am folosit banii ca să angajăm o echipă de detectivi particulari, îmi explică tata. Cei mai buni pe care i-am putut găsi. Ei au reușit să urmărească transferul bancar până la o companie fictivă din Insulele Cayman, dar pista a murit acolo.

Face o pauză uitându-se la mine.

— Am folosit acei bani să te căutăm pe tine de atunci încoace.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? mă întreabă mama, aplecându-se în scaun. Cine te-a luat? De unde vin banii ăștia? Unde ai fost tot timpul ăsta?

Zâmbesc și încep să le răspund la întrebări. În același timp, îi privesc, sorbind trăsăturile lor familiare. Părinții mei sunt un cuplu frumos, amândoi sănătoși și în formă bună. M-au făcut pe mine când aveau amândoi 20 și ceva de ani, așa că sunt încă relativ tineri. Tata are doar câteva fire albe, deși acum a mai încărunțit un pic.

— Deci tu chiar înotai în ocean și citeai cărți pe plajă?

Mama se uită lung la mine, neîncrezătoare, în timp ce eu îi descriu o zi tipică pe insulă.

— Da, și îi zâmbesc larg. În unele feluri, a fost ca o adevărată vacanță lungă. Și chiar a avut grijă de mine, exact cum v-a spus că o va face.

— Dar de ce te-a luat? întreabă tata cu frustrare. De ce te-a furat?

Dau din umeri, nevrând să dau explicații detaliate despre Maria și posesivitatea extremă a lui Julian.

— Pentru că el e genul ăsta de bărbat, presupun, spun eu relaxată. Pentru că nu ar fi putut ieși cu mine la întâlniri obișnuite având în vedere profesia lui.

— Te-a rănit, iubito? mă întreabă mama, și ochii ei negri se umplu de compasiune. A fost crud cu tine?

— Nu, răspund eu ușor. Nu a fost deloc crud cu mine.

Nu le pot explica părinților mei complexitatea relației mele cu Julian, așa că nici măcar nu încerc. În schimb, ascund multe aspecte ale captivității mele, concentrându-mă doar pe cele pozitive. Le spun de expedițiile mele dimineața devreme la pescuit cu Beth și despre pasiunea mea nou-descoperită pentru pictură. Le descriu frumusețea insulei și cum am reînceput să alerg. Când mă opresc să-mi trag răsuflarea, amândoi se uită la mine cu priviri ciudate.

— Nora, draga mea, mă întreabă mama nesigură, ești... ești îndrăgostită de acest Julian?

Râd, dar sunetul sună aspru și gol.

— Îndrăgostită? Nu, bineînțeles că nu!

Nu știu cum i-a venit ei ideea asta, de vreme ce eu am încercat să evit să vorbesc despre Julian. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât simt mai tare că peretele de gheață care mă înconjoară ar putea crăpa, lăsând toată durerea să mă înece.

— Bineînțeles că nu, spune tata, privindu-mă de-aproape, și văd că el nu mă crede.

Cumva ei simt care e adevărul, că sunt mult mai traumatizată de salvarea mea decât de răpirea mea.

25

În următoarele patru luni, încerc să adun bucățile vieții mele.

După încă o zi la spitalul din Bangkok, sunt considerată suficient de sănătoasă pentru a călători și mă întorc acasă, înapoi în Illinois, cu părinții. Avem două escorte FBI pe timpul călătoriei spre casă – agenții Wilson și Bosovski –, care se folosesc de zborul de 24 de ore ca să-mi pună și mai multe întrebări. Amândoi par frustrați, deoarece, conform bazei de date, Julian Esguerra pur și simplu nu există.

— Nu l-ai auzit folosind și alte nume false? mă întreabă agentul Bosovski pentru a treia oară, după ce cercetările Interpolului nu au dat niciun rezultat.

— Nu, spun eu răbdătoare. Eu îl știam doar ca Julian. Teroriștii i-au spus Esguerra.

Bănuiala lui Beth despre identitatea celor care ne-au furat din clinica lui Julian s-a dovedit corectă. Într-adevăr făceau parte dintr-o organizație jihadistă extrem de periculoasă numită Al-Quadar – măcar atât a putut afla FBI-ul.

— Nu are sens, pur și simplu, spune agentul Wilson, obrajii lui rotunzi tremurând de frustrare. Oricine cu asemenea putere ar fi trebuit să fie pe radarul nostru. Dacă era șeful unei organizații ilegale care fabrica și distribuia arme de ultimă tehnologie, este posibil

ca nicio singură agenţie guvernamentală să nu ştie de existenţa lui?

Nu ştiu ce să-i spun, aşa că doar dau din umeri. Nici detectivii particulari angajaţi de părinţii mei nu au reuşit să afle ceva despre el.

Părinţii mei şi cu mine ne-am consultat dacă să le spunem celor de la FBI despre banii de la Julian, dar în cele din urmă am decis să nu. Dezvăluind această informaţie atât de târziu în desfăşurarea faptelor nu le-ar fi adus decât necazuri alor mei şi ar fi putut să-i facă pe cei din FBI să creadă că au fost uneltele lui Julian. În fond, ce răpitor trimite bani familiei victimei?

Când ajungem acasă, sunt epuizată. Sunt obosită de părinţii care mă cocoloşesc tot timpul şi sunt sătulă de FBI-ul care vine cu un milion de întrebări la care nu pot răspunde. Cel mai mult am obosit să fiu în preajma atât de multor oameni. După un an de contact uman minim, sunt copleşită de mulţimile de la aeroport.

Găsesc camera mea din casa părinţilor practic neatinsă.

— Am sperat tot timpul că te vei întoarce, îmi explică mama, cu faţa radiind de fericire.

Zâmbesc şi o îmbrăţişez înainte să-i scot din cameră. Mai mult decât orice, am nevoie să fiu singură acum, fiindcă nu ştiu cât timp mai pot păstra masca normalităţii.

În acea noapte, fac duş în vechea baie a copilăriei mele şi las, în sfârşit, durerea să izbucnească şi plâng.

Două săptămâni mai târziu după sosirea mea, mă mut din casa părinţilor. Ei încearcă să mă facă să mă răzgândesc, dar îi conving că am nevoie de asta, că

trebuie să mă descurc de una singură și să fiu independentă. Adevărul este că, oricât mi-aș iubi părinții, nu pot fi cu ei non-stop. Nu mai sunt fata lipsită de griji pe care ei și-o amintesc și mi se pare prea obositor să mă prefac că sunt aceea.

Este mult mai simplu să fiu eu însămi într-o garsonieră micuță pe care o închiriez în apropiere de casa părintească.

Ai mei încearcă să-mi dea cea a mai rămas din darul lui Julian pentru ei – jumătate de milion și ceva mărunțiș –, dar refuz. Așa cum văd eu lucrurile, acei bani au fost pentru ipoteca părinților și vreau să-i folosească în acest scop. După numeroase discuții, ajungem la un acord: ei plătesc mare parte din ipotecă și refinanțează restul, iar banii care rămân merg la fondul de colegiu pentru mine.

Deși tehnic nu am nevoie să lucrez o vreme, mă angajez oricum chelneriță. Mă scoate din casă, dar nici nu e foarte solicitant; este exact ceea ce am nevoie acum. Sunt nopți când nu dorm și zile când să mă ridic din pat este o tortură. Golul din mine mă sfâșie, durerea este aproape sufocantă și îmi ia orice fărâmă de energie ca să funcționez la un nivel aproape normal.

Când dorm, am coșmaruri. Mintea mea reia moartea lui Beth și explozia depozitului iar și iar, până mă trezesc scăldată într-o transpirație rece. După visele astea, zac trează, suferind după Julian, după căldura și siguranța îmbrățișării lui. Mă simt pierdută fără el, ca o corabie fără cârmă pe mare. Absența lui este o rană deschisă care refuză să se vindece.

Îmi lipsește și Beth. Îmi lipsește atitudinea ei de fără-prostii, abordarea ei practică asupra vieții. Dacă ar fi aici, mi-ar spune că se întâmplă lucruri de rahat și că ar trebui să le fac față. Ar vrea ca eu să-mi continui viața.

Și încerc... dar violența fără sens a morții ei îmi sfâșie sufletul. Julian avea dreptate: nu știam ce înseamnă ura adevărată înainte. Nu știam ce înseamnă să vrei să-i faci rău cuiva, să-i dorești moartea. Acum știu. Dacă m-aș putea întoarce în timp și să-l omor pe teroristul care a ucis-o pe Beth, aș face-o într-o secundă. Nu e suficient că a murit în explozie. Vreau să fi fost eu cea care să-i curme viața.

Părinții mei insistă să merg la terapie. Ca să le fac pe plac, mă duc de câteva ori. Nu mă ajută. Nu sunt pregătită să-mi deschid inima și sufletul în fața unui străin, iar ședințele noastre sunt pierdere de timp și de bani. Nu am dispoziția mentală necesară pentru terapie, pierderea mea e prea proaspătă, emoțiile prea sângerânde.

Mă apuc din nou de pictură, dar nu mai pot face aceleași peisaje însorite ca înainte. Arta mea e mai întunecată acum, mai haotică. Pictez explozia din nou și din nou, încercând să mi-o scot din minte, și de fiecare dată iese puțin diferit, puțin mai abstract. Pictez și chipul lui Julian. Îl fac din memorie, și mă deranjează că nu pot surprinde perfecțiunea devastatoare a trăsăturilor lui. Oricât de mult aș încerca, nu reușesc, se pare.

Toți prietenii mei sunt plecați la colegiu, așa că în primele săptămâni, vorbesc cu ei doar la telefon și pe Skype. Nu prea știu cum să se poarte cu mine și nu-i învinovățesc. Încerc să mențin lejere conversațiile noastre, concentrându-ne mai mult pe ce s-a întâmplat în viețile lor după absolvire, dar știu că se simt ciudat vorbind despre probleme cu iubitul și examene cu o fată pe care o consideră victima unei crime oribile. Mă privesc cu milă și o curiozitate enervantă, iar eu nu pot să le vorbesc despre experiența mea pe insulă.

Totuși, când Leah vine acasă de la Universitatea din Michigan, ne întâlnim ca să petrecem timpul

împreună. După câteva îmbrățișări, mare parte din jena inițială dispare și ea este din nou aceeași fată care a fost cea mai bună prietenă a mea în toți ani de școală.

— Îmi place locuința ta, spune ea, plimbându-se prin încăpere și examinând tablourile pe care le-am agățat pe pereți. Ai niște lucrări foarte tari aici. De unde le-ai luat?

— Eu le-am pictat, îi spun, punându-mi cizmele.

Ieșim la cină la un restaurant italienesc din zonă. Sunt îmbrăcată cu o pereche de blugi mulați și un top negru și mă simt la fel ca în vremurile de demult.

— Tu le-ai făcut? Leah îmi aruncă o privire uimită. De când pictezi?

— E o treabă recentă, spun eu, luându-mi pardesiul.

E deja toamnă și a început să fie răcoare. M-am obișnuit cu clima tropicală de pe insulă și chiar și la 15 grade mi se pare frig.

— Păi, la dracu', Nora, lucrările astea sunt chiar foarte bune, spune ea, apropiindu-se de una dintre picturile cu explozia ca să vadă mai bine.

Astea sunt singurele pe care le am expuse, portretele cu Julian sunt doar pentru mine.

— Nu știam că ai talentul ăsta.

— Mulțumesc, zâmbesc larg spre ea. Ești gata?

Avem o cină extraordinară. Leah îmi povestește cum e la colegiul din Michigan și despre Jason, noul ei iubit. O ascult cu atenție și glumim pe seama băieților și a inexplicabilei lor nevoi de a bea bere direct din butoi cu capul în jos.

— Când aplici pentru colegiu? mă întreabă ea când suntem pe la mijlocul desertului. La început ai vrut să mergi undeva în zonă. Mai intenționezi să faci asta?

Dau din cap.

— Da, mă gândesc să aplic pentru semestrul de primăvară.

Deși acum îmi permit să merg la orice universitate, nu am nicio dorință să-mi schimb planurile. Banii care stau în contul meu nu mi se par chiar reali și sunt ciudat de reticentă în a-i cheltui.

— Asta e grozav, spune Leah zâmbind.

Pare puțin agitată, de parcă e supraentuziasmată de ceva.

Curând aflu despre ce este vorba.

— Hei, Nora, spune o voce familiară chiar în spatele meu, exact când ne pregăteam să plătim nota.

Sar speriată. Mă întorc și mă uit lung la Jake, băiatul cu care ieșisem la întâlnire în acea noapte, când Julian m-a răpit.

Băiatul pe care Julian l-a rănit ca să mă disciplineze pe mine.

Arată aproape la fel: părul ciufulit decolorat de soare, ochi căprui calzi, o constituție excelentă. Doar expresia de pe chipul lui e diferită. Este retras și încordat, iar îngrijorarea din ochii lui este ca un șut în stomacul meu.

— Jake... mă simt de parcă am în față o fantomă. Nu știam că ești în oraș. Am crezut că ești plecat la Michigan.

Și apoi realizez adevărul. Întorcându-mă, mă uit acuzator la Leah, care îmi zâmbește larg în loc de răspuns.

— Sper că nu te superi, Nora, spune ea veselă. I-am spus lui Jake că vin să te văd weekendul ăsta și el

a întrebat dacă mă poate însoți. Nu eram sigură cum te vei simți, având în vedere prin câte ai trecut – fața ei se înroșește puțin –, așa că doar i-am spus în treacăt că vom fi aici în seara asta.

Clipesc, palmele încep să-mi transpire. Leah nu știe de bătaia pe care Jake a primit-o din cauza mea. Acest detaliu l-am spus doar celor de la FBI. Ea se teme probabil că, revăzându-l pe Jake, mi se vor trezi amintiri dureroase legate de răpirea mea, dar nu poate ghici nicicum ce vârtej de greață de vină și anxietate simt eu acum.

Jake știe că eu sunt responsabilă pentru atacul lui, totuși. Văd asta în felul cum mă privește.

Mă forțez să zâmbesc.

— Bineînțeles că nu mă deranjează, mint eu cu seninătate. Te rog, ia loc. Hai să bem o cafea. Mă duc spre locul din celălalt capăt al separeului nostru și mă așez. Ce mai faci?

El îmi zâmbește, ochii lui căprui se îngustează la colțuri așa cum îmi plăcea mie odată. Este în continuare unul dintre cei mai drăguți băieți pe care i-am întâlnit, dar nu mai simt nicio atracție față de el. Pasiunea pe care am făcut-o pentru el pălește în comparație cu obsesia mea atotdevoratoare față de Julian, față de dorința întunecată și disperată care mă face să mă sucesc și răsucesc nopțile.

Când nu pot dormi, adesea mă gândesc la lucrurile pe care le făceam împreună cu Julian, lucrurile pe care mă făcea să le fac... lucruri care m-au învățat să doresc. În întunericul nopții, mă masturbez având fantezii interzise. Fantezii de durere insuportabilă și de plăcere forțată, de violență și dorință carnală. Mă doare nevoia de a fi luată și folosită, rănită și posedată. Tânjesc după Julian, după bărbatul care a trezit această latură a mea.

Bărbatul care acum este mort.

Dând deoparte gândul acesta cumplit de dureros, mă concentrez pe ceea ce îmi spune Jake.

— ...nu am putut să intru în parc luni de zile, spune el și-mi dau seama că vorbește despre experiența lui după ce am fost eu răpită. De fiecare dată când o făceam, mă gândeam la tine și unde ai putea fi... Poliția a spus că a fost de parcă te-ai fi evaporat de pe fața planetei...

Îl ascult, rușinea și ura fața de mine însămi se răsucesc adânc în pieptul meu. Cum pot să simt așa ceva față de un om care a făcut un lucru atât de îngrozitor și a rănit atâția oameni? Cât de bolnavă sunt ca să iubesc pe cineva capabil de atâta rău? Julian nu este un erou chinuit, neînțeles, forțat să facă lucruri rele de niște circumstanțe dincolo de controlul lui. El a fost un monstru, pur și simplu.

Un monstru de care îmi e dor cu fiecare fibră a ființei mele.

— Îmi pare atât de rău, Nora, spune Jake, distrăgându-mă de la autoflagelare. Îmi pare rău că nu te-am putut proteja în acea noapte...

— Stai puțin... Poftim? mă uit la el și nu-mi vine să cred. Ești nebun? Ai idee cu ce aveai de-a face? Era absolut imposibil să fi făcut ceva...

— Ar fi trebuit totuși să încerc.

Vocea lui Jake e grea de vinovăție.

— Ar fi trebuit să fac ceva, orice...

Mă întind peste masă, acoperindu-i instinctiv mâna cu mâna mea.

— Nu, spun eu ferm. Nu ai de ce să te învinovățești pentru asta.

O pot vedea pe Leah cu coada ochiului, se joacă cu telefonul și se preface că nu e aici. O ignor. Trebuie să-l

conving pe Jake că nu a greşit, să îl ajut să treacă peste asta.

Pielea lui e caldă sub degetele mele, şi pot simţi tensiunea vibrând în el.

— Jake, îi spun încet, susţinându-i privirea, nimeni nu putea să prevină asta. Nimeni. Julian are... avea... resursele care ar face invidioasă o echipă SWAT. Dacă este vina cuiva, atunci este a mea, şi îmi pare sincer rău. Îmi cer iertare pentru mai mult decât noaptea aceea din parc, şi el ştie asta.

— Nu, Nora, spune el încet, ochii lui căprui sunt plini de umbre. Ai dreptate. E vina lui, nu a noastră.

Şi atunci îmi dau seama că îmi oferă o iertare de păcate, că își doreşte să mă elibereze de propria mea vină.

Zâmbesc şi îi strâng mâna, acceptând în tăcere iertarea lui.

Aş vrea să mă pot ierta şi eu însămi la fel de uşor, dar nu pot.

Întrucât chiar şi acum, în timp ce stau aici ţinându-i mâna, nu pot înceta să-l iubesc pe Julian.

Indiferent ce a făcut.

26

— Ştii, cred că încă te place, îmi spune Leah în timp ce mă duce cu maşina acasă. Sunt surprinsă că nu te-a invitat în oraş chiar în seara asta.

— Să mă invite în oraş? Jake?

O privesc total neîncrezătoare.

— Sunt ultima fată cu care ar vrea să aibă o întâlnire.

— O, nu aş fi chiar aşa sigură de asta, spune ea căzând pe gânduri. Poate că aţi ieşit voi doar o dată împreună, dar el a fost complet deprimat când ai dispărut. Şi felul în care se uita la tine în seara asta...

Las să-mi scape un râs nervos.

— Leah, te rog, e o nebunie ce spui. Jake şi cu mine avem o istorie complexă. A vrut doar să încheiem frumos, asta e tot. Ideea de a ieşi cu Jake – de a ieşi cu oricine – mi se pare ciudată şi străină. În mintea mea, încă îi aparţin lui Julian, gândul de a-l lăsa pe un alt bărbat să mă atingă mă face inexplicabil de anxioasă.

— Da, încheiere..., este limpede. Vocea lui Leah e plină de sarcasm.

— Toată seara s-a uitat la tine de parcă erai cel mai excitant lucru pe care îl văzuse vreodată. Nu încheiere vrea el de la tine, îţi garantez asta.

— Ei, haide...

— Nu, serios, spune Leah, uitându-se la mine când oprește la un semafor. Ar trebui să ieși cu el. E un tip grozav, și știu că îți plăcea înainte...

Mă uit la ea, și impulsul de-a o face să înțeleagă se luptă în mine cu nevoia adâncă de a mă proteja.

— Leah, asta a fost înainte, spun eu rar, hotărându-mă să îi dezvălui o parte din adevăr. Nu mai sunt aceeași persoană acum. Nu pot să ies cu un tip ca Jake... nu după Julian.

Ea tace și își întoarce atenția la drum când semaforul se face verde.

Oprește în fața clădirii unde stau și se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău, spune ea încet. A fost o prostie lipsită de tact din partea mea. Păreai atât de bine, că am uitat pentru o clipă... Înghite în sec, lacrimile îi strălucesc. Dacă vrei vreodată să vorbim despre asta, sunt alături de tine, știi asta, nu-i așa?

Dau din cap afirmativ și îi zâmbesc. Sunt norocoasă să am o prietenă ca ea, și cândva, curând, poate că îi voi accepta oferta. Dar nu încă, nu cât timp mă simt atât de rănită și de sfâșiată pe dinăuntru.

Următoarele săptămâni se scurg cu viteza melcului. Exist moment de moment, trăiesc câte o zi pe rând. În fiecare dimineață, scriu o listă de activități pe care vreau să le fac în acea zi și mă ocup de ele cu sârguință, oricât de mult aș vrea să mă târăsc sub pătură și să nu mai ies de sub ea niciodată.

De cele mai multe ori, listele mele includ activități mundane, cum ar fi să mănânc, să alerg, să mă duc la muncă, să fac cumpărături, să-mi sun părinții. Ocazional,

adaug și proiecte mai ambițioase, cum ar fi să aplic la colegiu pentru semestrul de primăvară, ceea ce fac, așa cum i-am spus lui Leah.

Mă înscriu, de asemenea, la lecții de tir. Spre surprinderea mea, se dovedește că sunt destul de bună la mânuirea unei arme. Instructorul spune că sunt un talent înnăscut și încep să cercetez ce îmi trebuie pentru a obține un permis de portarmă în Illinois. Încep și cursuri de autoapărare, învățând câteva mișcări de bază, ca să mă protejez. Nu voi putea câștiga niciodată în fața cuiva ca Julian și ca bărbații care ne-au luat pe mine și pe Beth, dar să știu să trag cu arma și să mă lupt mă face să mă simt mai bine, mai în control cu viața mea.

Printre toate aceste activități noi – muncă și pictură –, sunt prea ocupată ca să socializez, ceea ce îmi convine de minune. Nu am resursele necesare ca să-mi fac prieteni noi, și toți cei vechi sunt plecați.

Jake și Leah s-au întors amândoi în Michigan. El mă urmărește pe Facebook și am mai vorbit de câteva ori. Totuși, nu mă invită în oraș.

Mă bucur. Chiar dacă nu ar fi mers la colegiu mai departe, relația asta tot nu ar fi funcționat. Jake e suficient de inteligent ca să-și dea seama că nu ar ieși nimic bun implicându-se într-o relație cu cineva ca mine, cu cineva care, cu toate gândurile și obiectivele, este încă prizoniera lui Julian.

Îl visez aproape în fiecare noapte. Este un coșmar; fostul meu temnicer vine la mine, în întuneric, când sunt cel mai vulnerabilă. Îmi invadează mintea fără milă, așa cum odinioară mi-a avut corpul. Când nu retrăiesc moartea lui, visele mele sunt perturbator de sexuale. Îi visez gura, penisul, mâinile. Sunt peste tot, pe mine, în mine. Visez zâmbetul lui cumplit de frumos, felul în care mă ținea în brațe și mă mângâia.

Felul cum mă tortura până uitam de tot și de toate și mă pierdeam pe mine însămi în el.

Îl visez... și mă trezesc udă și plângând și cu trupul gol și tânjind după posesia lui. Ca un dependent care trece prin abstinență, sunt disperată să mă eliberez cumva, să-mi potolesc această nevoie.

Nu sunt pregătită să ies la întâlniri, dar corpului meu nu-i pasă de asta; în cele din urmă, decid să cedez.

Mă îmbrac elegant, îmi iau vechile acte false și mă îndrept spre un bar din zonă.

Bărbații roiesc în jurul meu ca muștele. E ușor, atât de al naibii de ușor. O fată singură într-un bar, asta e toată încurajarea de care au nevoie. Ca lupii care miros prada, ei îmi simt disperarea, dorința mea de ceva mai mult decât un pat rece și gol în noaptea asta.

Îl las pe unul dintre ei să-mi ia de băut. Un shot de vodcă, apoi unul de tequila... Când vine timpul să mă întrebe dacă vreau să mergem, totul în jurul meu e în ceață. Dau din cap, îl las să mă ducă la mașina lui.

E un bărbat arătos, la vreo 30 de ani, cu părul de culoarea nisipului și ochi gri-albaștri. Nu e prea înalt, dar e rezonabil de bine făcut. Este avocat, îmi spune asta în timp ce conduce spre un hotel din zonă.

Închid ochii în timp ce el continuă să vorbească. Nu îmi pasă cine e sau ce face. Vreau doar să mi-o tragă, să umple vidul din mine. Să scoată frigul care mi s-a strecurat în oase.

Ia o cameră de la recepție și urcăm. Când intrăm în încăpere, îmi scoate haina și începe să mă sărute. Simt berea și o nuanță de tutun pe limba lui. Mă presează de el,

mâinile fierbinți și nerăbdătoare încep să-mi exploreze corpul și, brusc, nu mai suport.

— Oprește-te!

Îl împing cât de departe pot. Luat prin surprindere, se împleticește câțiva pași.

— Ce dracu'... se holbează la mine cu gura căscată de uimire.

— Îmi pare rău, spun repede, înșfăcându-mi haina. Nu ești tu de vină, îți promit.

Și, înainte să apuce să mai spună vreun cuvânt, ies în fugă din cameră.

Prind un taxi și pornesc spre casă; îmi e rău de la alcool și mă simt absolut mizerabil. Nu există leac pentru dependența mea, nicio cale să-mi potolesc setea.

Chiar și beată, nu pot suporta atingerea altui bărbat.

27

Începe iar ca un vis erotic.

Mâini puternice, dure alunecă pe corpul meu gol, palme bătătorite îmi zgârie ușor pielea în timp ce el îmi strânge sânii, degetele lui mari se freacă de sfârcurile mele sensibile, întărite. Mă arcuiesc lipindu-mă de el, îi simt căldura pielii, greutatea corpului puternic apăsându-mă în saltea. Picioarele lui musculoase îmi desfac coapsele și erecția lui împinge în sexul meu, capul gros alunecând printre labiile moi și apăsând ușor pe clitorisul meu.

Gem, mă frec de el, mușchii mei interiori se contractă de nevoia de a-l trage adânc în mine. Sunt udă fleașcă și pulsez, mâinile mele se înfig în fesele lui încordate, musculoase, încercând să-l forțez să intre, să-l fac să mi-o tragă.

El râde, sunetul e un tunet jos, seducător, iar mâinile îmi prin încheieturile și le țintuiesc deasupra capului meu.

— Ți-a fost dor de mine, dulceața mea? murmură el în urechea mea, respirația lui fierbinte îmi trimite fiori erotici în partea inferioară a corpului.

Dulceața mea? Julian nu vorbește niciodată în visele mele...

Trag aer în piept puternic, deschizând ochii larg... și, în lumina slabă a dimineții timpurii, îl văd.

Julian.

Gol și excitat, se întinde peste mine ținându-mă lipită de pat. Părul lui negru e tuns mai scurt și chipul lui frumos este plin de dorință, ochii îi strălucesc asemenea unor bijuterii albastre.

Îngheț, mă uit în sus la el, inima îmi bate cu putere. Pentru o clipă, cred că încă visez, că mintea îmi joacă feste. Vederea mi se întunecă, se încețoșează și îmi dau seama că efectiv am încetat să mai respir pentru o clipă, că șocul mi-a scos tot aerul din plămâni.

Inspir ascuțit, încă înghețată locului, și el își lasă în jos capul, gura lui coborând spre mine. Limba lui alunecă printre buzele mele întredeschise, invadându-mă, iar gustul lui familiar care mă bântuie face să mi se învârtă capul.

Deja nu mai am nicio îndoială.

Este chiar Julian – e viu și energic ca întotdeauna.

Furia, ascuțită și bruscă, mă străpunge. E în viață, a fost în viață în tot acest timp! Tot timpul cât eu l-am jelit, cât am încercat să-mi repar sufletul spulberat, el era viu; râzând de încercările mele patetice de a-mi vedea mai departe de viață.

Îi mușc buza, tare, încărcată de nevoia sălbatică de a-i face rău, de a-i smulge carnea așa cum și el mi-a smuls inima. Șuvița arămie de sânge îmi umple gura, iar el se retrage înjurând, ochii întunecându-i-se de mânie.

Totuși, nu îmi e frică. Nu îmi mai este frică.

— Dă-mi drumul! șuier furioasă, luptându-mă să mă desprind din strânsoarea lui. Ticălosul naibii! Ticălosule! Nu ai fost mort nicio clipă! Nu ai fost mort nicio clipă...

Spre umilirea mea, ultima frază îmi scapă ca un suspin înecat, vocea mi se sfărâmă la sfârșit.

Maxilarul lui se încordează în timp ce se uită la mine, perfecțiunea senzuală a buzelor lui este vătămată de urma sângerândă a dinților mei. Mă ține fără efort, penisul lui tare vibrând la intrarea moale spre corpul meu. Înfuriată, mă răsucesc pe-o parte, încercând să-l mușc din nou; el îmi trece încheieturile mâinilor în palma lui stângă, ținându-mă cu o mână în timp ce mă apucă de păr cu cealaltă. Acum nu mă mai pot mișca deloc, lacrimi de furie și frustrare amară îmi ard ochii.

În mod neașteptat, expresia feței lui se înmoaie.

— Se pare că pisicuței mele i-au crescut niște gheruțe, murmură el, vocea lui fiind plină de un amuzament întunecat. Cred că îmi place.

Pur și simplu văd roșu în fața ochilor.

— Du-te dracului! Țip eu, lovindu-mă de el, fără să-mi pese de corpurile noastre goale care se freacă unul de altul. Du-te dracului tu și tot ce-ți place ție...

Gura îi coboară pe mine și îmi înghite cuvintele furioase, iar eu mă reped cu dinții spre el într-o nouă încercare de-a-l mușca. Se ferește în ultima clipă, și capul penisului începe să împingă în mine. Înnebunită peste putința de-a suporta, țip; și mâna lui dreaptă îmi eliberează părul, plesnindu-mă ușor peste gură.

— Șșșșș, îmi șoptește în ureche, ignorând țipetele mele înfundate. Nu am vrea să ne audă vecinii, nu-i așa?

În acest moment nu îmi pasă nici dacă lumea întreagă ne aude. Am o nevoie primitivă de a mă descărca, de a-l răni așa cum și el m-a rănit pe mine. Dacă aș avea o armă, l-aș împușca bucuroasă pentru agonia pe care m-a făcut să o îndur.

Dar nu am o armă. Nu am nimic, și el împinge încet tot mai adânc în mine, penisul lui gros mă întinde, mă penetrează cu duritatea lui fierbinte. Sunt încă udă de la visul de dinainte, dar sunt și încordată de furie,

și corpul meu protestează la această intruziune, toți mușchii se încordează să îl țină afară. Este din nou ca prima noastră dată, cu excepția că vârtejul de emoții din pieptul meu este acum mult mai complex decât frica pe care am simțit-o cândva. Zbaterile mele încep să se liniștească treptat, mă uit lung la el fără cuvinte, relaxându-mă încet-încet.

Când e cu totul în mine, se oprește, ridicând ușor mâna de pe gura mea.

Rămân tăcută, lacrimile îmi alunecă la colțul ochilor.

Lăsând capul în jos, mă sărută tandru, ca și cum și-ar cere iertare că a fost atât de dur. Plămânii mei cedează, ca de fiecare dată, un amestec special de cruzime și tandrețe mă întoarce pe dos, producând haos în mintea mea deja conflictuală.

— Îmi pare rău, iubito, murmură el, buzele lui îmi mângâie obrazul ud de lacrimi. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. Erai a mea și trebuia să te protejez, și am dat-o-n bară. Am dat-o-n bară atât de grav... expiră ușor. Nu am vrut niciodată să te părăsesc, nu am vrut să-ți dau drumul...

— Dar ai făcut-o.

Vocea mea e mică și rănită, ca a unui copil suferind.

— M-ai lăsat să cred că ai murit...

— Nu.

Îmi dă drumul încheieturilor și se sprijină în coate, încadrându-mi fața cu mâinile lui mari. Ochii lui privesc în mine atât de intens, simt de parcă mă consumă cu privirea lui.

— Nu a fost așa. Nu a fost așa deloc.

Mâinile îmi coboară ușor pe umerii lui.

— Cum a fost atunci? întreb eu cu amărăciune.

Cum a putut să-mi facă asta? Cum a putut să mă fure, să-mi ia totul și să mă abandoneze cu atâta cruzime?

— Îți voi explica totul, îmi promite el, vocea lui e joasă și grea de dorință.

Transpirația i se adună pe sprâncene și îi simt penisul pulsând adânc în mine. Își menține controlul la limită.

— Dar acum am nevoie de tine, Nora. Am nevoie de asta... Împinge pelvisul înainte și eu gem când îmi atinge punctul G, trimițând o explozie de senzații prin terminațiile mele nervoase.

— Așa, îmi șoptește el aspru, repetând mișcarea. Am nevoie de asta. Vreau să-ți țin păsărica strânsă pe mine ca o mănușă. Vreau să ți-o trag și vreau să te devorez. Fiecare centimetru din tine e al meu, Nora, doar al meu...

Își lasă din nou capul în jos, mă sărută adânc, penetrant, în timp ce continuă să împingă în mine încet, într-un ritm continuu.

Respirația mi se accelerează, un val de căldură îmi inundă corpul. Degetele mi se încordează pe umerii lui, și picioarele îi cuprind coapsele musculoase, luându-l mai adânc în mine. După luni de abstinență, e aproape prea mult, dar mă bucur de ușoara arsură de plăcerea-durere a posesiei lui. Simt cum crește tensiunea în mine, furnicăturile delicioase ale beatitudinii preorgasmice, și apoi explodez cu un țipăt sugrumat, mușchii interiori se strâng puternic în jurul penisului lui gros.

— Da, iubito, asta e, geme el aspru, ritmul i se accelerează, și apoi, cu o ultimă zvâcnire în mine, atinge și el culmea, penisul lui pulsează adânc în mine.

Simt căldura spermei lui eliberate în mine și îl țin strâns în timp ce se prăbușește pe mine, cu corpul lui masiv și acoperit de transpirație.

— Vrei cafea sau ceai? întreb eu, uitându-mă la Julian în timp ce îmi fac de lucru în micuța bucătărie din colțul garsonierei mele.

Stă la masa de lângă perete, purtând o pereche de pantaloni, singurul obiect de îmbrăcăminte pe care a binevoit să-l îmbrace după ce a făcut duș. Pieptul lui bronzat, musculos îmi atrage atenția, și mâna îmi tremură ușor când apuc ceașca. Cu părul tuns mai scurt, pomeții îi par mai proeminenți, trăsăturile îi sunt mai sculptate ca înainte. Încruntându-mă, privesc îndeaproape. Pare mai slab decât mi-l amintesc, de parcă a pierdut din greutate.

Ignorându-mi privirea fixă, Julian se lasă pe spate pe scaunul fragil pe care l-am cumpărat de la IKEA, întinzându-și picioarele. Are tălpile goale și uimitor de masculine.

— Ar fi grozavă o cafea, spune el leneș, în timp ce mă privește pe sub pleoapele grele.

Îmi aduce aminte de o panteră care își urmărește răbdătoare prada.

Înghit, pun ceașca pe blatul de bucătărie și mă întind după aparatul de cafea. Spre deosebire de el, eu port blugi, șosete groase și un pulover de lână. Dacă sunt îmbrăcată complet, mă simt mai puțin vulnerabilă, mult mai sub control.

Toată situația e suprarealistă. Dacă nu aș simți durerea ușoară dintre coapse, aș fi convinsă că halucinez. Dar nu, temnicerul meu – bărbatul care a fost centrul existenței mele atâta timp – este aici, în micuța mea garsonieră, dominând cu prezența lui.

După ce e gata cafeaua, torn în cești și mă așez lângă el la masă. Mă simt ușor dezechilibrată, ca și cum

aș merge pe o frânghie întinsă. Acum vreau să țip de bucurie că e în viață, iar în secunda următoare vreau să-l omor că m-a supus acestei torturi. Și cu toate acestea, în spatele minții mele știu că niciunul dintre simțăminte nu este răspunsul potrivit pentru această situație. Fără doar și poate, ar trebui să încerc să evadez și să chem poliția.

Julian nu pare deloc speriat de această posibilitate. Este la fel de relaxat și de sigur pe el în casa mea cum era pe insulă. Ridică ceașca și ia o înghițitură de cafea, apoi se uită la mine, cu o jumătate de zâmbet hipnotizant jucându-i pe buzele frumoase.

Îmi prind ceașca între palme, bucurându-mă de căldura ei.

— Cum ai supraviețuit exploziei? întreb eu încet, susținându-i privirea.

Gura i se răsucește ușor.

— Am fost foarte aproape să nu supraviețuiesc. Când au văzut că pierd, unul dintre sinucigașii naibii a declanșat o bombă. Doi dintre oamenii mei și cu mine s-a întâmplat să fim lângă scara de la subsol și am sărit prin deschizătură în ultimul moment. O bucată de podea a căzut peste mine, făcându-mă KO și omorându-l pe unul dintre ei. Din fericire pentru mine, celălalt – Lucas – a supraviețuit și a rămas conștient. El a reușit să ne târască pe amândoi prin conductă și am avut suficient aer proaspăt cât să nu murim din pricina fumului.

Trag scurt aer în piept. Conducta... Era singurul loc în care nu m-am uitat în ziua aceea îngrozitoare când am stat ore întregi căutând printre ruinele arzânde ale clădirii. Eram atât de amețită și de șocată, că nici nu mi-a trecut prin minte să caut supraviețuitori.

— Până să ne ducă Lucas la spital, eu eram într-o stare foarte proastă, continuă Julian, uitându-se la mine. Aveam capul crăpat și câteva oase rupte. Doctorii m-au

băgat într-o comă indusă, ca să rezolve inflamația din creierul meu și nu mi-am recăpătat cunoștința decât acum câteva săptămâni.

Ridicând mâna, își atinge părul și îmi dau seama care este motivul pentru noua lui tunsoare. Cu siguranță l-au ras în cap la spital.

Mâna îmi tremură când ridic ceașca să iau o înghițitură. La urma urmei, aproape că a murit; nu că asta ar face scuzabilă absența lui în ultimele săptămâni.

— De ce nu m-ai contactat după aceea? De ce nu mi-ai spus că trăiești? Cum ai putut lăsa să continue tortura mea chiar și cu o zi mai mult decât ar fi fost necesar?

Își înclină capul într-o parte.

— Și apoi ce? întreabă el cu o voce periculos de mătăsoasă. Ce ai fi făcut, dulceața mea? Ai fi venit în grabă să-mi fii alături în Thailanda? Sau le-ai fi spus prietenilor tăi de la FBI unde să dea de mine, ca să mă prindă cât eram slăbit și neajutorat?

Inspir scurt.

— Nu le-aș fi spus...

— Nu? îmi aruncă o privire plină de ironie. Crezi că nu știu că ai vorbit cu ei? Că acum îmi știu numele și au fotografia mea?

— Am vorbit cu ei doar pentru că am crezut că ai murit!

Sar în picioare, aproape răsturnând ceașca de cafea. Toată mânia mea iese brusc la suprafață. Furioasă, mă prind de marginea mesei și mă uit lung la el.

— Nu te-am trădat niciodată, deși ar fi trebuit s-o fac...

Se ridică în picioare, desfășurându-și cu o grație atletică corpul musculos și înalt.

— Da, probabil că ar fi trebuit, admite el încet, privirea lui întunecându-se în timp ce ne uităm unul la altul peste masă. Trebuia să mă denunți la clinica acea din Filipine și să fugi cât de departe și cât de repede ai fi putut, dulceața mea.

Îmi trec limba peste buzele uscate.

— Ar fi ajutat asta?

— Nu. Te-aș fi găsit oriunde.

Stomacul mi se răsucește de emoție și frică. Nu glumește. Văd asta pe chipul lui. Ar fi venit după mine, și nimeni nu l-ar fi putut opri.

— Cine ești? răsuflu eu, uitându-mă fix la el cu scepticism. De ce nu exiști în nicio bază de date a guvernului? Dacă ești așa mare traficant de arme, de ce nu a auzit FBI-ul de tine până acum?

Se uită la mine, ochii îi sunt uimitor de albaștri pe chipul bronzat.

— Pentru că am o rețea largă de conexiuni, Nora, spune el încet. Pentru că, ocazional ca parte a interacțiunii cu clienții mei, dau peste informații care pentru guvernul Statelor Unite sunt valoroase, informații legate de siguranță și de securitatea poporului american.

Rămân perplexă.

— Ești spion?

— Nu, râde. Nu în sensul tradițional al cuvântului. Nu sunt pe statul de plată al nimănui, pur și simplu schimbăm favoruri. Eu ajut guvernul tău, iar el mă face invizibil pentru toată lumea. Doar unii dintre oficialii de cel mai înalt rang din CIA știu că exist.

Face o pauză, apoi adaugă încet:

— Sau cel puțin așa era situația înainte ca FBI-ul să pună mâna pe tine, dulceața mea. Acum este puțin

mai complicat și va trebui să cer multe dintre favorurile acelea ca această informație să fie ștearsă.

— Am înțeles, spun eu plat.

Mi se învârte capul. Bărbatul care m-a răpit lucrează cu guvernul meu. Este mai mult decât pot procesa în momentul de față.

El zâmbește, se bucură vizibil de confuzia mea.

— Nu te gândi prea mult, dulceața mea, mă sfătuiește el, cu ochii strălucind de amuzament. Doar pentru că previn uneori un atac terorist, asta nu mă face un tip bun.

— Nu, sunt eu de acord. Nu te face.

Mă întorc și mă duc spre fereastra mică și privesc afară. Soarele tocmai a început să răsară și este un strat subțire de zăpadă pe jos.

Prima zăpadă din acest an. A nins peste noapte.

Nu îl aud când se mișcă, dar brusc e în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele lui mari, lipindu-mă de corpul lui. Pot simți mirosul masculin de curat al pielii lui și unele rămășițe de tensiune din mine se dizolvă. Julian trăiește.

— Deci unde plecăm de-aici? întreb eu, încă uitându-mă la zăpadă. Mă duci înapoi pe insulă?

El tace pentru o clipă.

— Nu, spune el în cele din urmă. Nu pot. Nu fără Beth acolo.

E o notă încordată în vocea lui și îmi dau seama că și lui îi lipsește, că îi resimte pierderea foarte acut.

Mă întorc în îmbrățișarea lui și mă uit în sus spre el, punându-mi mâinile pe pieptul lui.

— Mă bucur că au murit nenorociții ăia.

Cuvintele îmi ies într-un șuierat încet, furios.

— Mă bucur că i-ai omorât.

— Da, spune el și văd o reflexie a furiei și durerii mele în strălucirea dură din privirea lui. Cei care i-au făcut rău sunt morți. Acum fac pași mărunți să le rad întreaga organizație. Când voi termina cu Al-Quadar nu va mai fi decât un simplu dosar în arhiva guvernului.

Îi susțin privirea fără să clipesc.

— Bine.

Vreau să-i distrugă pe toți. Vreau ca Julian să-i sfâșie și să-i facă să simtă agonia lui Beth.

În acest moment, ne înțelegem perfect unul pe celălalt. El este un ucigaș, și asta este exact ce am eu nevoie să fie. Nu vreau un bărbat drăguț, gentil, cu conștiință, vreau un monstru care să răzbune brutal moartea lui Beth.

Un zâmbet ușor îi ridică colțurile buzelor. Aplecându-se, mă sărută ușor pe frunte, apoi îmi dă drumul ca să se ducă spre pat unde sunt restul hainelor lui.

Încruntându-mă, mă uit cum își îmbracă tricoul cu mâneci lungi, șosetele și o pereche de ghete.

— Pleci? întreb eu și simt ca un pumn de gheață care îmi strânge inima la gândul acesta.

— Nu, îmi răspunde, punându-și geaca de piele și ducându-se spre dulapul meu de haine. Plecăm împreună.

Deschide ușa dulapului, scoate haina de iarnă și niște cizme călduroase și mi le aruncă.

Prind haina și mă îmbrac.

— Mă răpești din nou? îl întreb trăgându-mi cizmele.

— Nu știu.

Vine spre mine și îmi prinde bărbia în palma lui, cu degetul mare frecându-mi ușor buza de jos.

— Asta fac?

Nici eu nu știu. Pentru prima dată în luni de zile, mă simt vie. Simt emoții din nou, intense și luminoase. Frică, entuziasm, exaltare.

Iubire.

Nu este acea iubire dulce, tandră la care am visat mereu, dar este iubire. Întunecată, perversă și obsesivă, este atât compulsie, cât și obsesie. Știu că lumea mă va condamna pentru alegerile mele, dar am nevoie de Julian la fel de mult cum și el are nevoie de mine.

— Și dacă eu nu vreau să merg cu tine?

Nu știu de ce simt nevoia să întreb asta. Știu deja răspunsul.

Zâmbește. Lăsând în jos mâna de pe chipul meu, duce mâna la buzunarul jachetei și scoate de acolo o mică seringă pe care mi-o arată.

— Am înțeles, spun eu calm. A venit pregătit pentru orice eventualitate.

Pune seringa deoparte și îmi oferă mâna lui. Ezit pentru o clipă, apoi îmi așez mâna în palma lui mare. El își strânge degetele peste ale mele și ochii lui sunt imposibil de albaștri în acest moment, aproape iradianți.

Ieșim împreună, ținându-ne de mână ca un cuplu. El mă conduce la mașina care ne aștepta, o mașină neagră cu geamuri care par neobișnuit de groase. Ca niște geamuri antiglonț.

Îmi deschide portiera și urc.

Când mașina demarează, mă trage mai aproape de el, iar eu îmi îngrop fața în scobitura gâtului lui, inspirând parfumul familiar.

Pentru prima dată în luni de zile, simt că am ajuns acasă.

SFÂRȘIT

EXTRAS DIN *Supusă dorințelor tale*

Nota autoarei: *Supusă dorințelor tale* este continuarea poveștii dintre Nora și Julian și este spusă din perspectiva ambilor. Următorul extras este din punctul de vedere al lui Julian.

Sunt zile când nevoia de a ucide, de a răni este prea puternică ca să o pot nega. Zile când vălul subțire al civilizației amenință să alunece sub cea mai mică provocare, descoperind monstrul dinăuntru.

Astăzi nu este una dintre acele zile.

Astăzi ea este cu mine.

Suntem în mașină în drum spre aeroport. Stă lipită de mine, brațele ei subțiri sunt înfășurate în jurul meu și are fața îngropată în scobitura gâtului meu.

Îi țin capul rezemat cu o mână și îi mângâi părul negru; sunt încântat de textura lui mătăsoasă. Acum este lung, îi ajunge până la talia îngustă. Nu s-a mai tuns de nouăsprezece luni.

Nu s-a mai tuns de când am răpit-o prima oară.

Inspir adânc parfumul ei: ușor și floral, delicios de feminin. Este o combinație de șampon și chimia unică a corpului ei, și îmi face poftă. Vreau să o dezbrac complet și să urmăresc acel parfum peste tot, să explorez fiecare curbă și cută a corpului ei.

Penisul îmi zvâcnește și îmi aduc aminte că tocmai i-am tras-o. Totuși, asta nu contează. Dorința mea pentru ea este constantă. Mă deranja înainte această

poftă obsesivă, dar acum m-am obișnuit cu ea. Mi-am acceptat propria nebunie.

Ea pare calmă, mulțumită. Îmi place asta. Îmi place să o simt cuibărită în mine, toată moale și încrezătoare. Îmi cunoaște adevărata natură, și cu toate acestea se simte în siguranță cu mine. Am educat-o să se simtă așa.

Am făcut-o să mă iubească.

După câteva minute, se răsucește în brațele mele, ridicând capul ca să mă privească.

— Unde mergem? mă întreabă clipind, genele ei negre lungi se mișcă ușor în sus și-n jos ca un evantai. Are genul de ochi care pot îngenunchea un bărbat – calzi, întunecați, care mă trimit cu gândul la cearșafuri șifonate și trupuri goale.

Mă chinui să rămân atent. Ochii aceia îmi fac praf concentrarea ca nimic altceva pe lume.

— Mergem la casa mea din Columbia, îi răspund la întrebare. Locul unde am crescut.

Nu am mai fost acolo de ani de zile, de când părinții mei au fost uciși. Totuși, reședința tatălui meu este o fortăreață, și asta este exact ce avem nevoie acum. În ultimele săptămâni, am introdus măsuri de securitate suplimentare, făcând locul practic impenetrabil. Nimeni nu mi-o va mai lua pe Nora de lângă mine vreodată – m-am asigurat de asta.

— Vei fi și tu acolo cu mine?

Aud nota de speranță din vocea ei, dau din cap aprobator și zâmbesc.

— Da, dulceața mea, voi fi acolo.

Acum, că o am înapoi, compulsia de a o ține aproape este prea puternică să o neg. Insula a fost cândva locul cel mai sigur din lume pentru ea, dar acum nu mai

este așa. Acum ei știu de existența ei – și ei știu că ea este punctul meu slab. Am nevoie ca Nora să fie lângă mine, unde o pot proteja.

Își linge buzele, și ochii mei urmăresc drumul limbii ei roz delicate. Vreau să-mi înfășor părul ei des în jurul pumnului și să-i forțez capul în jos în poala mea, dar rezist impulsului. Vom avea timp pentru asta mai târziu, când vom fi într-un loc mai sigur și mai puțin public.

— Le trimiți părinților mei încă un milion de dolari?

Ochii ei sunt mari și sinceri când se uită la mine, dar simt schimbarea subtilă din vocea ei. Mă testează, testează limitele acestei noi etape din relația noastră.

Zâmbetul meu se lărgește și mă întind să îi aranjez șuvița de păr după ureche.

— Vrei să le trimit, dulceața mea?

Se uită fix la mine fără să clipească.

— Nu neapărat, spune încet. Aș prefera să îi sun.

Îi susțin părerea.

— În regulă. Îi poți suna de îndată ce ajungem.

Ochii ei devin mai mari, văd că am surprins-o. Se aștepta să o țin captivă din nou, ruptă de lumea exterioară. Ceea ce nu își dă seama ea este că nu mai e nevoie de așa ceva acum.

Am reușit în ce îmi propusesem să fac.

Am făcut-o să fie complet a mea.

Mă întind cu grijă, examinându-mi corpul. În afară de o durere ușoară, se pare că sunt în general bine. M-a luat doar o dată noaptea trecută, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

Mă ridic din pat și mă duc goală la oglindă, mă uit la spatele meu. Sunt câteva vânătăi ușoare pe fese, dar nimic grav. Ăsta e unul dintre avantajele pielii mele cu reflexe aurii: nu fac vânătăi ușor. Până mâine, totul va fi complet normal.

Una peste alta, se pare că am supraviețuit încă unei nopți în patul temnicerului meu.

În timp ce mă spăl pe dinți, mă gândesc la noaptea trecută. Cina, planul meu prostesc de a-l seduce, sentimentul meu de trădare când s-a purtat așa...

Nu pot să cred că începusem să am încredere în el, chiar și puțin. Bărbații normali nu răpesc fete din parc. Nu le droghează și nu le aduc pe o insulă particulară. Bărbaților cărora le place sexul normal, consimțit, nu țin femei captive.

Nu, Julian nu este normal. Este un maniac sadic, și nu pot să uit asta niciodată. Faptul că nu m-a rănit grav încă nu înseamnă nimic. E doar o chestiune de timp înainte ca el să-mi facă ceva cu adevărat îngrozitor.

Trebuie să evadez înainte ca asta să se întâmple și nu-mi pot pierde timpul seducându-l pe Julian. El este mult prea periculos și imprevizibil.

Trebuie să găsesc o cale să plec de pe insulă.

După ce fac repede un duș și mă spăl pe dinți, cobor la micul dejun. Beth cred că a fost deja în camera mea, pentru că un alt set de haine curate e pe pat. Un costum de baie, șlapi și altă rochie de plajă.